XXVI. évfolyam, 33. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. augusztus 13.

Ludas Matyi

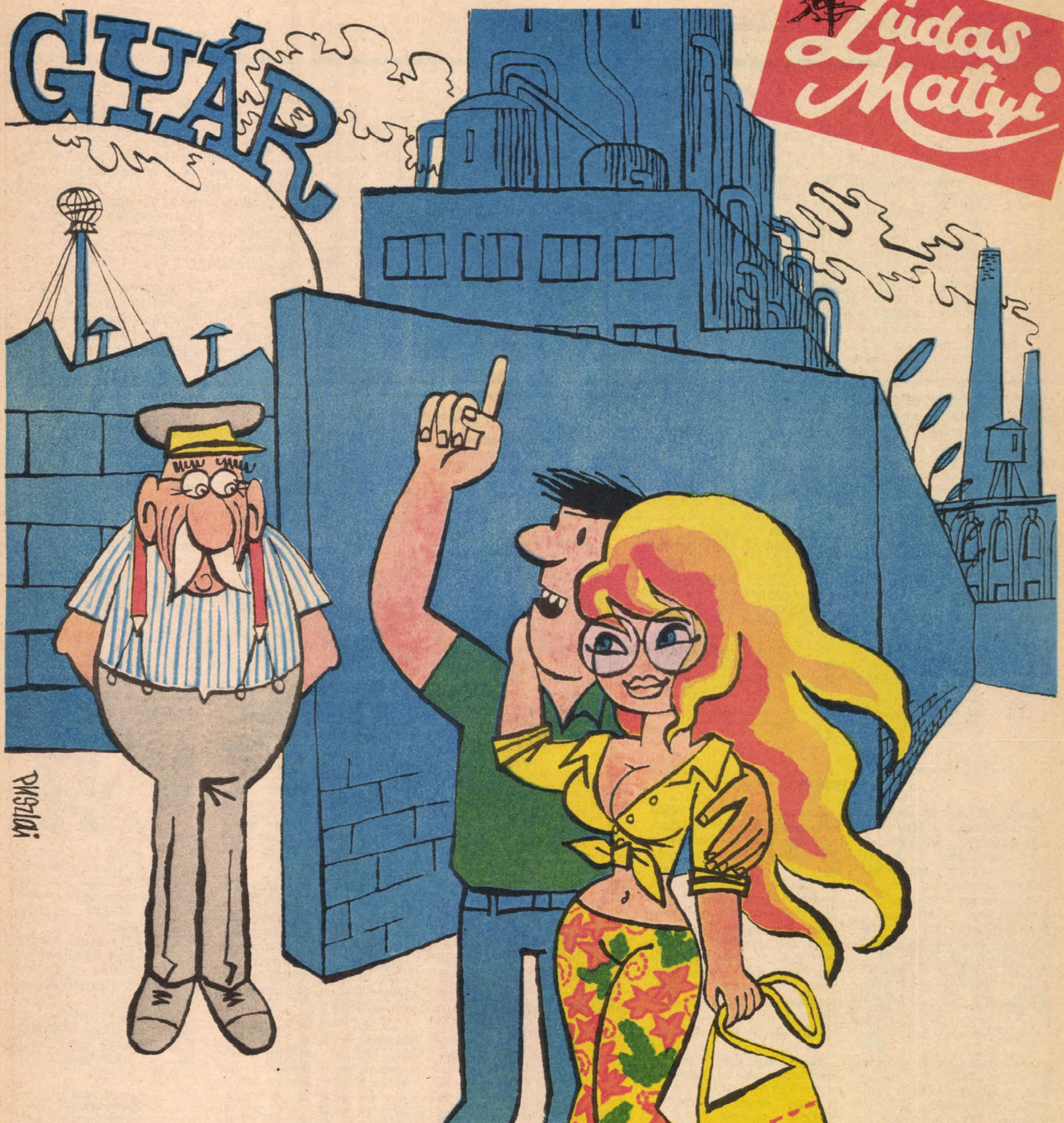

Puszati Pál rajza

– *Mindjárt jövök, szakikám, csak előbb búcsút veszek a nyári szabadság örömeitől…*

KEDVES LUDAS!

SZEGED, SIMÁN...

Csak simán tetszik kérni, egyszeres díjjal?

— Igen.

— Szeged torlódik!

— Nem baj, majd várok rá.

Ez a párbeszéd *reggel 9 óra 15 perckor* zajlott le köztem és a távolsági bejelentő között, akitől egy szegedi számot rendeltem meg. Bármennyire is felkészültem lelkileg a hosszas várakozásra, délután már fogyni kezdett a türelmem. Háromnegyed háromkor tárcsáztam a 330—950 számot, hogy megtudjam, hol torlódik az én szegedi számom, *öt és fél órája* immár. Egy kedves női hang jelentkezett, és azt ígérte, hogy kapcsolja a szegedi tudakozót. Aztán ott hagyott lógva. Miután három percig hasztalan szorongattam a néma kagylót a fülemen, letettem, s újra tárcsáztam. Ez a játék még kétszer megismétlődött.

Amikor negyedszerre is sikerült feltárcsáznom a 330—950-et, akkor már nem a szegedi tudakozót kértem tőle, hanem a csoportvezetőjüket. Sajnos, egy kicsit várni kell, mondta a kedves női hang, a csoportvezető foglalt. Vártam teljes hét percen át, s most már nem eredménytelenül. Beszélhettem végre a csoportvezetővel, aki — miután meghallgatta az én panaszomat — elmondta a saját, pontosabban a telefonközpont panaszait arról, hogy milyen zsúfoltak a vonalak, milyen türelmetlenek a telefonálók és így tovább. Panaszaink kölcsönös kicserélése után a csoportvezető készségesen vállalkozott rá, hogy utánanéz, hol tart jelenleg az én szegedi hívásom, csak azt kérte, várjak egy kicsit. Vártam újabb öt percet. Akkor megtudtam, hogy *még mindig a kilencvenötödik vagyok a sorban*, nagyon sok ugyanis a két- és háromszoros díjjal jegyeztetett beszélgetés, ami mind megelőzi a „sima" jegyzéseket. Megkockáztattam a kérdést: van-e remény egyáltalán arra, hogy szimpla díjért is lehessen beszélni Szegeddel? *Nem sok*, mondta őszintén a csoportvezető.

Ekkor már pontosan fél négy volt. *Negyvenöt perc kellett tehát csak magához a „tudakozáshoz".* Én, balga, azt hittem, hogy ennyi a kapcsolásra és a beszélgetés lefolytatására is elég lesz!

Még mindig nem adtam fel a reményt. Tovább vártam, egészen negyed ötig. Akkor aztán feladtam, s otthagytam *a hét órán át* hasztalanul őrzött telefont.

Hozzá kell tennem, hogy mindez az árvízi készültség befejeződése után, tehát már a „békeidőben" történt, amikor semmi rendkívüli esemény nem nehezítette a Pest és Szeged közötti telefonálgatást.

Másnap ismét pontosan 9 óra 15 perckor jegyeztettem ugyanazt a szegedi számot, és — halljunk csodát! — 9 óra 33 perckor már kapcsolták is.

A csodának nagyon is prózai magyarázata van: okulva az előző napiakból, ekkor már *„sürgős, azonnal"* jelzéssel jegyeztettem a számot. *Háromszoros díjért.*

(r. b.)

MI ÉRTELME?

Július elsejétől a mi SZTK-rendelőnkben is kötelezővé tették a jelenléti ív használatát. Mindennap be kell írnunk, mikor érkeztünk, mikor távoztunk és alá kell írnunk az ívet. Ez rendjén is volna. De nem engedik, hogy a tényleges időket írjam be, például azt, hogy érkeztem 6 óra 58 perckor és távoztam 10 óra 06 perckor, hanem csak a hivatalos rendelési idő kezdetét és végét, tehát mindennap kereken 7 órát kell írnom, bármikor érkezem, és 10 órát a távozáskor, bármikor megyek el. Ugyanez a helyzet a délutáni rendeléskor is.

Legújabban már azt is engedélyezték, hogy reggel, érkezéskor, előre beírjam a távozásom időpontját (persze, szigorúan csak 10 órát írhatok!), sőt, a délutáni érkezésemet—távozásomat is. Puszta formalitás tehát az egész. Akkor viszont mi értelme van?

Dr. Vass-András János
körzeti orvos
Nagykőrös

ÚTI SZÓRAKOZÁS

1970. július 19-én, a Mátészalkáról 10.50-kor induló vonattal több mint száz budapesti egyetemista indult haza az *árvízi építőtáborból.*

Debrecenben a csatlakozó személyvonat már tömve volt. A csoport egy része (15—20 fő), az első kocsiba szállt, ahol meglepődve tapasztalta, hogy négy vasutas és a kalauznő a fél kocsit a saját részére lezárta. Ezt a tényt csak egy kézzel írott papírdarab jelezte, amit néhány utas felháborodott érdeklődésére „Szolgálati szakasz" feliratú, nyomtatott táblára cserélték ki, miközben megjegyezték: „Ez különben is gyermekkocsi." Kérdésünkre, miért nem kapcsolnak még vagonokat a teli vonathoz, a kalauznő azt válaszolta: „Még nem lógnak a lépcsőn."

Az ezek után felszálló gyermekes családokat is csak dörömbölésünkre engedték be a „gyermekkocsiba", s ezalatt a szakasz még mindig üres nagyobbik részét, az időközben behozott kerékpárokkal eltorlaszolták.

A kalauznőnek — úgy látszik — nem volt ínyére, hogy a vonaton utazó gyermekes családok egy része mégis helyhez jutott, és vélt sérelmét egy odahívott rendőr segítségével próbálta megtorolni, aki eleget téve a kalauznő kérésének, az utasok zúgolódása ellenére, igen udvariasan, igazoltatás céljából Szolnokon leszállított bennünket. Az azonnal továbbinduló vonatról a csoport nagy része lemaradt, s csak a következő vonattal folytathatta útját. Az igazoltató rendőr később, a tények ismeretében, az ügyet lezártnak tekintette.

Legnagyobb csodálkozásunkra a napokban a MÁV debreceni állomásfőnöksége ajánlott levélben szólított fel bennünket, hogy: „Debrecen állomáson felmerült 40 Ft tartozást, továbbá e fizetési felszólítás 7 Ft-ot kitevő kezelési és postaköltségét, vagyis összesen 47 Ft-ot" 15 napon belül fizessük be.

FELSZÓLÍTÁS

A MÁV megfeledkezett arról, hogy levélben közölje, *miből ered* e 40 Ft-os „tartozás". (Vajon állóhely pótdíj?)

Mi nem szórakozni voltunk a Szamosháton s ezért nehezen szíveljük el, hogy a MÁV ennyit „szórakozik" velünk!

Lajos József,
Mózes Tamás,
Voltay Géza,
a Budapesti Műszaki Egyetem
IV. éves hallgatói

CSAK RÖVIDEN!

Évek óta Balatonalmádiban nyaralunk. Eddig nem volt gond az élelmezésünket megoldani, csak az idén támadtak nehézségek. Ennek az az oka, hogy a „Halásztanya" vendéglőt a főszezonban tatarozzák. Pontosabban: az építők felvonultak a tatarozáshoz, de a munka alig haladt még előre. Így a többi vendéglőben megnőtt a zsúfoltság, és nemegyszer előfordult, hogy másfél órát kellett várnunk az ebédre.

E. L.-né
Budapest

Van egy Favorit televízióm, amelynek időnként zárlatos lesz a kimenő transzformátora. Egy új tekercs ára harminc-egynéhány forint, de még sohasem sikerült kapnom. Pedig azt magam is berakhatnám a készülékbe, s nem kellene minden ilyen alkalommal 380 forintot fizetnem a Gelkának, megúszhatnám egytizednyi összegből!

Adorján Árpád
Bp. XIII., Röppentyű u. 24.

Budapest Főváros Közegészségügyi Járványügyi Állomásának igazgatója körlevélben hozta tudomására a dolgozóknak, hogy a jövőben a postázóban minden levelet fel fognak bontani, még a névre szólókat is, legyen az magánlevél vagy hivatalos irat. Úgy érezzük, hogy ehhez senkinek sincs joga, mert a levéltitok sérthetetlenségét törvény szavatolja! (Így igaz! — A szerk.)

Az intézet több dolgozója

Már egy évvel ezelőtt panaszkodtak a Ludasban a nyíregyháziak: rossz a kenyér. Akkor a megyei tanács mezőgazdasági és élelmezési osztálya a válaszában azt ígérte, hogy „a technológiai fegyelem megszilárdításával" meg fogják javítani a kenyér minőségét. Úgy látszik, a technológiai fegyelem még mindig nem szilárdult meg, mert nagyon gyakran kapunk nyers, rossz ízű kenyeret mostanában is!

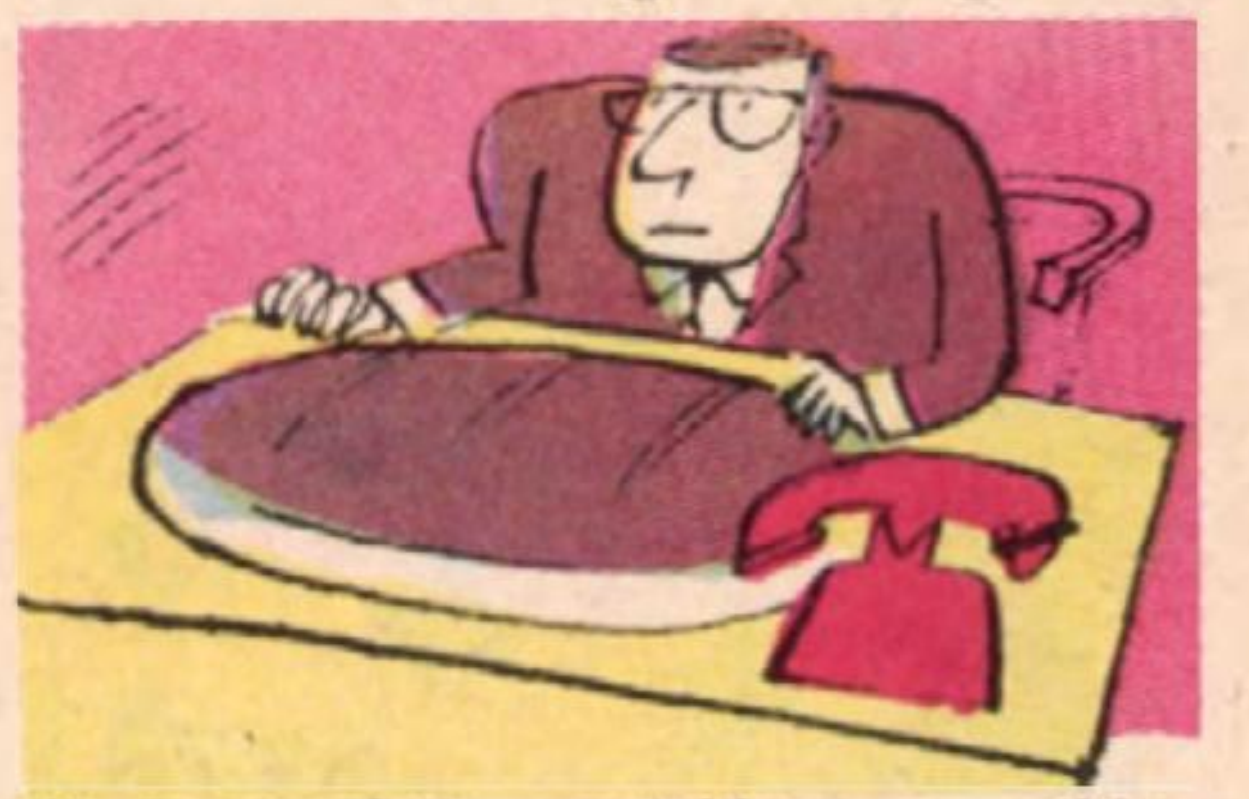

S. A.
Nyíregyháza

ÜZENET NÉVNAPÜGYBEN

A Ludasban névnapját reklamáló Marcellának és Vladimirnak üzenem: mindkettőnek van névnapja a hagyományos naptárakban. Hogy mégsem találják, annak a naptárszerkesztő az oka. Egy napon néha tízféle név is szerepel, és pusztán a naptár szerkesztőjétől függ, hogy a sok közül a naptárban melyiket közli.

MARCELLA: névünnepe január 31-én van Bosco János, Ludovika, Aidán, Eudoxia, Geminián, Nolszkói Péter, Virgilia stb. mellett. A névadó egy gazdag, jótevő özvegy volt.

VLADIMIR: névünnepe július 15-én van Anaklét, Jenő, Sára, Üdvös, Ferenc, Antónia stb. mellett. A névadó a pravoszlávok által apostolnak tisztelt Vladimir, az orosz birodalom megalapítója volt.

Hahót Ferenc
Dunafalva

ÁZUNK!

Fiatal házasok vagyunk, nyolc hónapja vettünk egy szövetkezeti garzonlakást. Az első héten már beázott. Többször vettek már fel erről jegyzőkönyvet. Egyszer ki is jöttek a csőszerelők, a szomszédban ki is bontották a falat, majd kijelentették, hogy az ügy nem rájuk tartozik, és elmentek. (A falat persze kibontva hagyták.) Abban igazuk van, hogy nem rájuk tartozik, mert a tetőről ázik be a lakás. A Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Állami Építőipari Vállalat illetékesei is nagyon jól tudják ezt, de húzzák, halasztják a tető megvizsgáltatását és az esővíz lefolyónak a megcsináltatását. Talán arra várnak, hogy majd csak letelik közben a garanciális idő?

Lakatos János
Leninváros

BOLT A KÖZÉPKORBAN

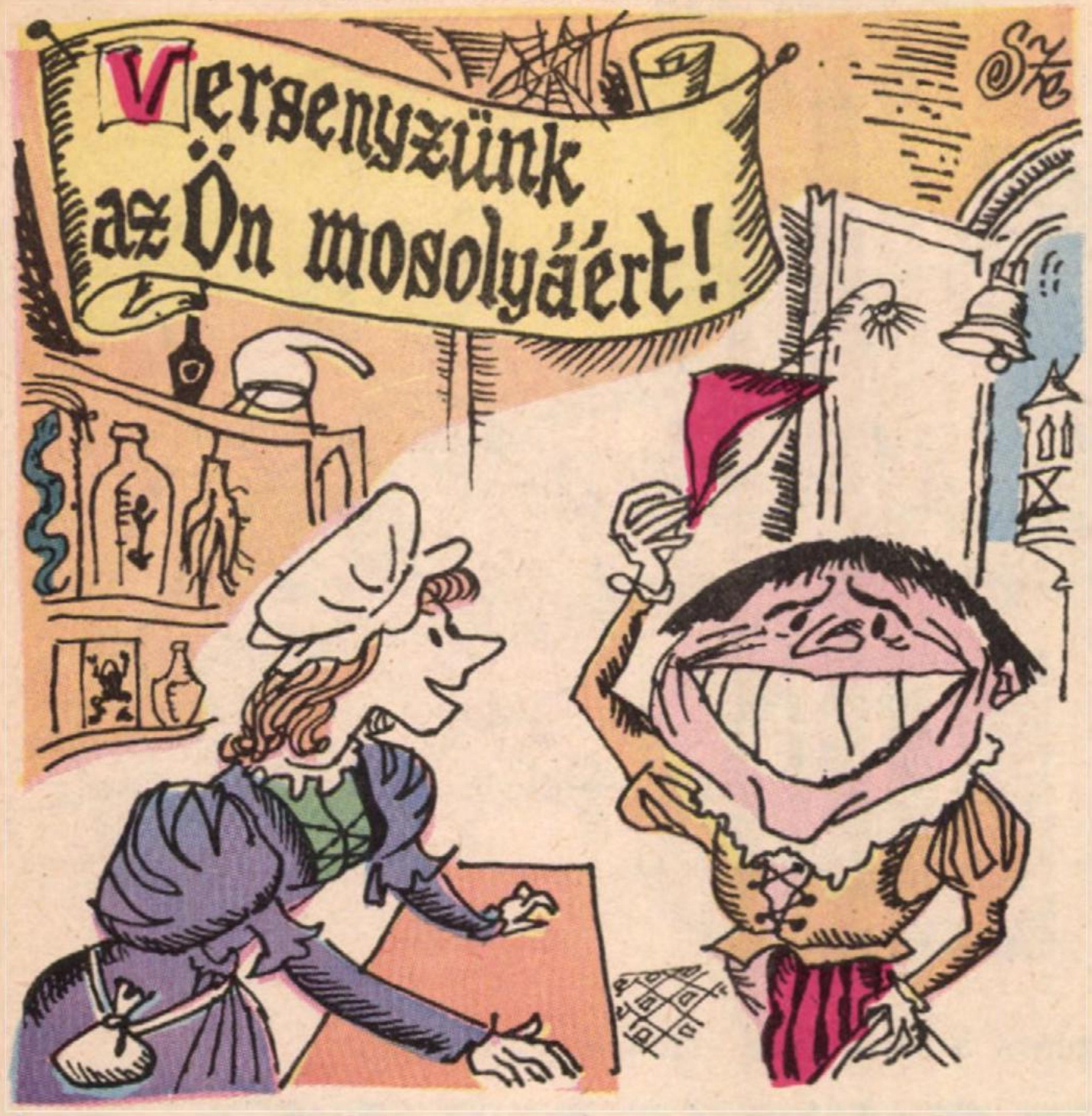
Versenyzünk az Ön mosolyáért!

– Ezt a mázlit, a Nevető Ember jött be vásárolni!

A KÖDÖS ALBIONBAN

Endrődi István rajza

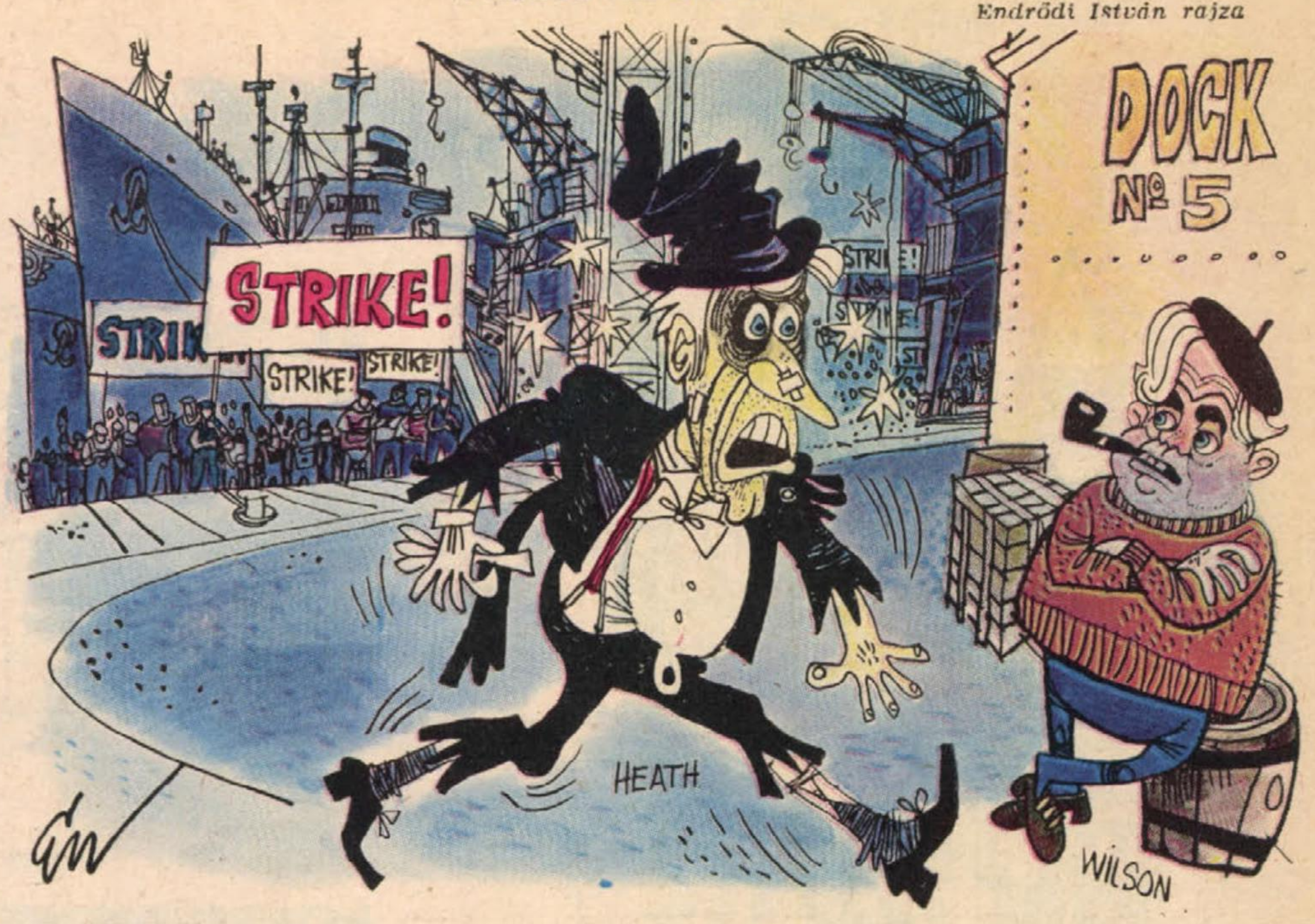
STRIKE!
STRIKE!
STRIKE!
STRIKE!
DOCK
№ 5
HEATH
WILSON

– No, apuskám, maga még jóformán el sem kezdett kormányozni, máris alaposan megtépázták a tekintélyét!

FELKÉSZÜLÉS

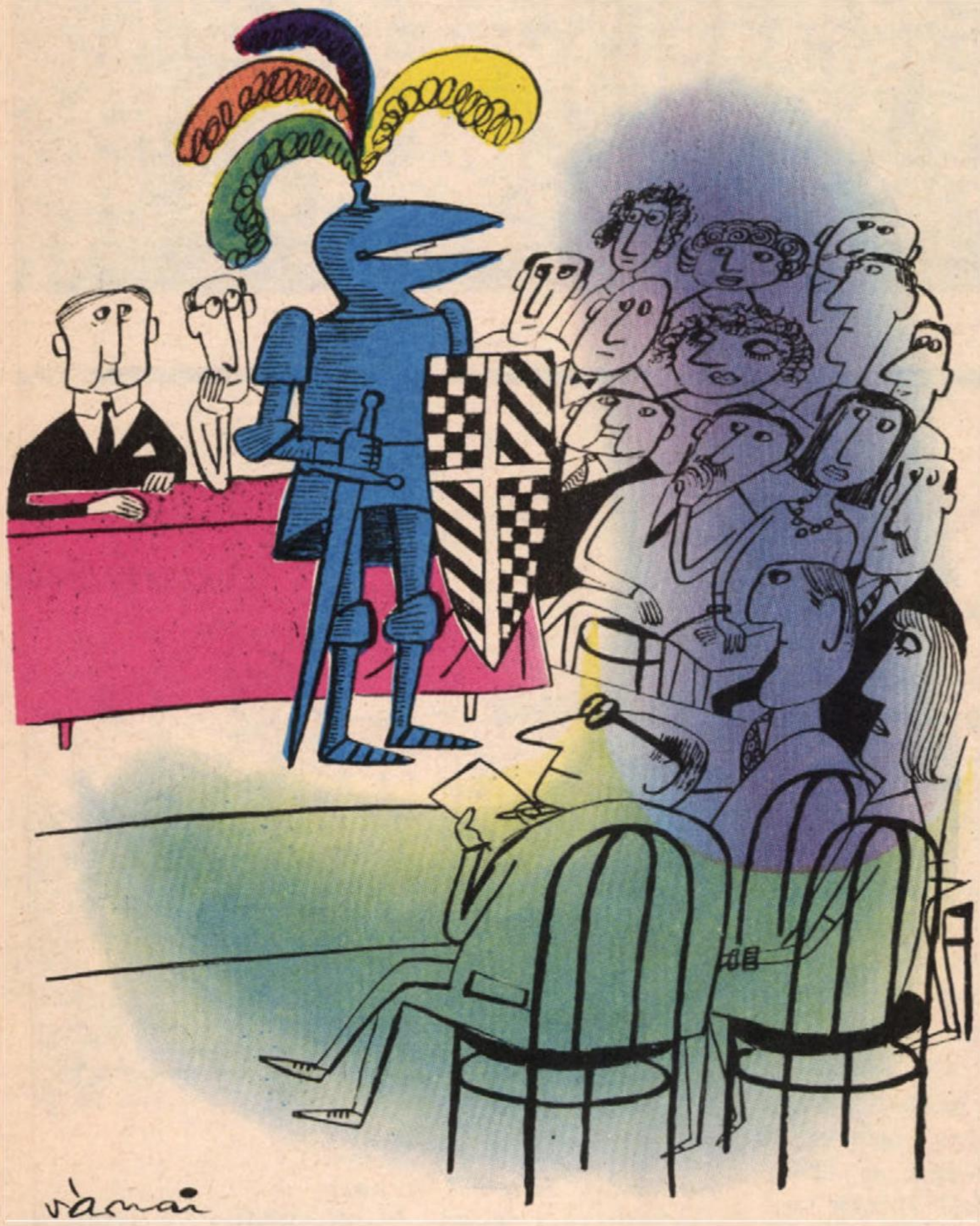

– Rajta, elvtársak, rám igazán nem mondhatják, hogy rosszul tűröm a kritikát...

EGYPERCES HÁZASOK

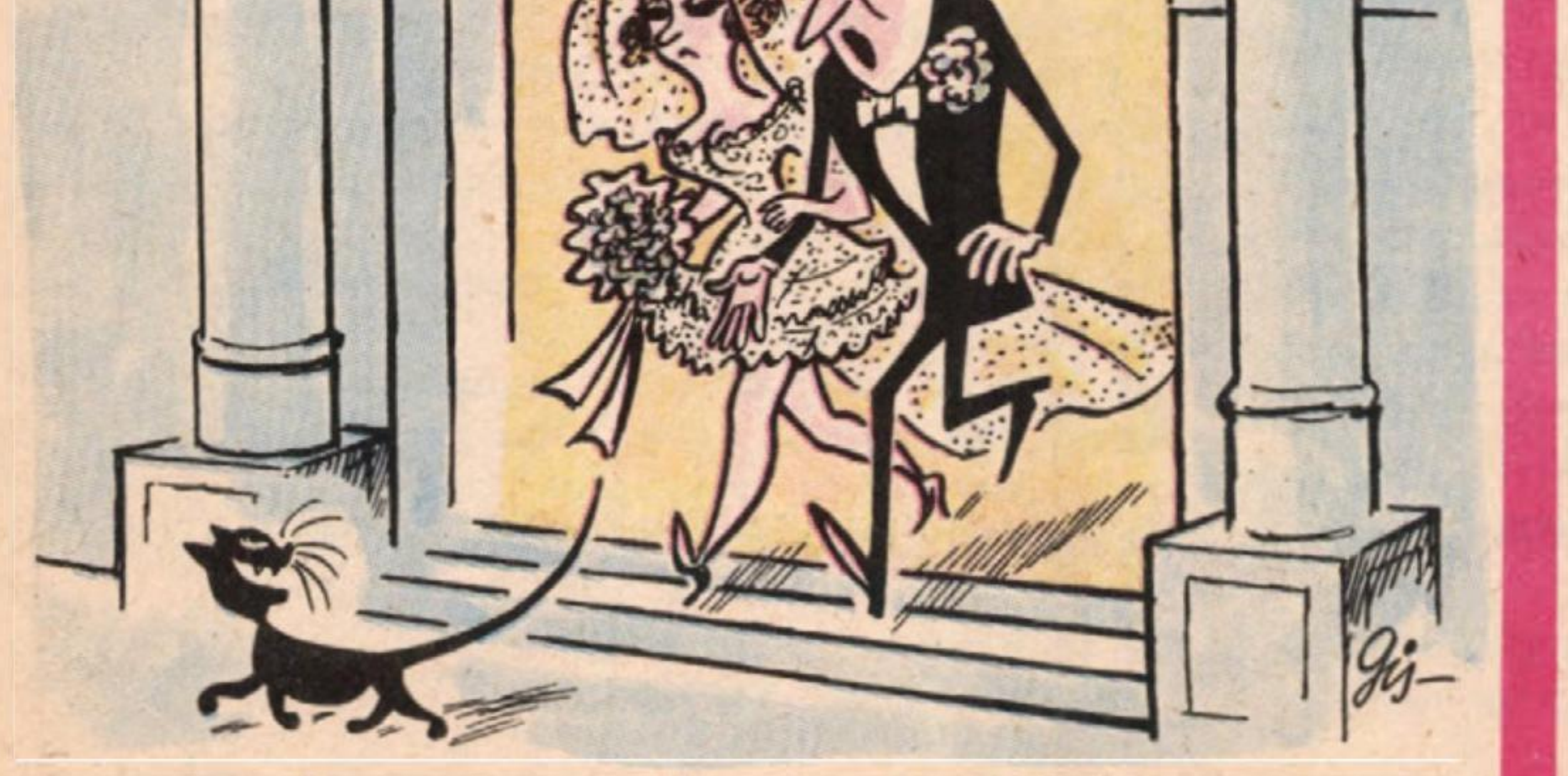

– Ez rossz jel... Nem fogunk elválni...

MIBŐL UTAZIK A ZÖM?

Olyik ember ugyanis ebből, a másik meg abból, közös vonás többnyire csak annyi, hogy egyáltalán nem telik nekik reá. Jómagam a saját bőrömön tanultam meg ezt, hasznos tudományomat ezennel közkinccsé teszem, hadd okuljon más kárán az, akinek módjában áll.

A dolog pedig úgy kezdődött, hogy a férjemmel összegyűjtöttünk egynéhány obulust, és útnak lódultunk, bár az ilyesmi ugyancsak laposra bírja csappantani a bukszát. Nem baj, vigasztaljuk magunkat ilyenkor, hisz a csinos nyaralókat, meg kocsikat, meg nőket viszont úgyis csak nézegetni szoktuk, és pénzt egyáltalán nem költünk reájuk. (Legalábbis a férjem részéről így vagyok informálva.)

És így kerültünk legutóbb egy tengeri hajó fenekébe (mert az is ugyanoda ment, mint a teteje, csak olcsóbban), s így kezdtünk az első közös étkezéseknél — a finomabb falatokért való, bájmosollyal álcázott közelharc lefolytatása után — útitársainkkal megismerkedni.

— Önök tulajdonképpen miből utaznak? — tevődött fel hamar a kérdés.

Mire kiderült, hogy a bal oldali szomszédunk abból, hogy a volt takarítónője zsilettpengéket küld neki Puerto Jesusmariából, havonta hármat, mert másként nem is gondolhatna ilyesmire! A jobb oldalinak viszont csak eladogatásból tellett reá, kedvenc dédnagymamája korabeli biedermeier étkészletét volt kénytelen beadni a Bizományiba. És a többiek is mind csak hasonló módon bírtak útnak eredni!

Egyedül minket leszámítva. Mert a férjem így szólalt meg örvendezve:

— Mi pedig az összegyűjtött pénzünkből jöttünk.

Mire valamitől fagyos lett a hangulat, és a vizavínk meg is jegyezte, hogy a helyünkre tulajdonképpen a Hogyhívjákék szerettek volna ülni, úgyhogy igazán kereshetnénk egy másik asztalt!

— Mert túl sok majonézes halfarkát vettél magadnak! — tűnődtem az okon valamivel később a kabinunkban, férjem azonban állította, hogy a szemüveges nagybajuszú néni háromszor annyit evett belőle, s mégse lett vele baja senkinek.

— Mindenesetre te vagy a hibás — rögzítettem, mert míg meg nem szólalt, addig egészen jól szíveltek minket is. És a vita elkerülése végett a magunkkal hozott útikönyv olvasásába merültem. Nagyon érdekesnek bizonyult! Főleg az első — hosszabbik — rész, amelyben a szerző azt meséli el, hogy miként kaptak pénzt világkörüli útjuk megteléhez, ő és a felesége, és a hat gyerekük. (Egy volt elemista osztálytársa küldte nekik az oklahomai szeretetházból.) Ugyanis — mint írta — ő abból utazik állandóan, hogy nem telik neki rá egyáltalán.

Ekkor összecsuktam a könyvet, és még meg is csókoltam, mert megérdemelte! Másnap pedig az új asztalnál új életet kezdtem. Ami úgy ment, hogy midőn megkezdődött a ki miből utazik faggatósdi, akkor férjem ajkaira tapasztottam a kezemet. És én feleltem helyette, imigyen:

— Nem az összegyűjtött pénzünkből, az csak természetes! Hanem a keresztmamám neoprimitív talkedlisütőjének árából. Továbbá hoztunk magunkkal tizenkilenc pesti buszjegyet is eladásra. De szeretném, ha ez utóbbi közöttünk maradna, hogy a vámnál kellemetlenségünk ne legyen!

És bár kétségtelen, hogy a férjem reám vetett pillantása egy ideig emlékezetes marad a számomra, de viszont attól fogva végig ugyanannál az asztalnál ülhettünk.

De különben is: sosem szerettem kilógni a sorból!

G. Szabó Judit

LONDON TORNYAI

Tót Gyula rajza

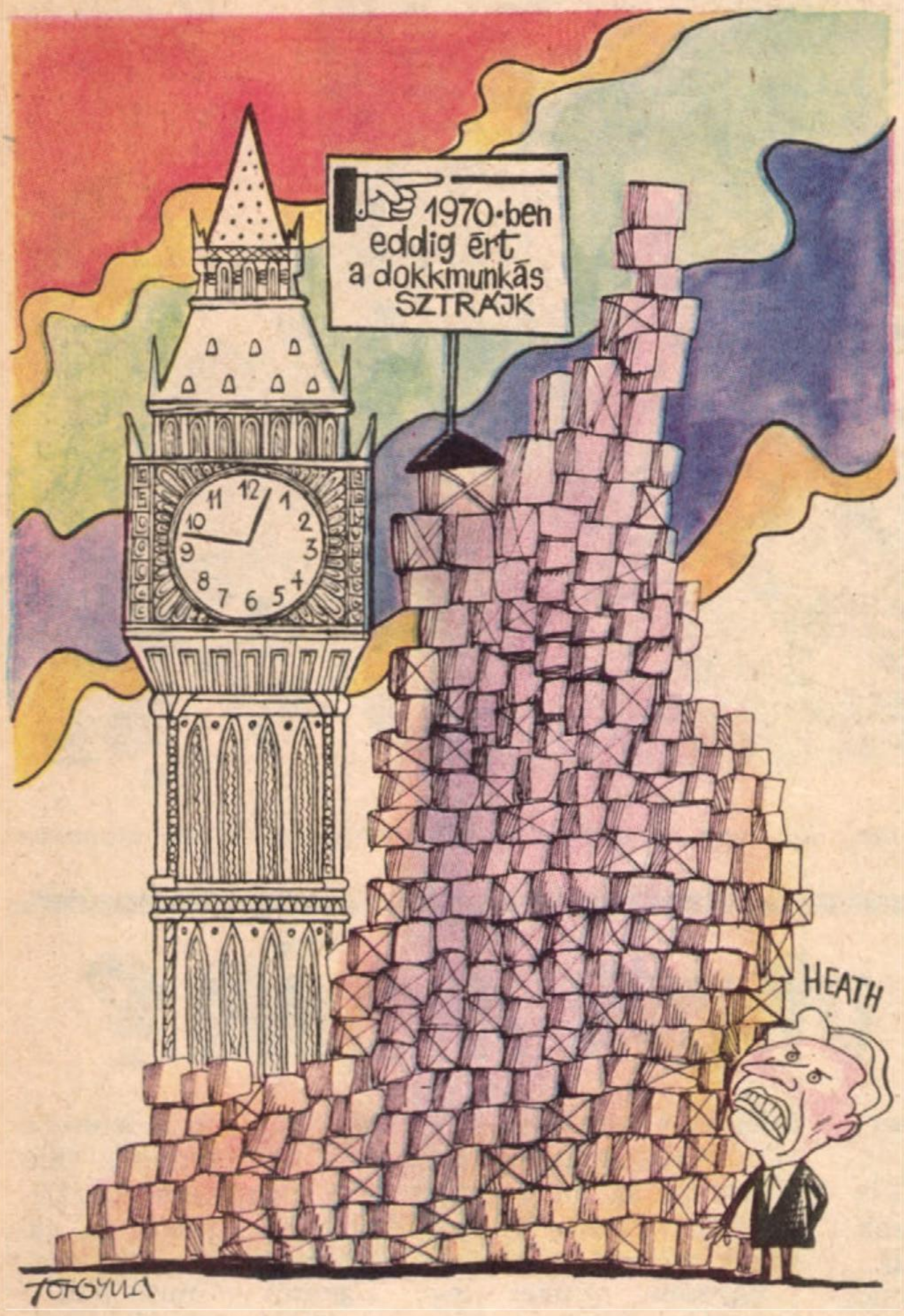
1970-ben eddig ért a dokkmunkás SZTRÁJK
HEATH
TOTGYULA

NAGYVONALÚSÁG

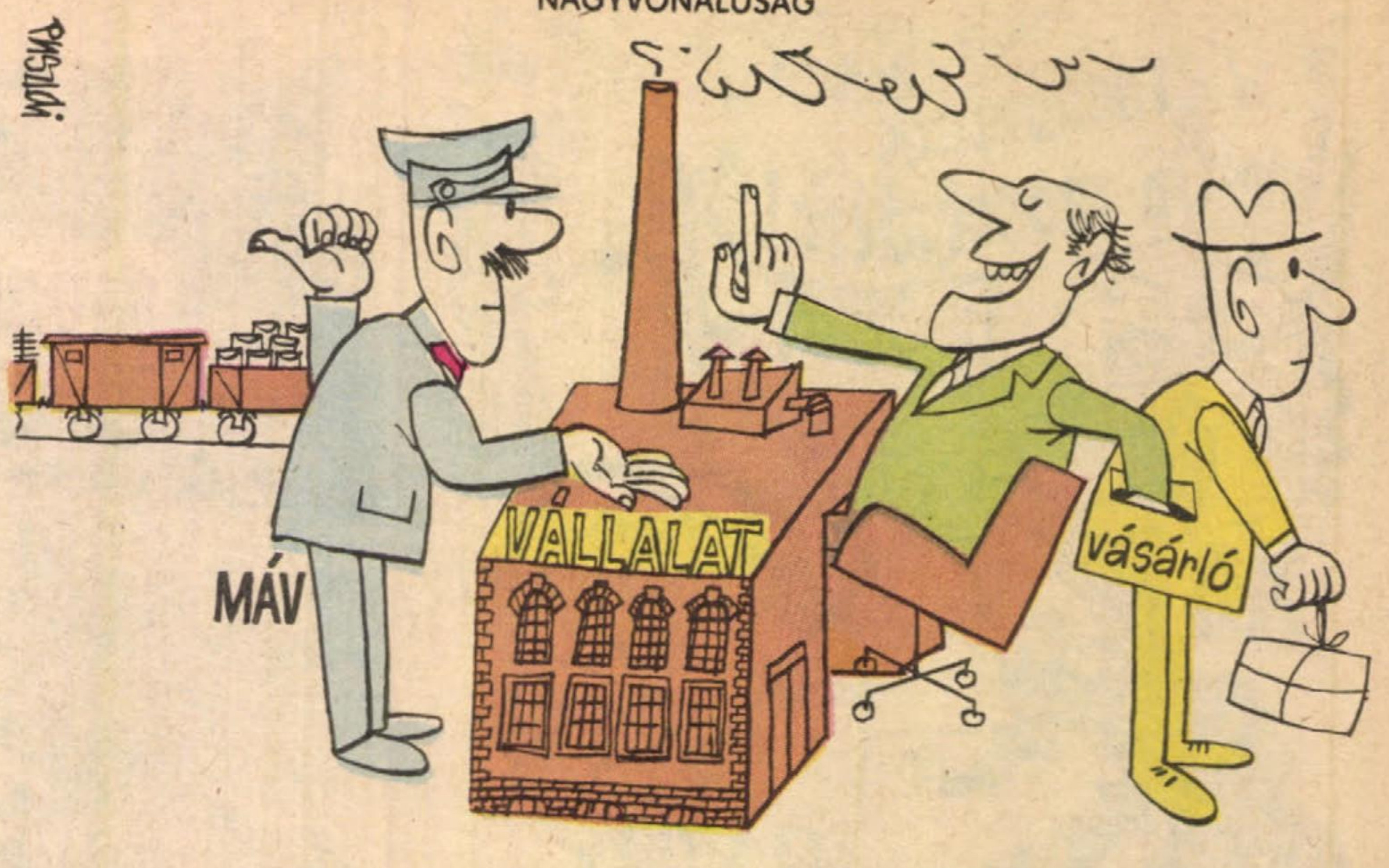

– Rögtön fizetem a késedelmes vagonkirakás bírságát.

A SZEX-KIRÁLYNŐ

Mae West nem mai csirke, nem is tegnapi, inkább tegnapelőtti. Noha titokban tartja, hogy mennyivel múlt el 70 éves, kétségtelen, hogy nem tartozik a fruskák közé. Ennek ellenére tömeghatása még mindig nagyobb, mint az ifjú szex-bombáké. A New York-i Criterion Színházban a minap mutatták be a „Myra Breckinridge" című filmet, amelynek Mae néni egyik főszereplője volt. Tízezer főnyi tömeg őrjöngött körülötte, s a legöregebb újságírók sem emlékeznek a Broadway-n ekkora ünneplésre. 60 rendőr és 6 lovasrendőr sem tudott rendet csinálni. A film címszereplőjét, a szépséges Raquel Welch-et észre sem vették.

Mae West különben meghatottan nyilatkozott az újságíróknak és életfilozófiáját így foglalta össze:

– Ha még egyszer kellene kezdenem az életemet, ugyanazokat csinálnám, csak többet!

A TŰRÉS HATÁRA

Minden újságolvasó fogyasztó, de nem minden fogyasztó újságolvasó. Nem mindenki olvasta tehát a lapokban megjelent tudósítást a Népi Ellenőrzési Bizottság elnökének arról a jelentéséről, amely a textíliák, a ruhák és a cipők minőségével foglalkozott. Éppen ezért ha tőlem függene, a fogyasztó vásárlási blokkjához mellékelném a népi ellenőrzés említett megállapításait. Ha ugyanis a fogyasztó tudná, hogy melyik árucikk miért nem kielégítő, akkor kevesebbet mérgelődne, jobb lenne a közérzete és derűlátással nézne textiliparunk további fejlődése elé.

Én ilyenformán az említett vásárlási blokk-mellékletnek lélektani szerepet szántam. Ha a fogyasztó ismeri például azt a hivatalos megállapítást, hogy *„Még mindig sok a jogos panasz az áruk alapanyagának és feldolgozásának minőségére”*, nem bosszankodik folyton, legfeljebb azt mondja: „Az ördög vigye el! Most már legalább tudom, hogy a ruhám azért gyűrődik és bolyhozódik, mert a gyárban a feldolgozásnál nem jártak el kellő gondossággal."

De vegyünk egy másik példát. Ha a háziasszony-fogyasztó látja, hogy fekete vagy hupikék kombinéjából, esetleg színes nyári ruhájából már az áztatásnál kioldódik a festék, és a ruhadarabok „megfogják" egymást, hamar megvigasztalódik. Csak el kell olvasnia a vásárlási blokk mellékletét. Ebből megtudhatja: ez azért van így mert *„A textiláruk egy része nem eléggé színtartó...”* „Pechem van, mondja ilyenkor a háziasszony, én a textiláruknak éppen a „nem eléggé színtartó" részéből vásároltam." Ha pedig a háziasszony-fogyasztó azt tapasztalja, hogy a szöveteknél *„nagy az összeugrás”*, a ruha szűkre, a szoknya rövidre, a blúz keskenyre sikerült, akkor azzal vigasztalódik, hogy *„A textilgyárak szinte egységesen beálltak az anyagmegtakarítást eredményező megengedett tűrés alsó határára.”* Ez a gyönyörűséges mondat azt jelenti, hogy mindent kispórolnak a textíliából, amit csak lehet. De mondhatnám úgy is, hogy ami a gyárnál a tűrés *alsó*, az a fogyasztónál a *tűrés* felső határa.

A cipők minősége tekintetében inkább a fogyasztó tűrése érdemel említést. Én itt is a pszichológiát hívnám segítségül. Bizonyára nem ismételné unos-untalan a fogyasztó a régóta napirenden levő cipőpanaszokat, ha — ötletem megvalósítása esetén — a vásárlási blokk mellékleteként elolvasná a népi ellenőrzés erre vonatkozó megállapítását: *„Gyakori a panasz, hogy reped a cipők bőre, deformálódik a kéreg, beázik a lábbeli. leválik a talp.”* Ennek ismeretében a fogyasztó újabb cipőpanasz helyett legfeljebb azzal a régi pesti szólásmondással élhet, hogy: „Ezzel szemben áll Belgrád bevétele..."

De azt is mondhatná, amit a Szakszervezetek Budapesti Tanácsának elnökségi ülésén mondtak, amikor a Fővárosi Népi Ellenőrzési Bizottság jelentését tárgyalták. Egyrészt azt, hogy *„A nyereségi szemlélet egyes vállalatokat a minőség rontására, a munka nélkül szerzett jövedelemre ösztönzi”*, másrészt azt, hogy *„A minőségi romlásáért egyértelműbben kell felvetni a felelősséget.”*

Én pedig hozzátenném: éppen itt lenne már az ideje...

Földes György

KÉSZ NYERESÉG

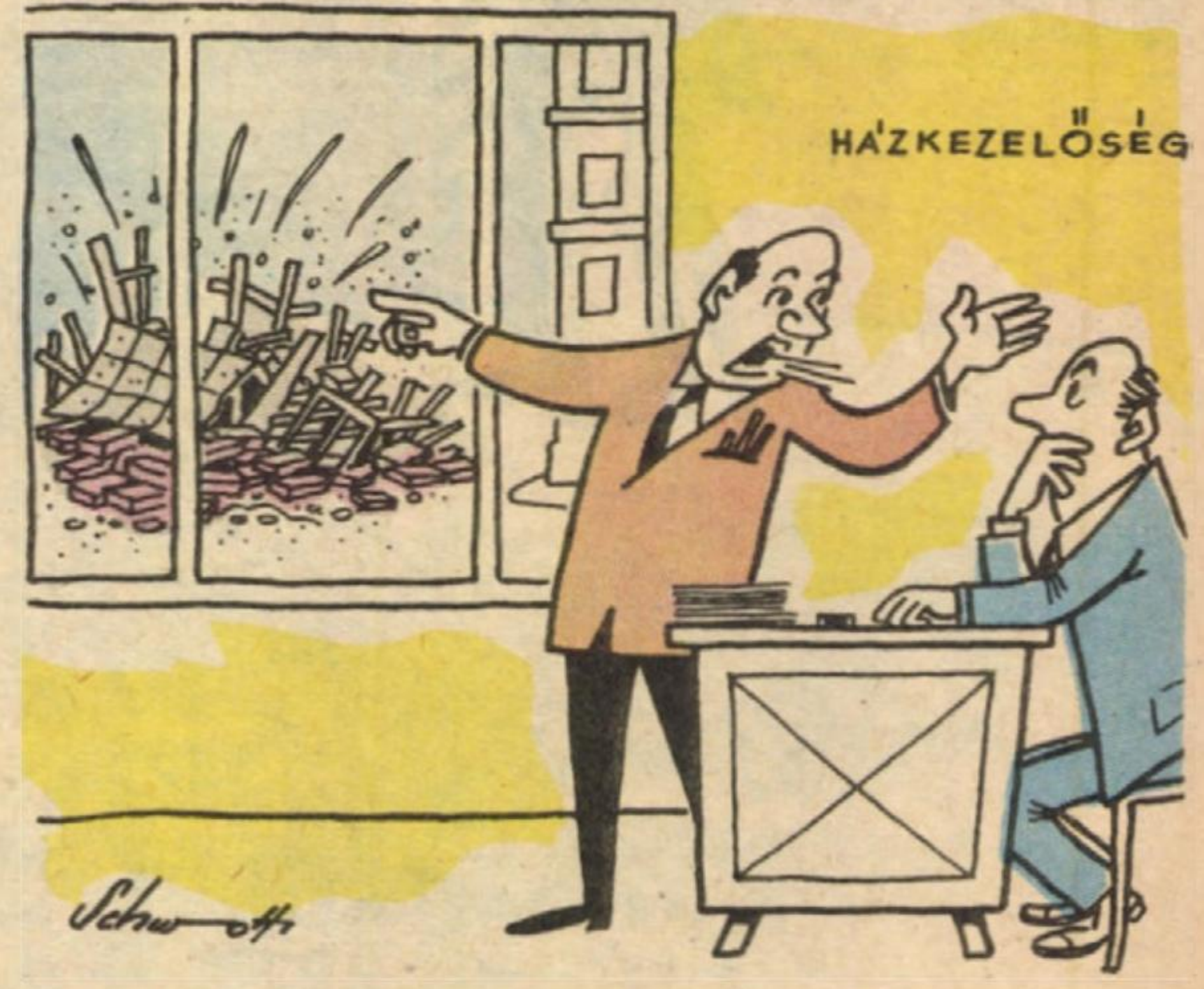

– Főnök, összedűlt a ház!
– Annyi baj legyen. Megtakarítottuk a tatarozás költségeit.

HALLOTTAM

Hallottam: volt egy konferencia,
az alkotásról tombolt a vita.
S ha már annyian szépen összejöttek,
a parnasszusi ágyúk feldörögtek.
Nem harc volt ez, csak vértelen gyakorlat.
Egymás fényében fürödtek, napoztak.
S ha étkezéshez berregett a csengő,
menni kellett – a művész is esendő.
Valaki, kés helyett, köszörülte torkát,
így hát az ülést bölcsen elnapolták.
Aztán megvirradt. Kávé. Vita. Ebéd.
S folytatás újra: felszólalás, beszéd...
Vacsora közben, a sült csirkecombot
emelve, egy úr felköszöntőt mondott,
sűrűn idézve a nagy-nagy nevet.
a költőét, ki mindig éhezett.

Székely Dezső

VÉGSŐ ESZKÖZ

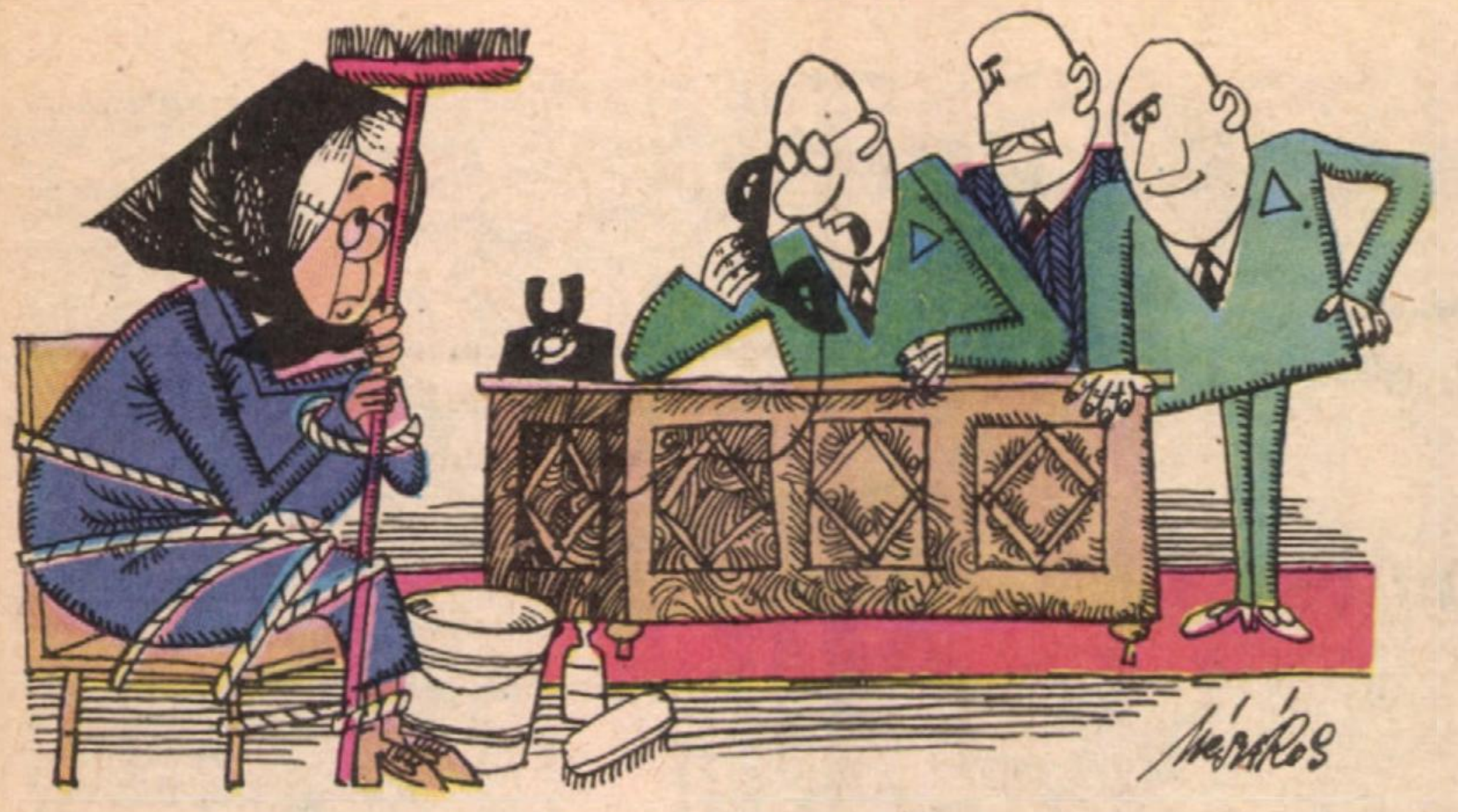

– Ha küldi az ígért gömbvasat, szabadon eresztjük a takarítónőjüket!

KIKAPCSOLÓDÁS

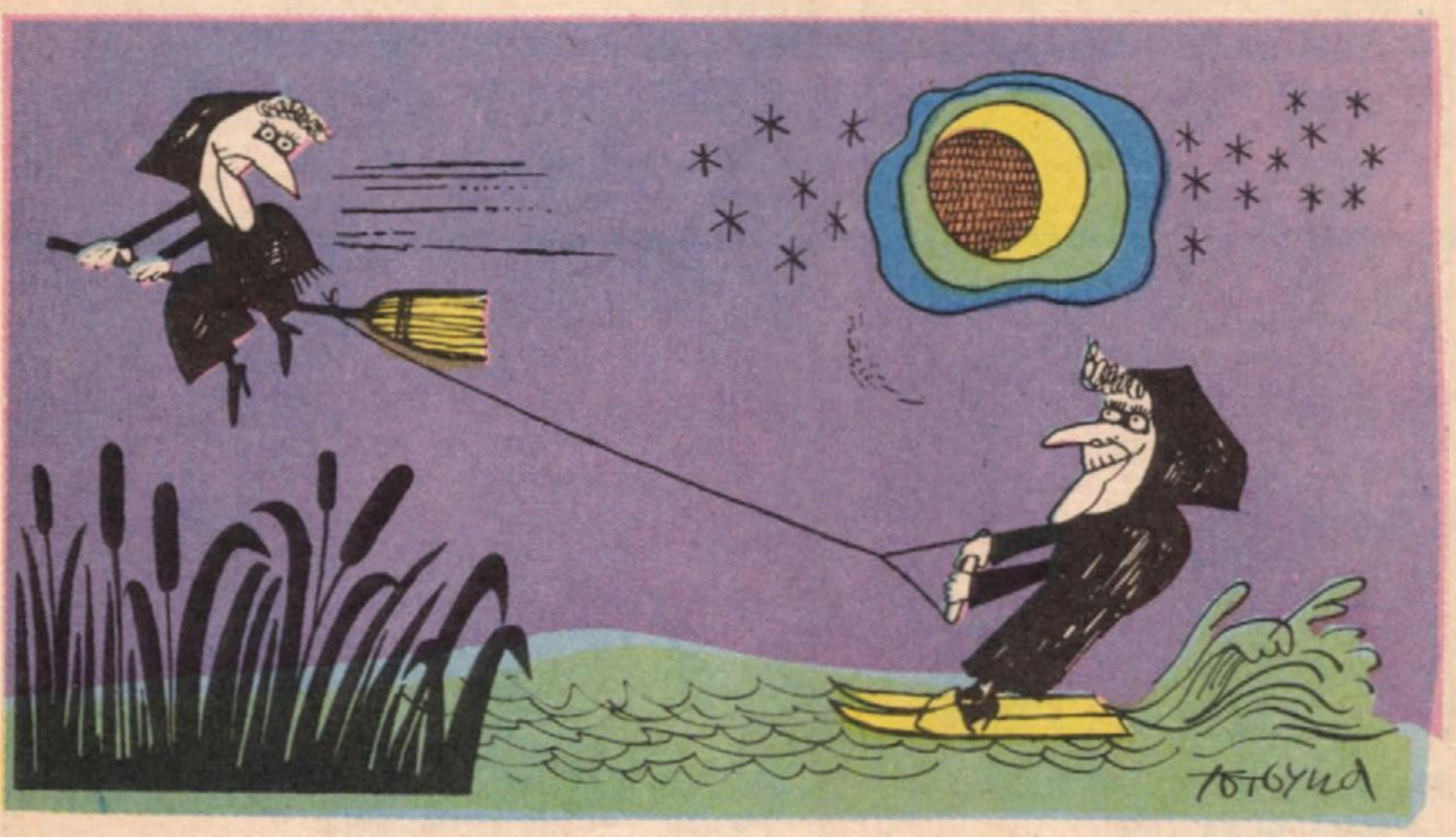

KÉSŐ BÁNAT Balázs-Piri Balázs rajza

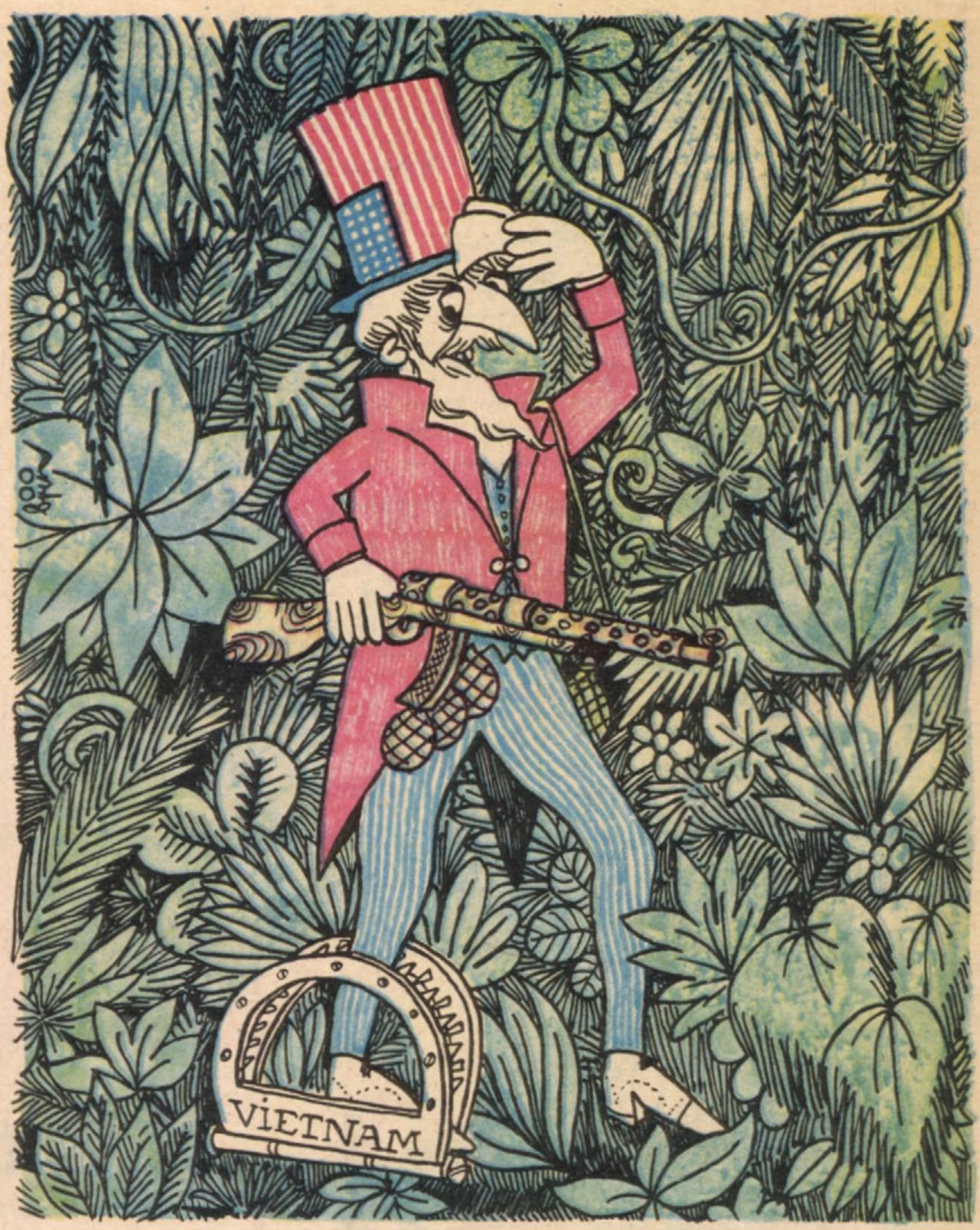

– Úgy látszik, jobban meg kellett volna néznem, hova teszem be a lábam...

Életem filmje

Csillárszerelés közben kicsúszott alólam a szék. Miközben lefelé zuhantam, lepergett előttem életem filmje, azazhogy előtte reklámfilmeket láttam: Tedd a pénzed takarékba! Igyunk Almuskát! Vásároljunk mindent egy helyen!

Aztán még mindig nem az életem filmje jött. Híradó következett: X. nagykövet bemutatkozó látogatása; erőműépítés; vízierőmű-építés; ügyes kezű, fiatal, csinos lányok vaskarikákat készítenek fából; csirkeetetés Zalában; ürgeöntés Bretagne-ban; árvíz a Szaharában; részletek az örök rangadóról, beszélő Szepesi György.

Na, láttam már jobb híradót is, gondoltam, miközben aláhullottam a mélybe. mint egy sebzett liszteszsák.

Nagy izgalommal vártam életem filmjét. De még mindig nem az jött. Előzetest láttam Lipták Ottó élete filmjéből. Nem tudom, ki az a Lipták, de az előzetes nagyon izgalmas volt, a hős óriáspontyokkal harcolt hínáros zöld víz mélyén, habos szájú vasderesen vágtatott az alkonyi pusztán, nyergében egy elalélt, ifjú leánnyal, züllött vértesekkel verekedett egy omladozó csárdában és egy csodálatosan szép, mandula szemű asszonnyal csókolózott sötét rajzú szivarfák alatt.

Irigykedve nézegettem a képeket. Ennek aztán volt egy élete! Magamban irigykedtem és szégyenkeztem: vajon milyen lesz az én életem filmje? Megéri-e a kék foltokat és tipliket?

Azt hiszem, már mondtam, hogy közben lefelé hullottam, mint egy csillag az augusztusi éjszakában.

Na, most jön a nagyfilm, az életem filmje — — izgultam magamban —, de nem az jött. Még mindig nem az jött. Népszerű, tudományos kisfilm következett. Most már kezdtem türelmetlen lenni.

Legnagyobb megdöbbenésemre, a tudományos népszerűsítő kisfilm rólam szólt. Szakértőként a feleségem működött közre.

A kisfilm úgy kezdődött, hogy a nap méltóságteljesen felkelt a lakásomban valahonnan a szekrény mögül, és nemsokára ébredezni kezdett a természetem. Láttam magam, amint ásítozva, nagyokat nyújtózva kilépek az ágyból. Fantasztikus! Nem tudtam, hogy filmeznek. Valószínűleg teleobjektívvel fényképeztek, miután megismerkedtem az életkörülményeimmel, időbeosztásommal, szokásaimmal. A következő képeken behúzott nyakkal, kilógó nyelvvel, autóbuszvadászatra trappoltam a házrengetegben. Ezerszeres nagyításban láttam a bajuszomat. A beszélő — kellemes, bársonyos hang — éppen azt magyarázta, hogy én a bajuszom billegtetésével szoktam kifejezni érzelmeimet. A türelmes operatőr kileste, mikor billegtetem a bajuszomat. Mennyi volt ezekben a képekben!

ÚJ KOLLÉGANŐ

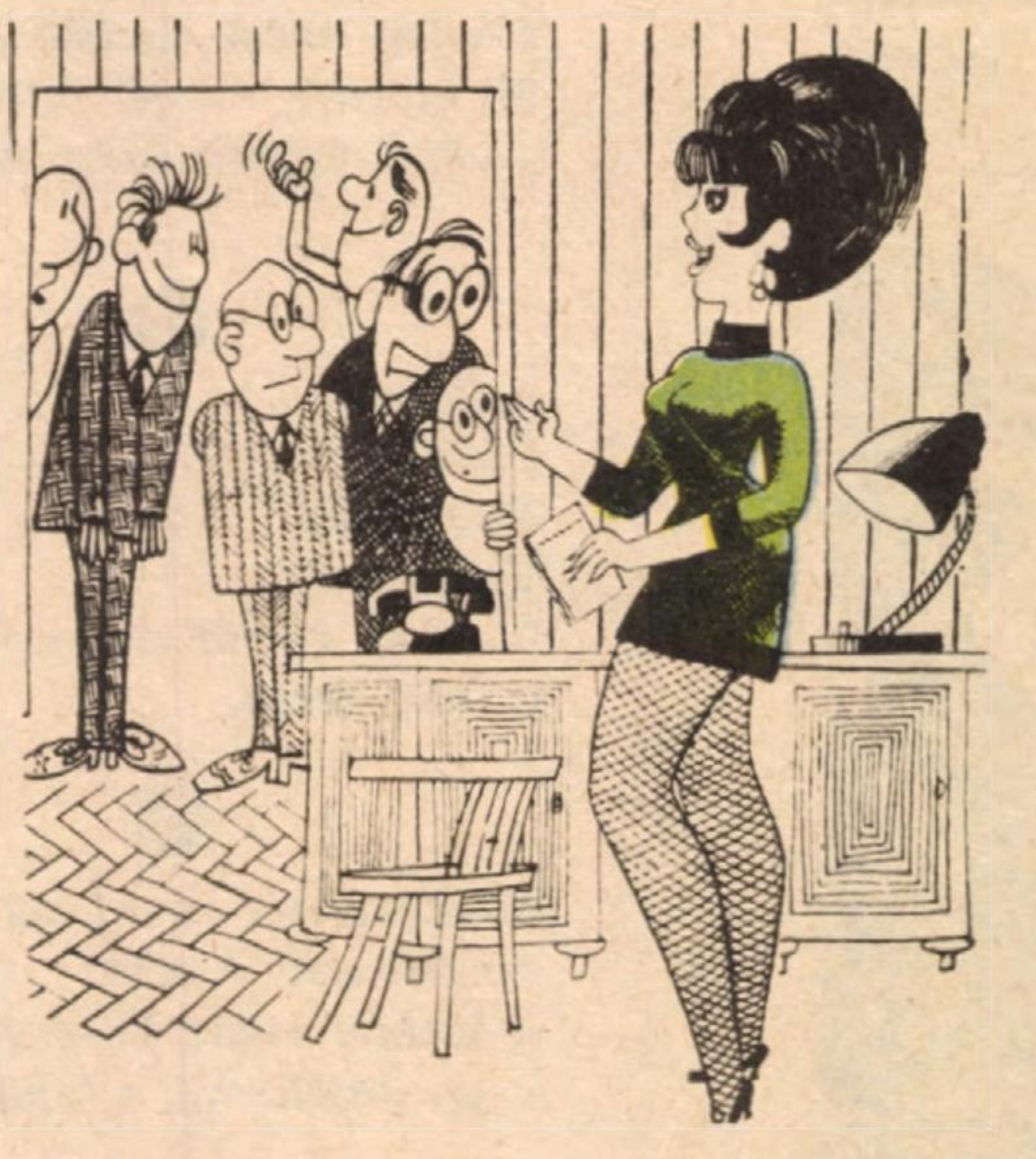

– Uraim, tekintsenek egyszerűen férfinak!

A későbbiek folyamán az operatőr élelemszerzés közben örökített meg. Morogva, vicsorogva törtem magam előre a közértben és szimatolva, idegesen néztem körül a pulton. Hirtelen nagy, kövér férfi lépett elém, s könyökét belevágta az oldalamba. Dühösen csattogtattam rá a fogaimat és ugrásra görbítettem a hátam. Miután beszereztem a betevő falatokat, vidoran, elégedetten ügettem ki az üzletből. Mellső lábammal ügyesen fogtam az aktatáskát, és olyan okosan néztem bele a felvevőgép lencséjébe, hogy magam is elcsodálkoztam. A kisfilm még azt is bemutatta, hogyan szövöm hálómat Pirike, a gépírónő körül, hogyan dürrögök a büfében. Láttam magam gyermekeim körében is: a fiókáim nyakukat nyújtogatták, midőn beléptem. és összevissza csipogtak: mit hoztál? A film azzal ért véget, hogy a nap lassan begurult a szekrény alá és besötétedett.

A nagyfilmet, életem filmjét, amely nagydíjat nyert Paplacualpában és Rákospalotán, sajnos, már nem láthattam.

Parkettet értem.

Mikes György

Mikes György—Mészáros András: „Szép lehetsz ...” című most megjelent kötetéből. (Kossuth Könyvkiadó)

A SEREGHAJTÓ

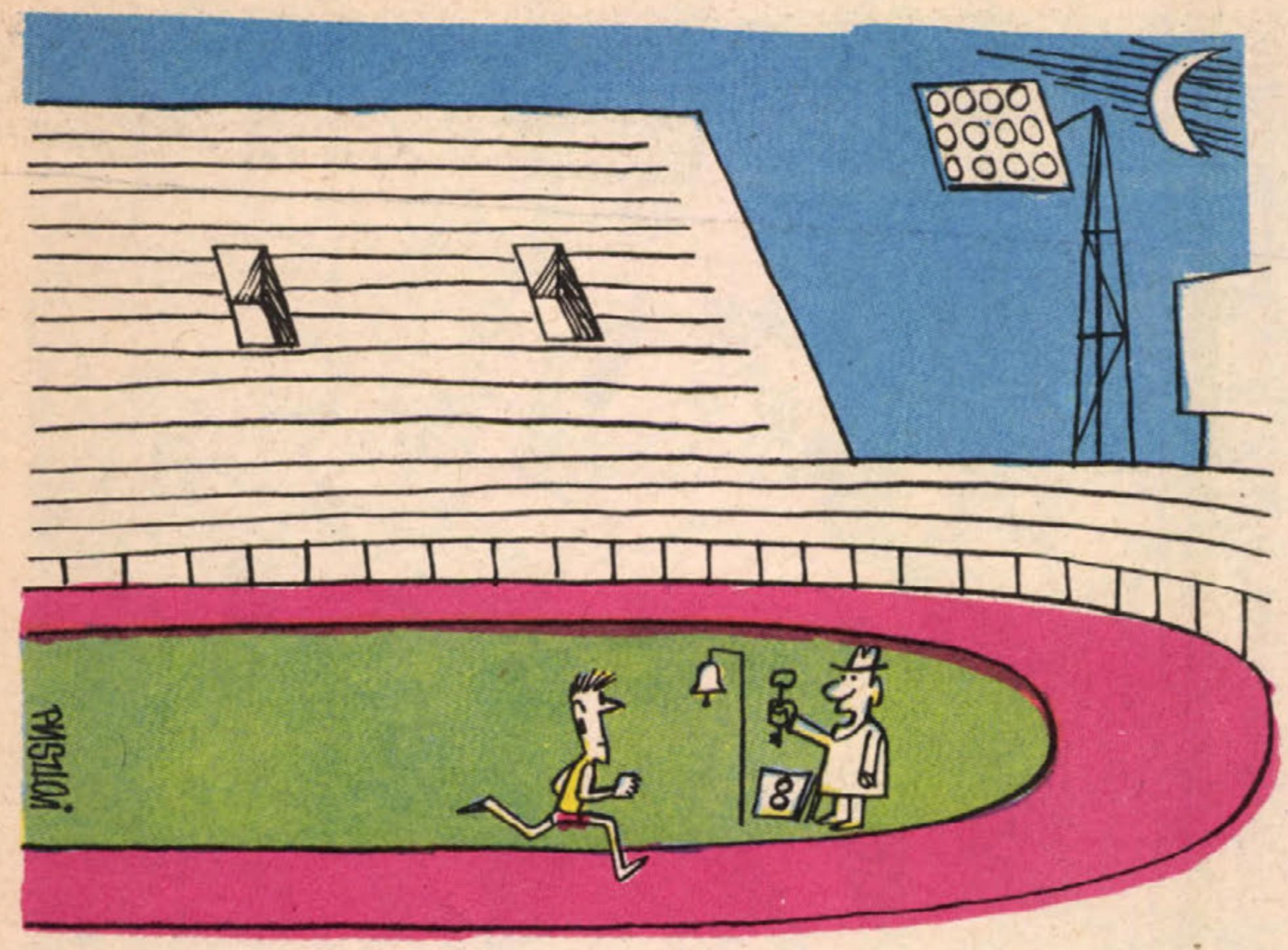

– Még nyolc kör van hátra, utána zárja be a stadiont.

KEVÉS A HORDÁR

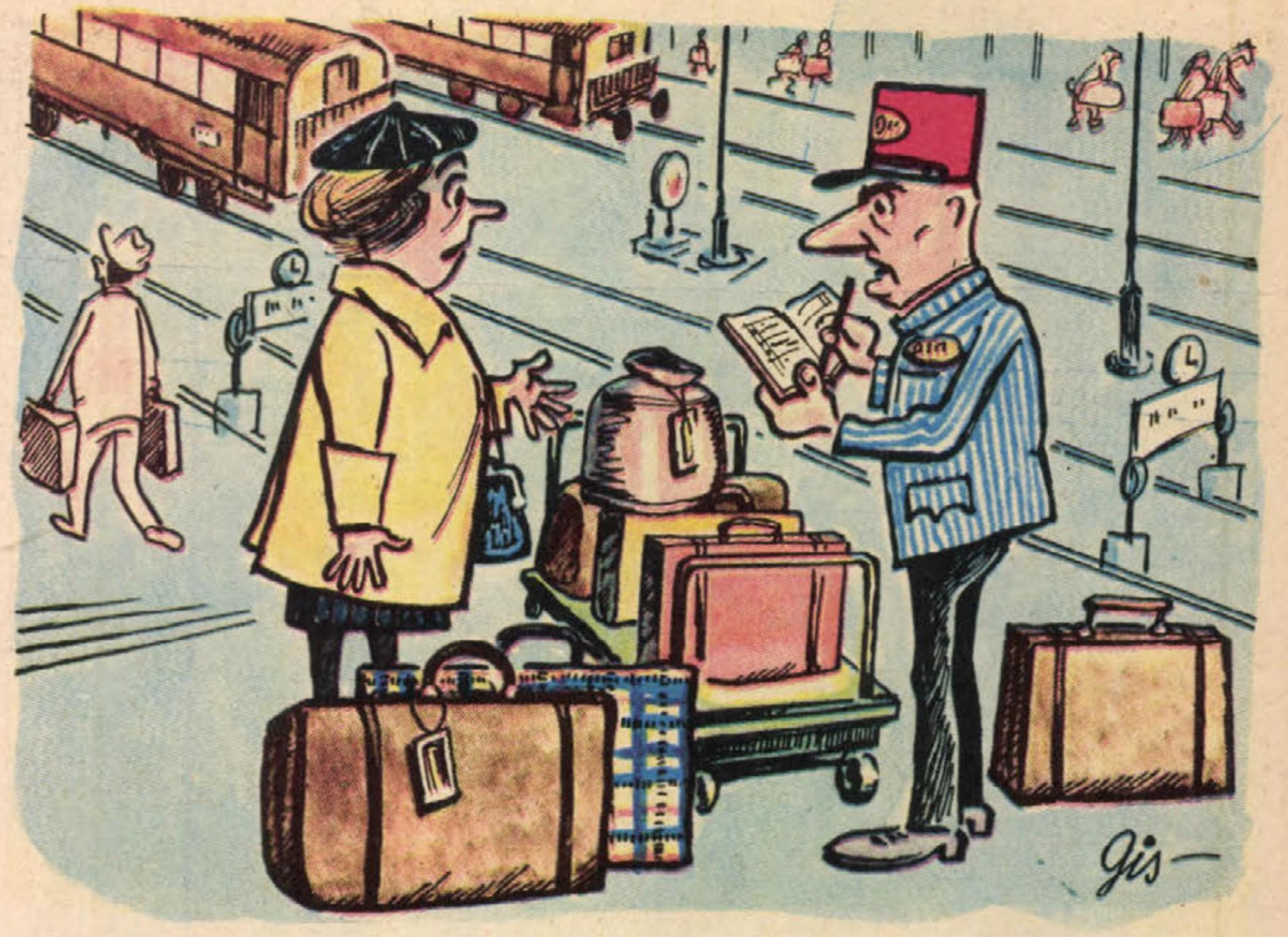

– Jövő csütörtök fél tízre előjegyzem!...

SZENVEDÉLYES DOHÁNYOS

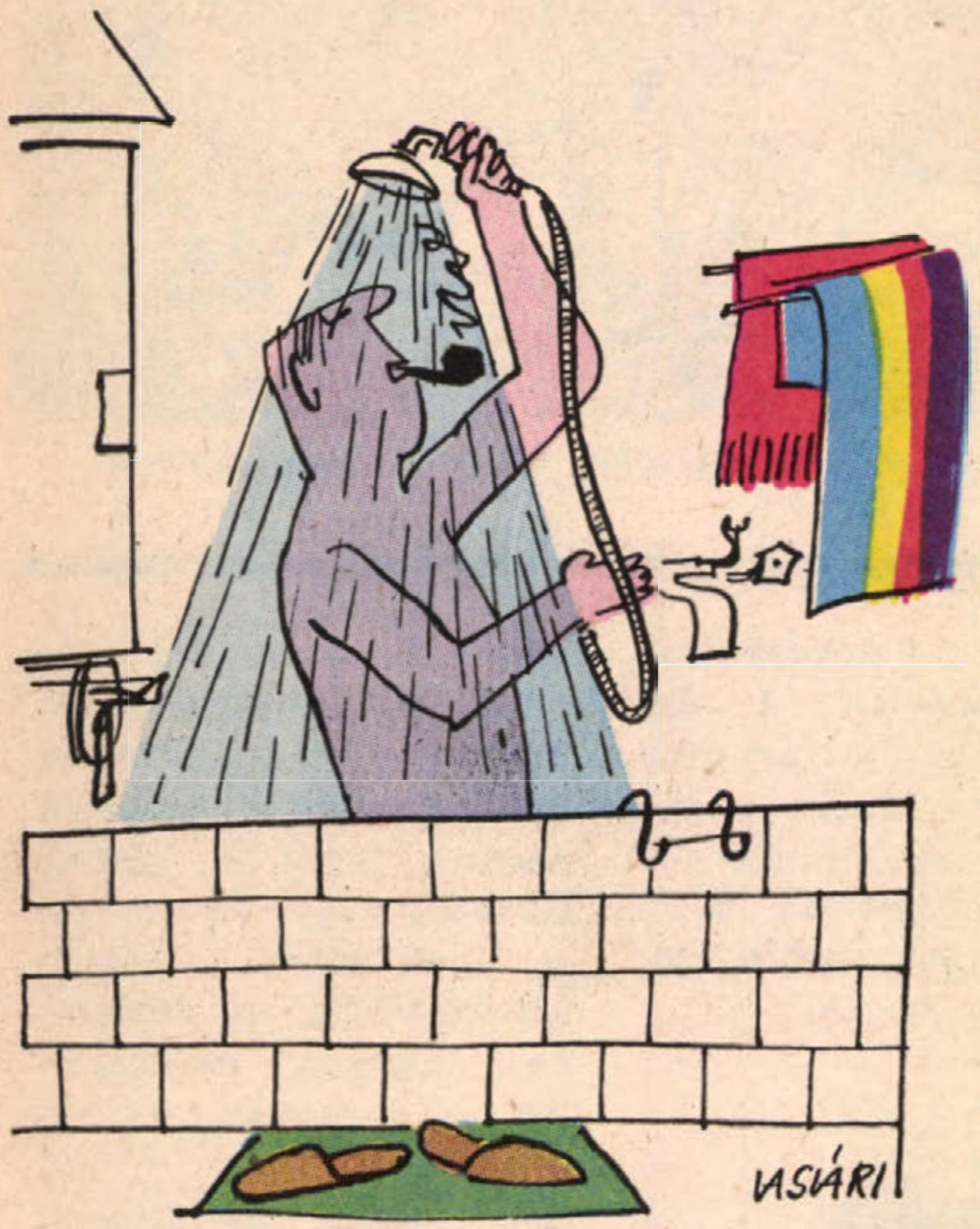

GONDOL A JÖVŐRE

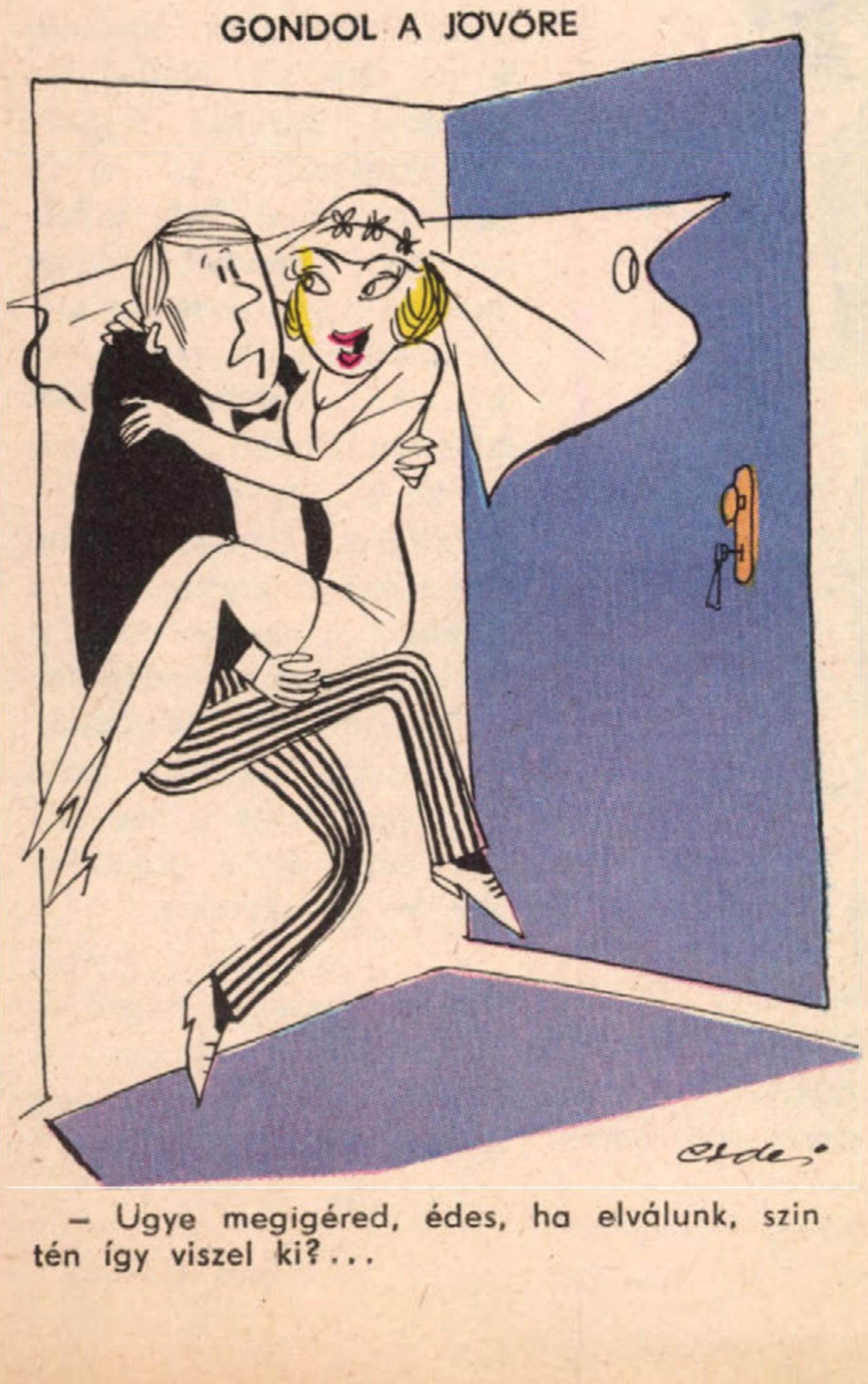

– Ugye megigéred, édes, ha elválunk, szintén így viszel ki?...

ŐSZINTE EMLÉKTÁBLÁK ÉS SZOBORFELIRATOK

①

E házban élt egy szebb jövőre várván,
s meghalt, mielőtt e jövő jelen lett.
Helyettünk őrzi emlékét e márvány,
mert nékünk erre nincs időnk jelenleg.

②

Itt alkotott, megelőzve korát,
mely nem ismerte fel... (Ügy kell neki,
mi a fenének lépett akkorát?)

③

Ki erre jársz, egy percre állj meg itt,
s kalap-levéve tiszteld a Zsenít.
Mi elveit s eszméit illeti,
azokkal úgysem tudsz mit kezdeni.

④

Harcoltál?
Derék.
Meghaltál?
Volt eszed.
Mert mi volnál ma, hogyha nem teszed?
Ötödik kerék.

⑤

Mindenesetre neved alá írjuk
hivatásodat. A süket
utódoktól hiába is kívánnók,
hogy törjék rajt a fejüket.

⑥

Tíz évenként idézi szellemét
emlékbeszéd, koszorú, szentmise.
A hálás nép semmit sem tud felőle.
Mi se.

⑦

A népnyúzás ellen írt énekét
idézzék kései évtizedek!
(Ne azt, hogy becsapta a vicénét,
ahányszor a mosásért fizetett.)

⑧

Itt áll...
(De hisz' mindenki tudja nevedet.
Ezen kívül csak azt, hogy mennyit
ittál.)

⑨

Hirdesse itt szülőházad falán:
Te voltál minden idők legnagyobb
kölcsönkérője, ki maga után
felmérhetetlen tartozást hagyott.

⑩

Vátesz volt, tűz-próféta, szörnyű vég
lángszavú látnoka, hióbi fennkölt.
(A puszta jóslat nektek nem elég?
Még be is váljék, amit megjövendölt?!)

⑪

Sohsem felejt el a hálás utókor.
De ez a márványtábla mégsem árt:
tán egyszer elolvassa valaki,
ha már ezredszer erre járt.

Hollós Korvin Lajos

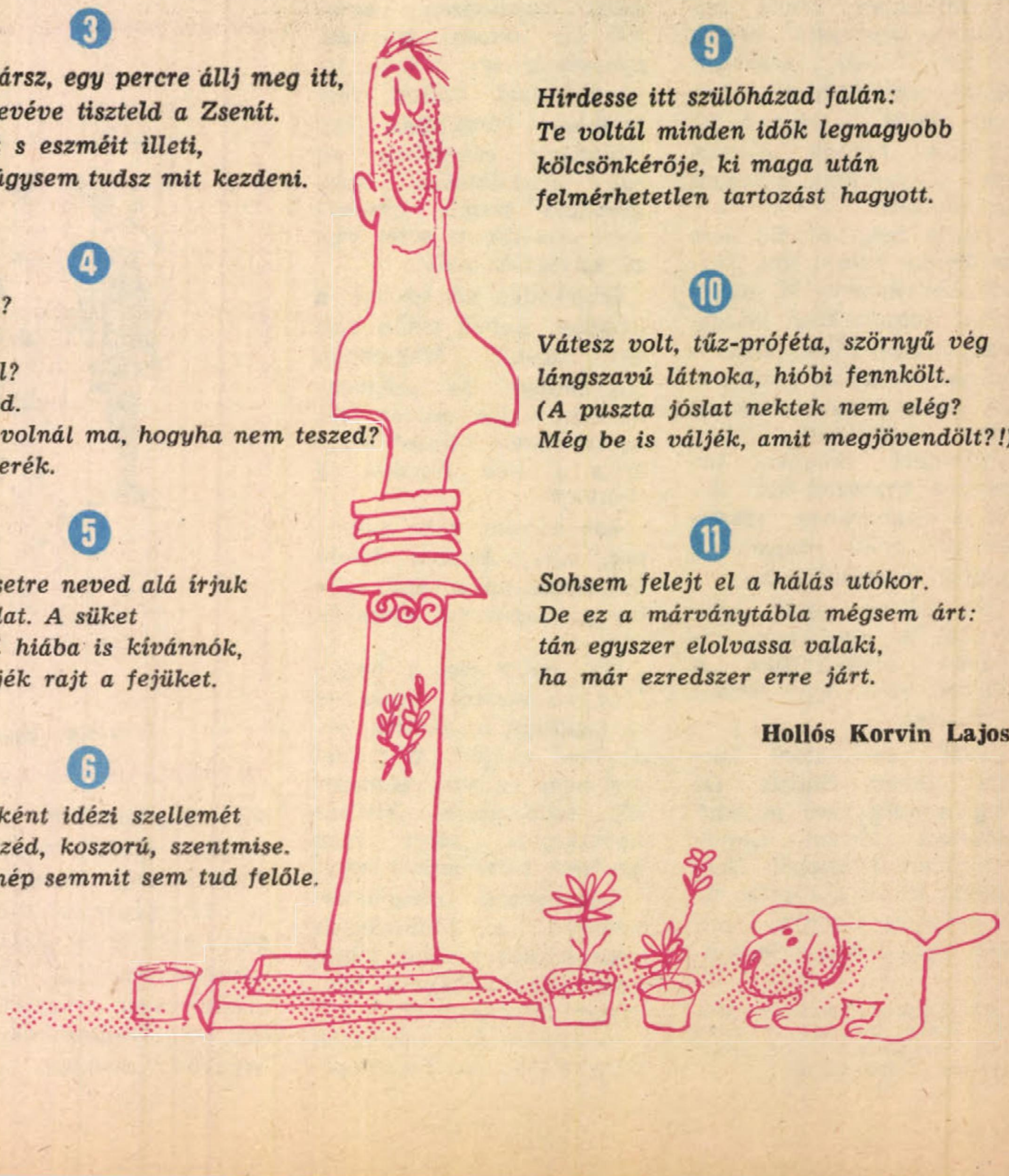

HAZATÉRÉS KÜLFÖLDRŐL

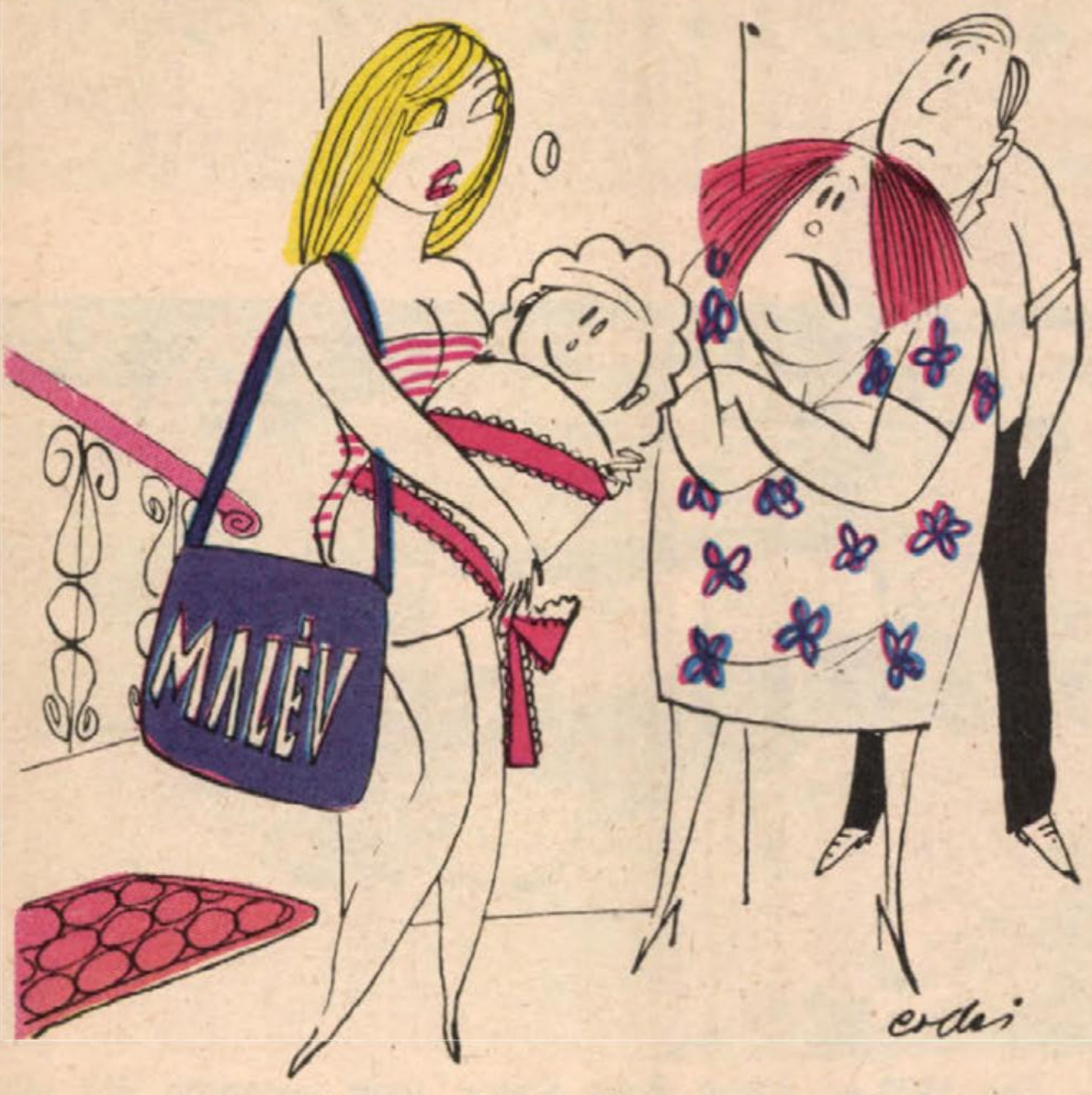

– Szóval, eltérítettek az egyenes útról . . .

DÉL-AMERIKÁBAN

Fülöp György rajza

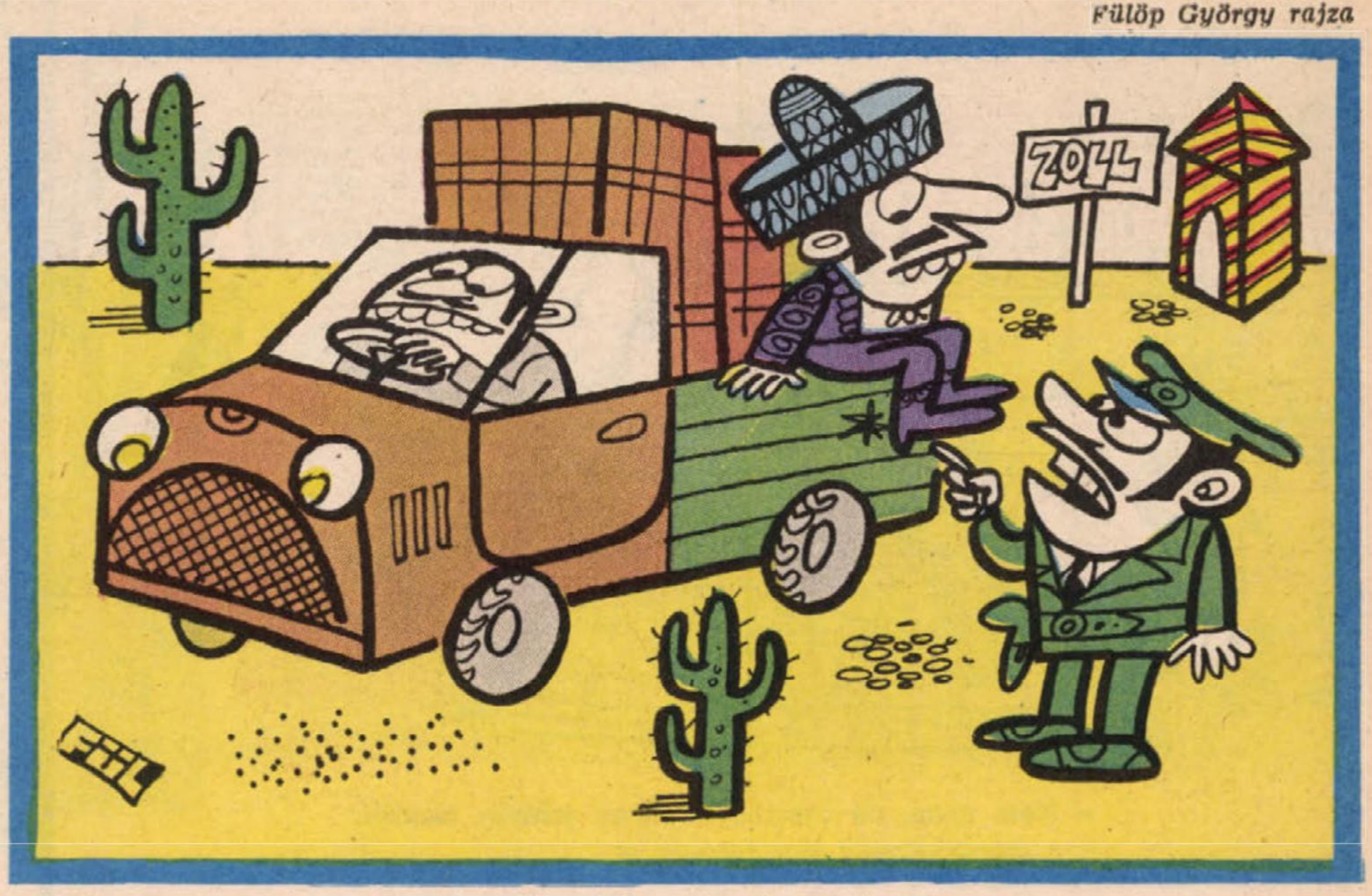

– Nagykövet nincs benne?

AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉG

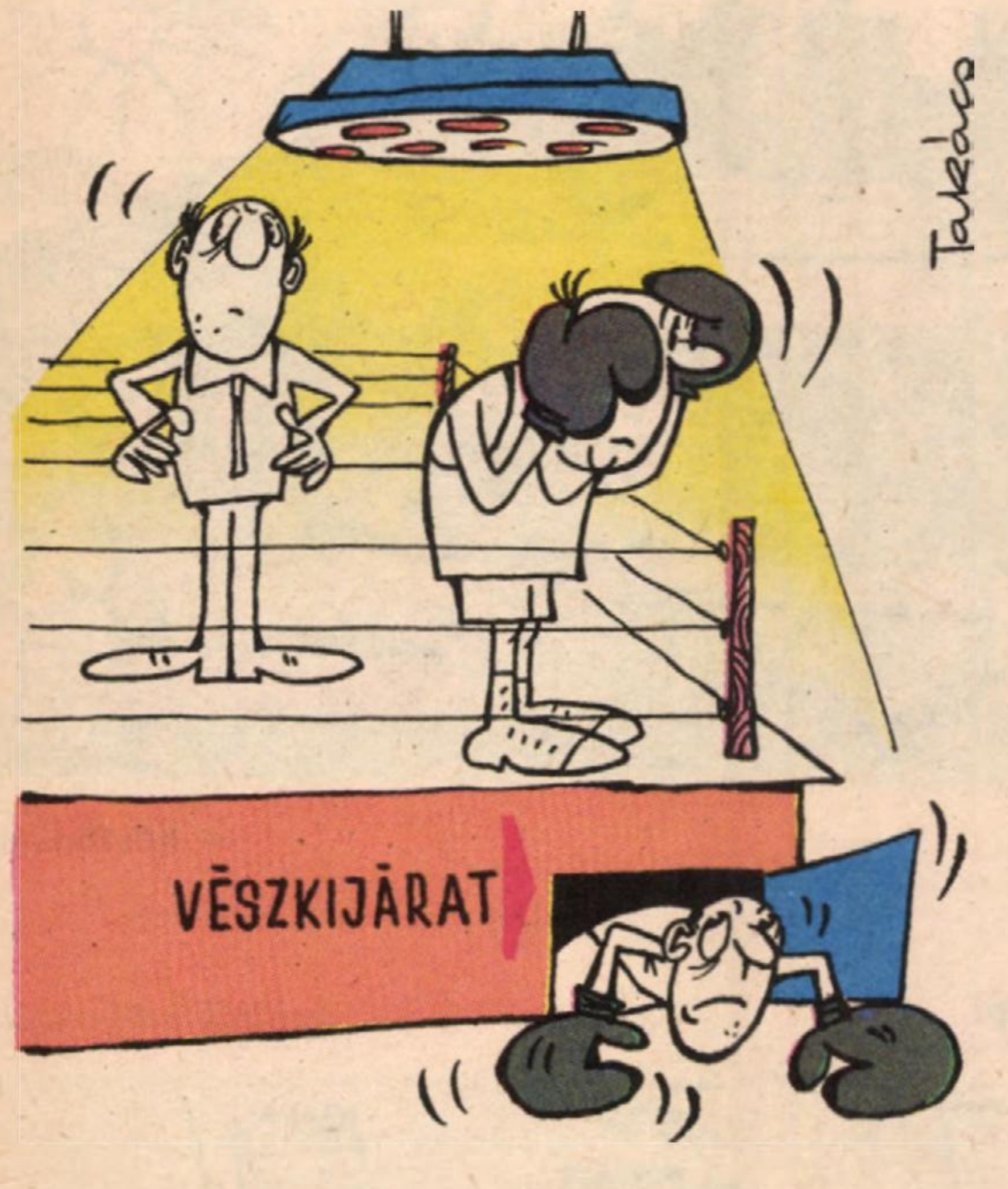

LECSÓ

Türelmetlen ember vagyok. Érthető, hogy soron kívül szerettem volna hozzájutni egy szép 4×6 méteres, krómozott szuper Kombinátor-készülékhez, mert elfogott a sárga irigység, amikor Árpád barátom fölényesen közölte, hogy ő bizony huszonnégy óra leforgása alatt hozzájutott ehhez a hiánycikknek számító masinához.

— Könyörgöm, áruld el, hogyan csináltad? — kérdeztem izgatottan Árpádot.

— Mi sem egyszerűbb ennél — felelte büszkén. — A készülékek, a behajózás után, a Külső Gázszag utca 171. alatti Központi Raktárba kerülnek, melynek helyettes vezetője Stolpai Artúr. Namármost. Bonyolult kerülőúton megtudtam, hogy ez a Stolpai gyermekkora óta eszeveszetten, szenvedélyesen rajong a lecsóért. Ha egy púpozott tányér lecsóhoz jut, madarat lehet vele fogatni, azaz, mint helyettes raktárvezető, szívesen szolgál egy kis protekcióval. Pénteken meghívtam Stolpai Artúrt egy jó lecsóvacsorára, szombaton soron kívül kiutaltatott nekem egy szuper Kombinátort.

— Köszönöm. Igaz barátom vagy — szorongattam hálásan Árpád jobbját, majd taxiba vágtam magam és elrohantam Stolpai Artúrhoz, tisztelne meg bennünket egy lecsóra. Boldogan vettem tudomásul, hogy Stolpai igent mondott.

Két hét múltán egy előkelő belvárosi fagylalt-szalonban összeszaladtam Árpáddal. Derűsen nyalogatta a vaníliát.

— Nos, hogy működik a Kombinátor-készüléked? — kérdezte.

Idegesen cigarettára gyújtottam:

— Sehogy. Tudod jól, hogy hiánycikk. Még nem sikerült hozzájutnom.

Árpád nagy szemeket meresztett:

— Tehát nem hívtad meg Stolpai Artúrt lecsóra?

— De igen. El is jött. Megvacsorázott, s azóta sehol semmi . . .

— Várjál csak . . . Talán nem a szája íze szerint készítettétek a lecsót. Hagymát pirítani a zsírban, hozzátenni a piros paprikát . . .

— Igen.

— Aztán rá a zöldpaprikát, paradicsomot . . .

— Így készítettük, továbbá belefőztünk hat pár finom debrecenit.

— Elég erős volt a lecsó?

— Igen. Mint a méreg.

— Akkor már tudom, mi volt a hiba . . . A tányér . . .

— Mit akarsz ezzel mondani?

— A tányér . . . Ez lett volna a legfontosabb, te szerencsétlen! Elhelyeztél a tányér alá, diszkréten, összehajtogatva, három darab százforintost?

— Nem.

Árpád fölényesen a vállamra csapott:

— Akkor ne csodálkozz, hogy Stolpai nem segített hozzá egy szuper Kombinátorhoz. Mert jegyezd meg, öregem, van, aki kolbásszal szereti a lecsót, van, aki tojással, de Stolpai Artúr szép, piros, gusztusos százforintosokkal . . .!

Galambos Szilveszter

KRIMIKEDVELŐ FÉRJ

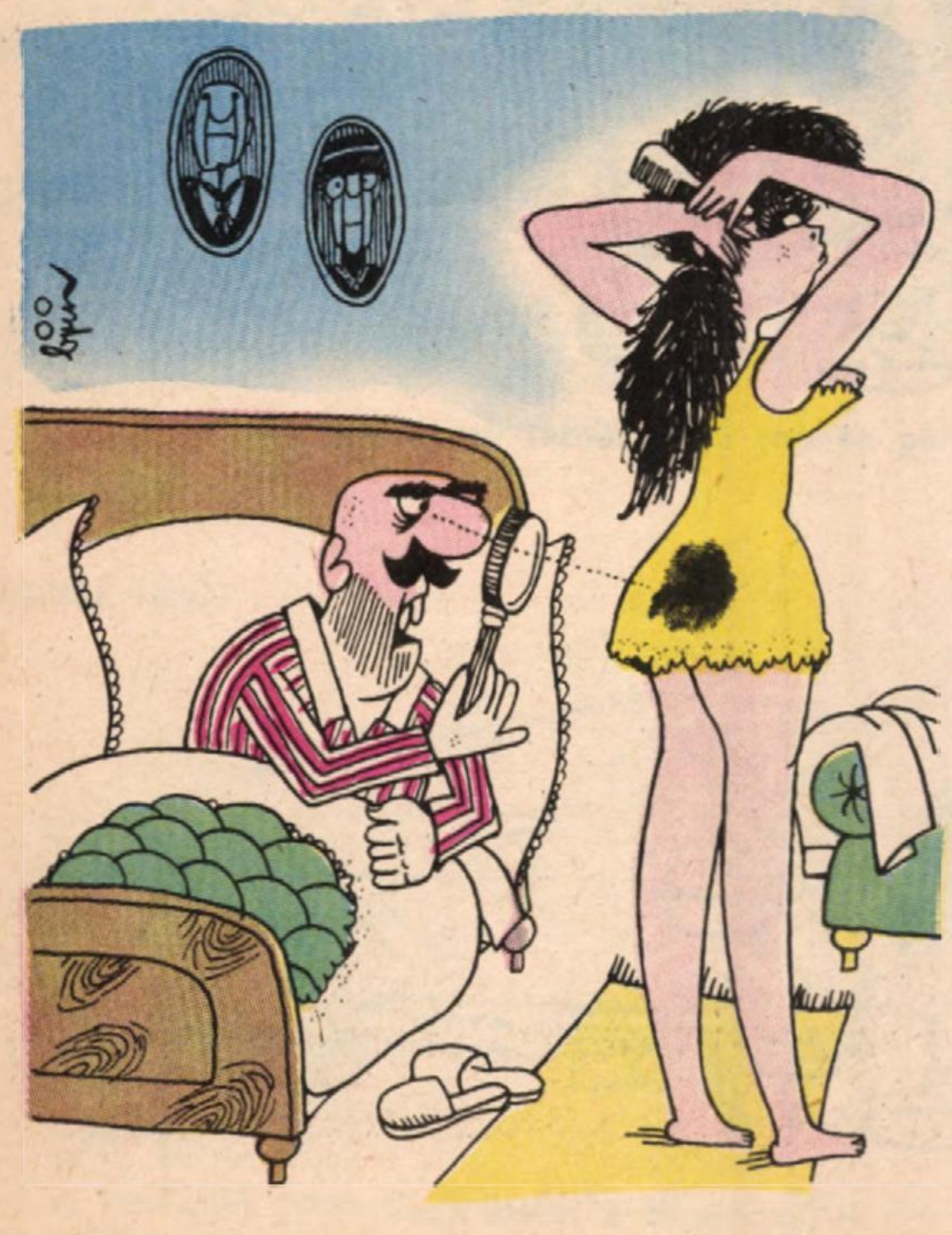

– De hiszen ez nem az én ujjlenyomatom! . . .

KRITIKA

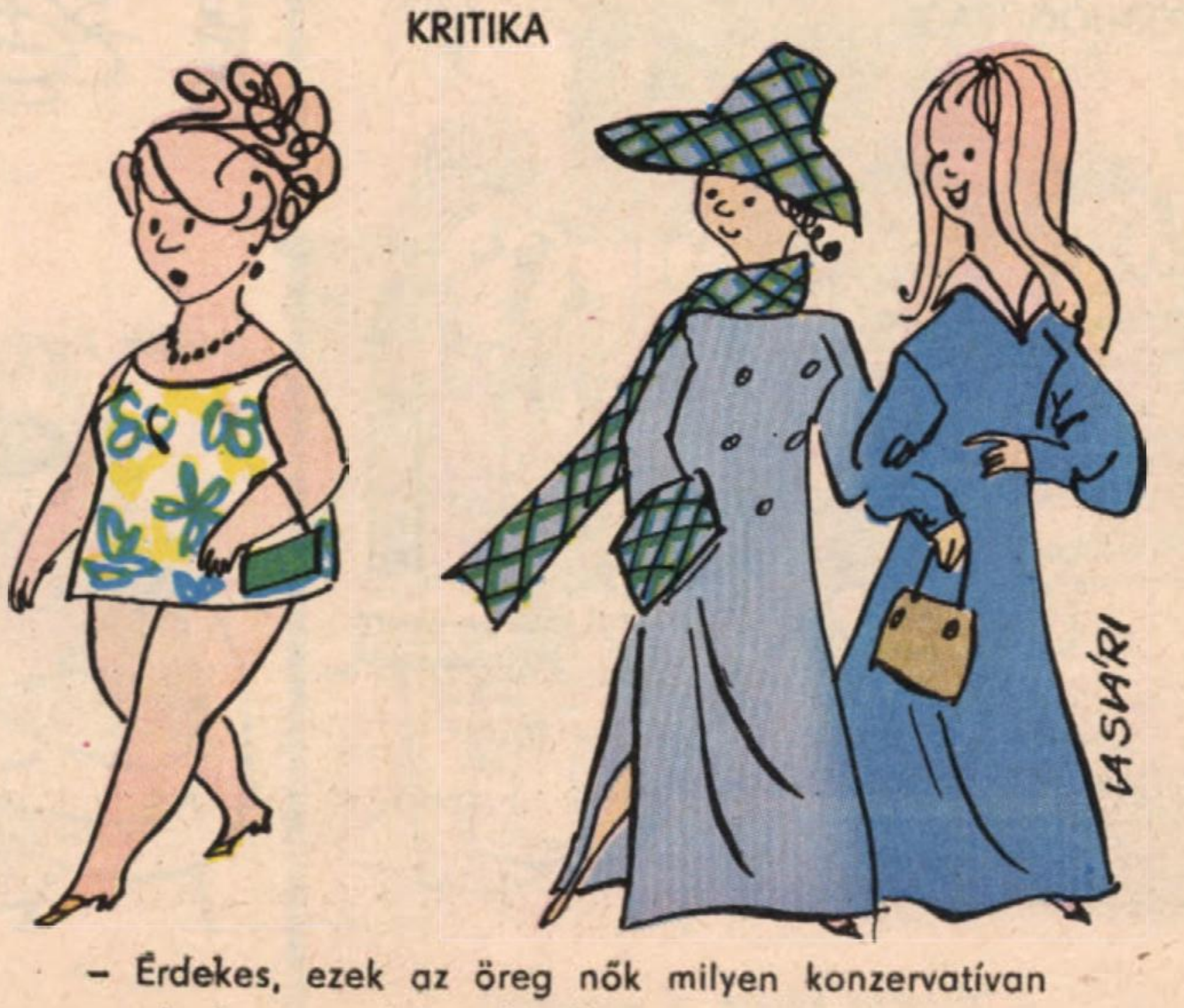

– Érdekes, ezek az öreg nők milyen konzervatívan ragaszkodnak a mini-szoknyához . . .

EBADTAK

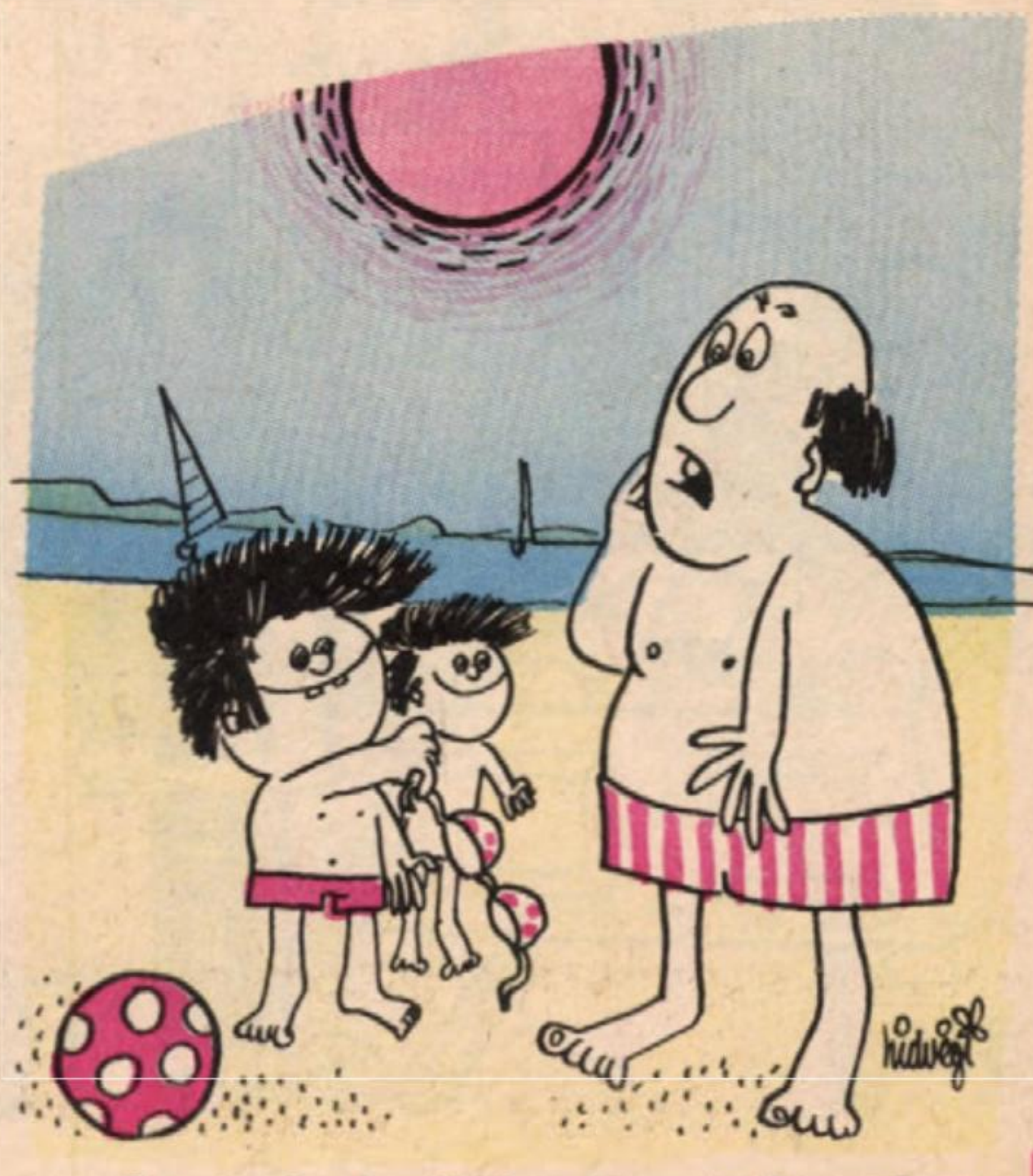

– Azonnal vigyétek vissza oda, ahonnan hoztátok!

NÉPSZERŰSÉG

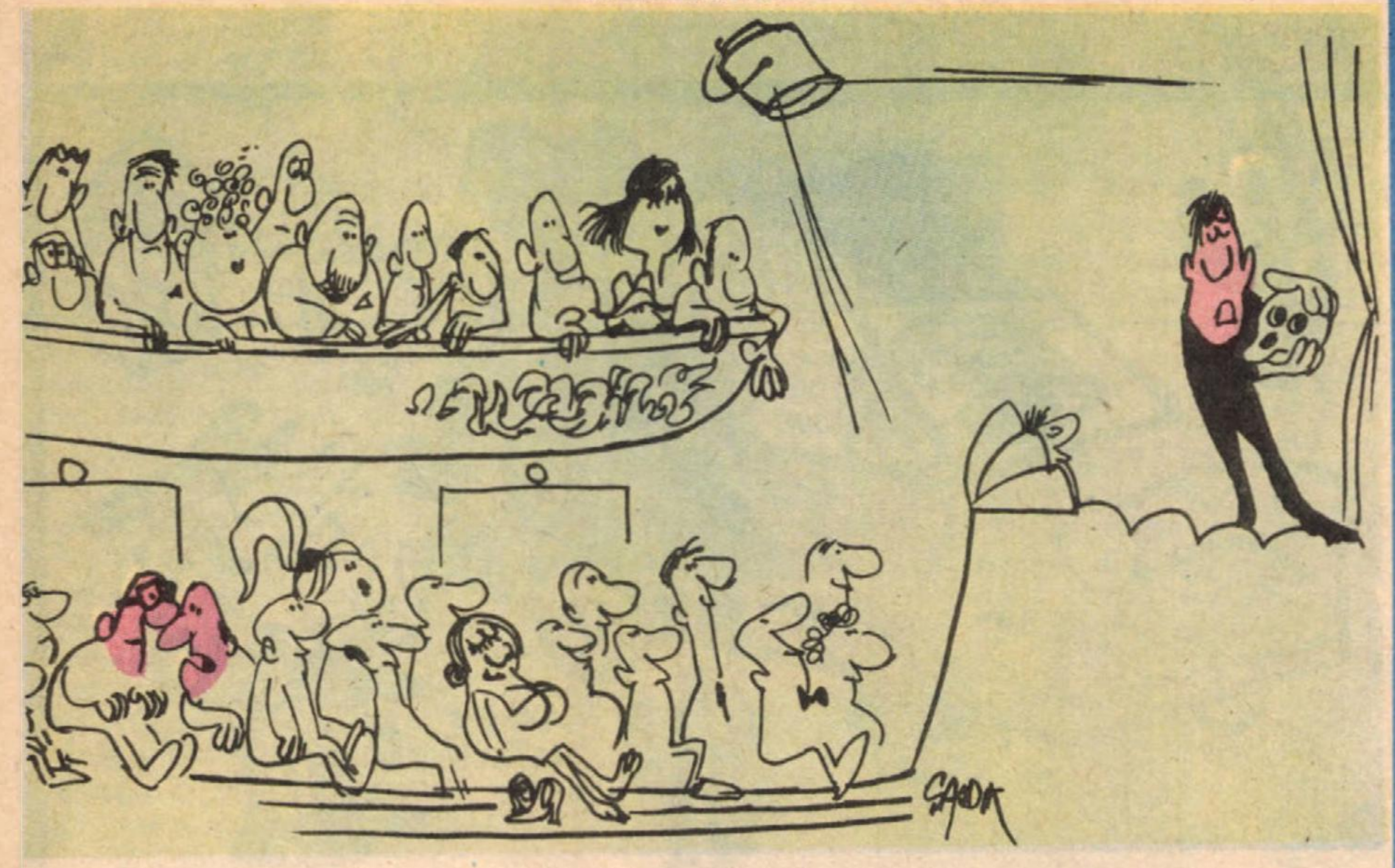

— Nem rossz, de azért a SZÚR-on jobban játszott.

A BÜVÉSZ

Nem volt szúrós szeme, ahogy azt a bűvészektől elvárjuk. Piszkosfehér kabátkában, biztos lábakkal közlekedett a Szeged és Pest közötti gyorsvonaton. Egyik kezében valószínűtlenül sárga és piros színű üvegek koccantak össze egy nyeles kalickának tűnő drótkosárban.

— Hölgyek, urak, tessék, folyvást tessék, még van egy-két üveggel a legújabb magyar találmányú műitalból... Az utolsó alkalom... Potom olcsón adom: két dollár ötven centért kapható... Nincs dollár?... Sebaj, forintért is odaadom.

A szája be nem állt... Keze szélsebesen forgott, nyitotta a pléhdugót... csak folyvást, folyvást... Hopp, asszonyom, bocsánat!... folyvást... csak egy csepp folyt ki a ruhájára. Valódi színálló kátrányfesték... parancsol egy kis Ultrát? — valamit villámgyorsan elővarázsolt a zsebéből... Nem teccik? — kérdezte, és ugyanolyan villámgyorsan visszadugta...

Négyen ültünk a kupéban: feleségem és én, egy diákféle fiú és egy egyetemi hallgató lány. Mind vettünk a műitalból.... Szörnyű volt, de ez mellékes. „Ügyes fickó" — mondtam feleségemnek. — „Úgy jár a szája, mint egy rutinírozott bűvésznek... amikor azt mondja, hogy csak a kezemre tessenek figyelni, mert azzal csalok."

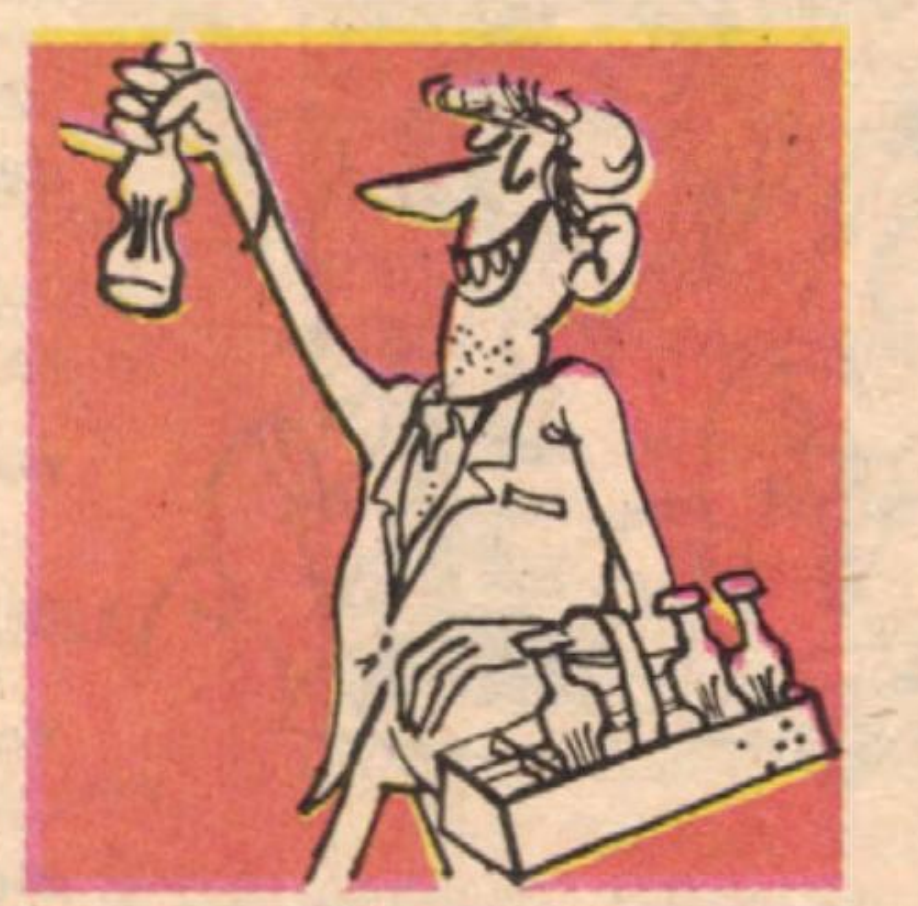

Azt ígérte, hogy mindjárt visszajön, és visszaváltja az üvegeket egy forintért. Olyan kedves, ügyes fiú... Adtam neki egy forint borravalót.

A Ferihegy táján járhattunk, amikor újra megjelent. Végigviharzott a folyosón. Mindenhová benyitott: „Köszönöm, hölgyeim és uraim, köszönöm, hogy megőrizték üvegjeimet... ezerszer köszönöm". — Aztán villámgyorsan felszedte az üvegeket a kis asztalokról, és eltűnt, mint a kámfor.

Senkinek nem adott vissza egyetlen fillért sem... és senki nem szólt utána... Mikor elindultunk Szegeden, a Stefánia korzón, a klinikák előtt, negyvenezren — erejük megfeszítésével — emelték a gátat... nem pénzért, de ingyért, szeretetből... kötelességből... És ez a kis csibész... csekély kétszáz százalék haszonnal dolgozott... Nem mondom, kemény munka volt... Én pedig nagyon szégyelltem magam: hülye voltam...

Szerkesztő Úr! Valóban így történt. Konkrétan így történt. Nem emlékszem a vagonszámra, pontosabb személyleírást se tudok adni róla. A dátumot megadhatom: június 6-án, délután történt. Bizonyisten! De ne tessék bántani a bűvész urat... Még viszi valamire... Viszontlátásra a Kék fényben!

(J—ós)

NŐI EGYENJOGÚSÁG

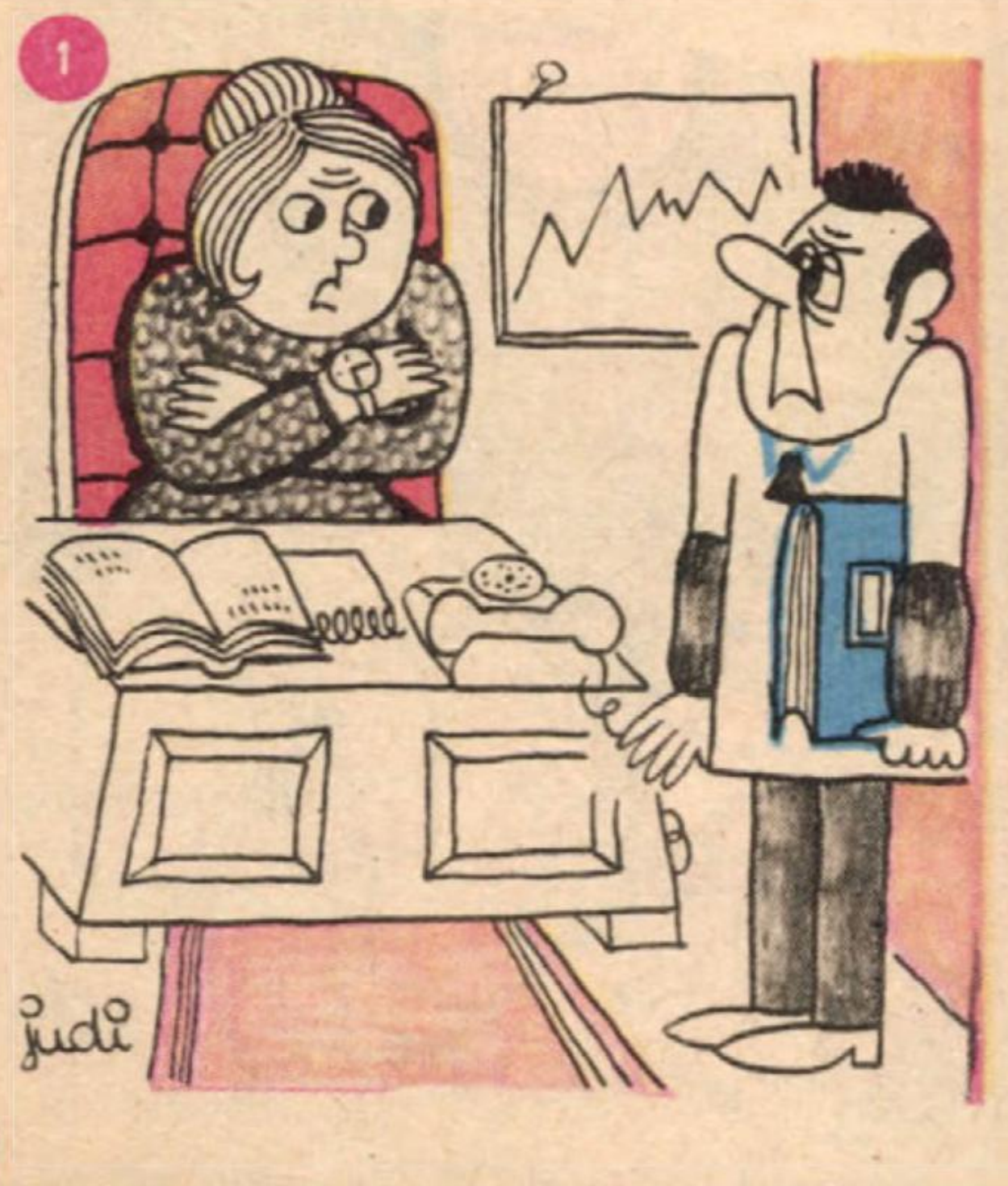

— Öt órára kérem a kimutatást!

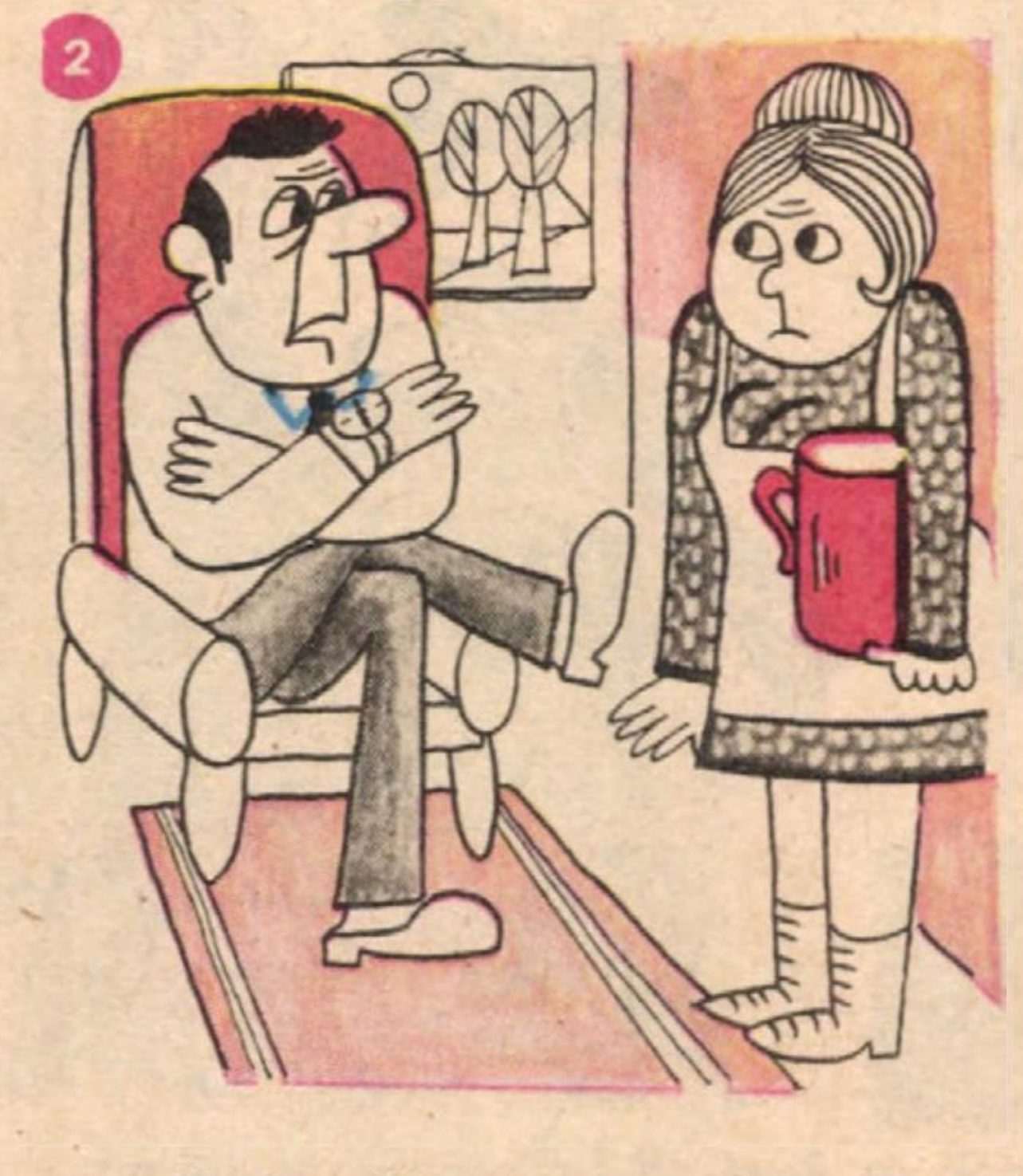

— Nyolcra kérem a vacsorát!

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mi hiányzik a tökéletes boldogságukhoz?

Barát József:

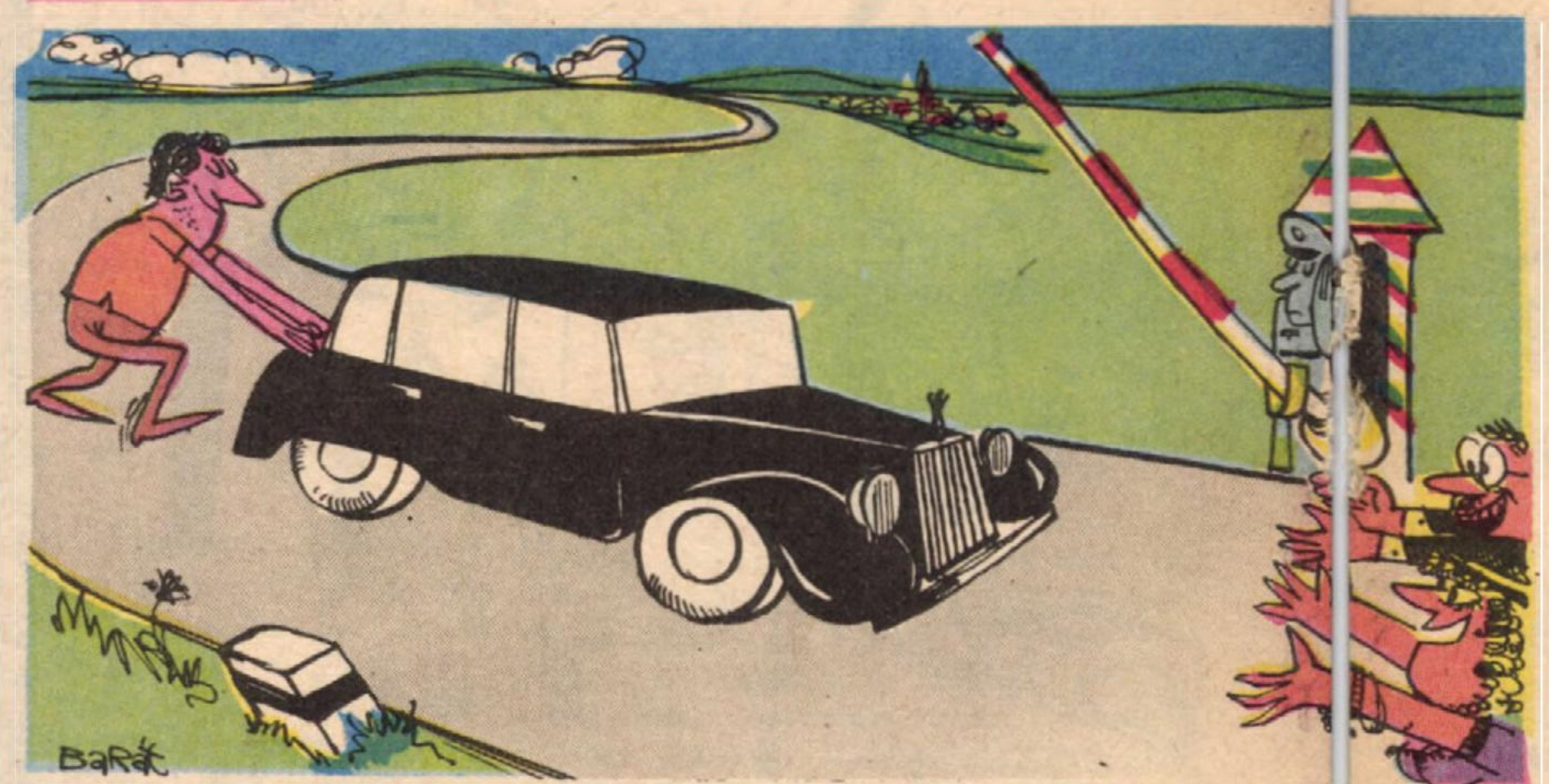

— Egy 1970-es típusú Rolls Royce, amit nyugaton élő rokonaimnak ajándékozhatnék...

Pusztai Pál:

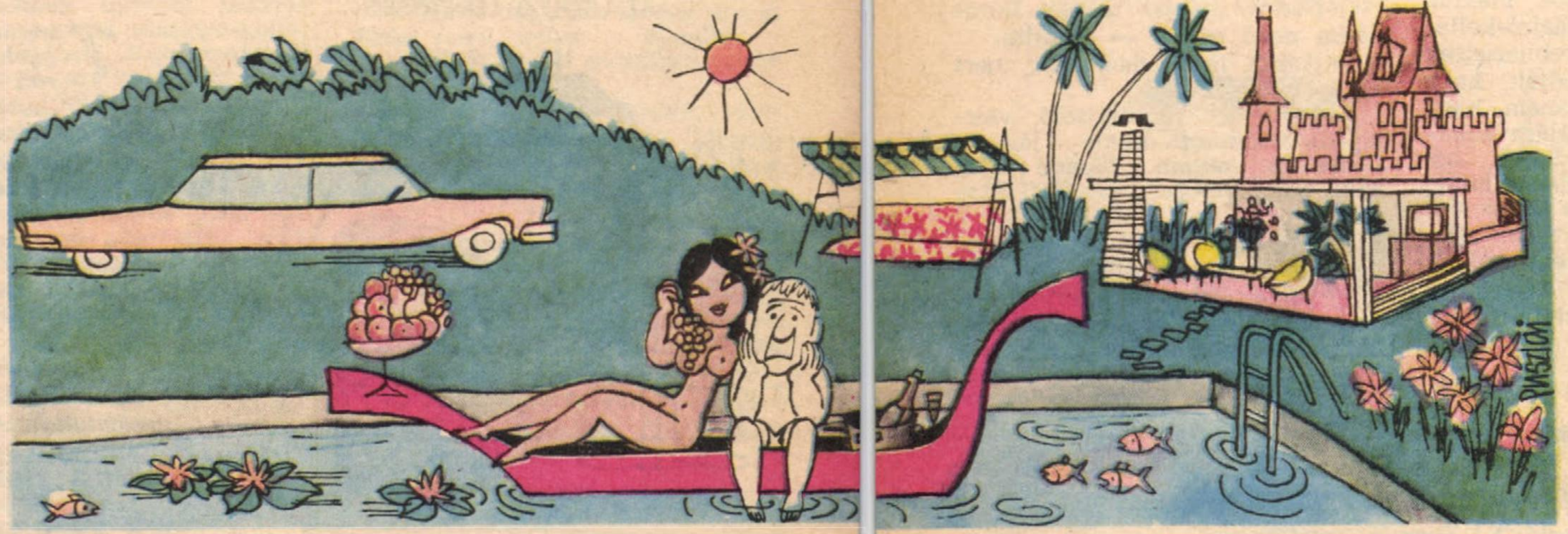

— Köszönöm, semmi.

Fülöp György:

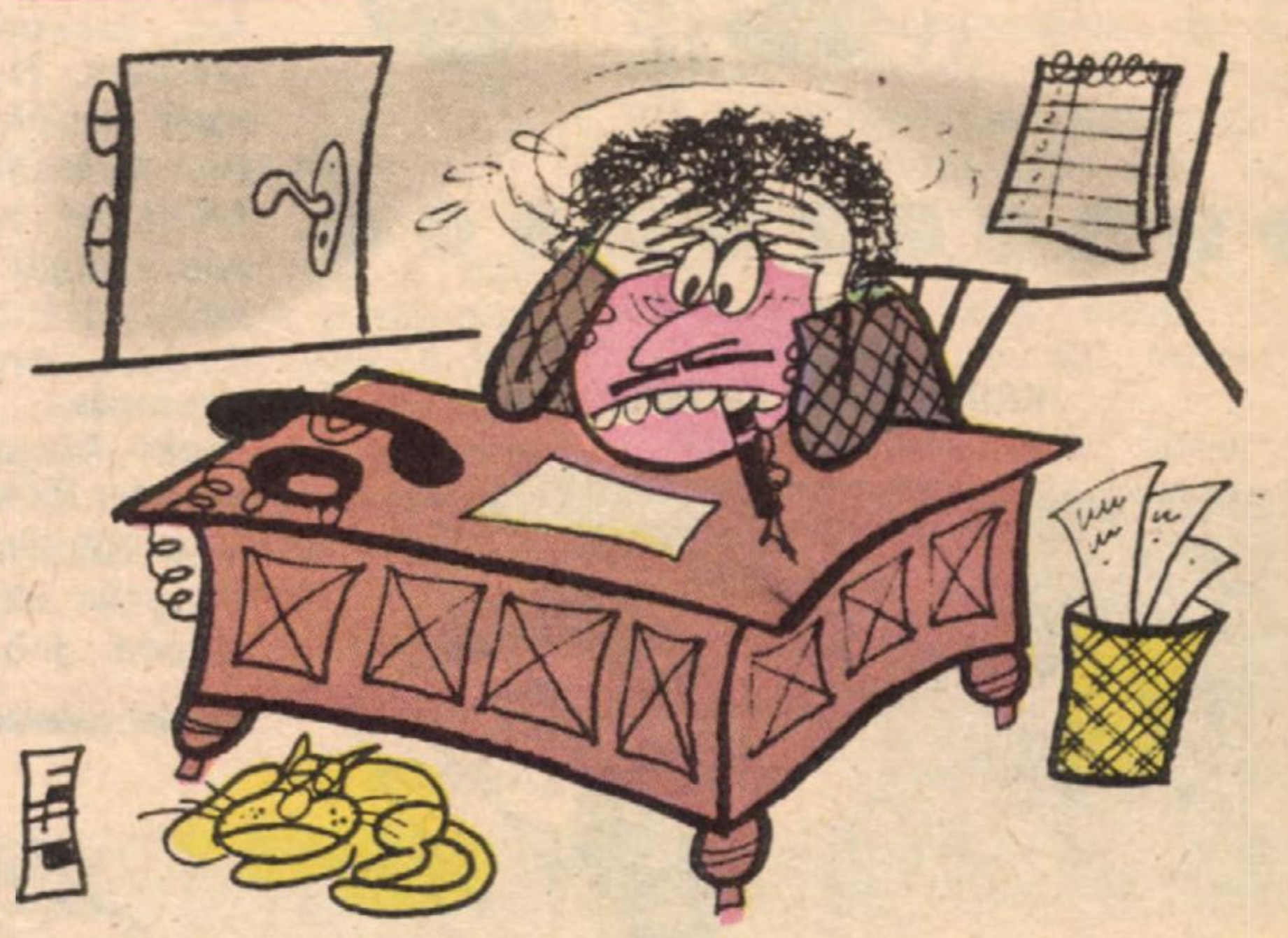

— Még néhány ilyen kérdés hetenként.

Sajdik Ferenc:

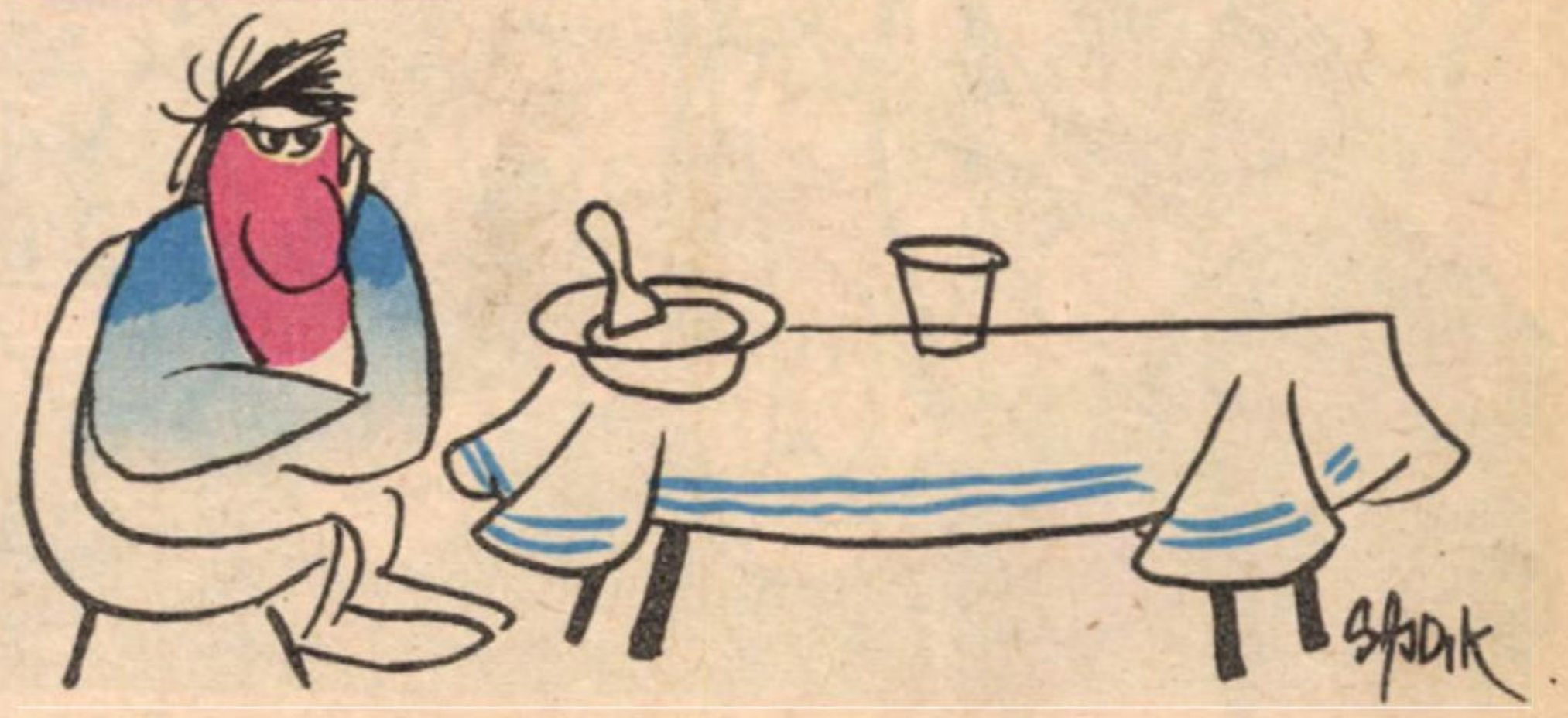

— Egy kis só a levesembe!

Tót Gyula:

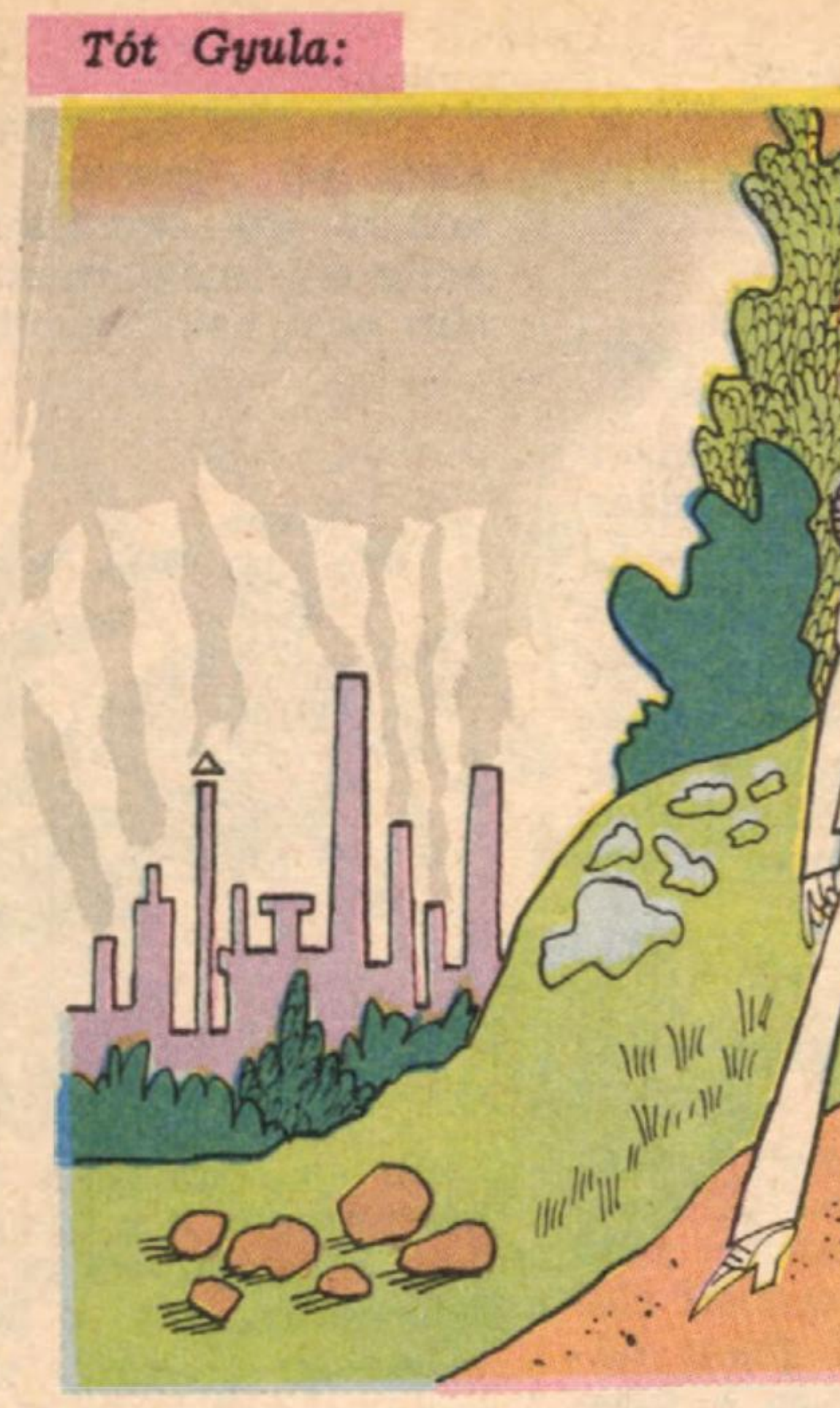

— Levegő!

Balázs-Piri Balázs:

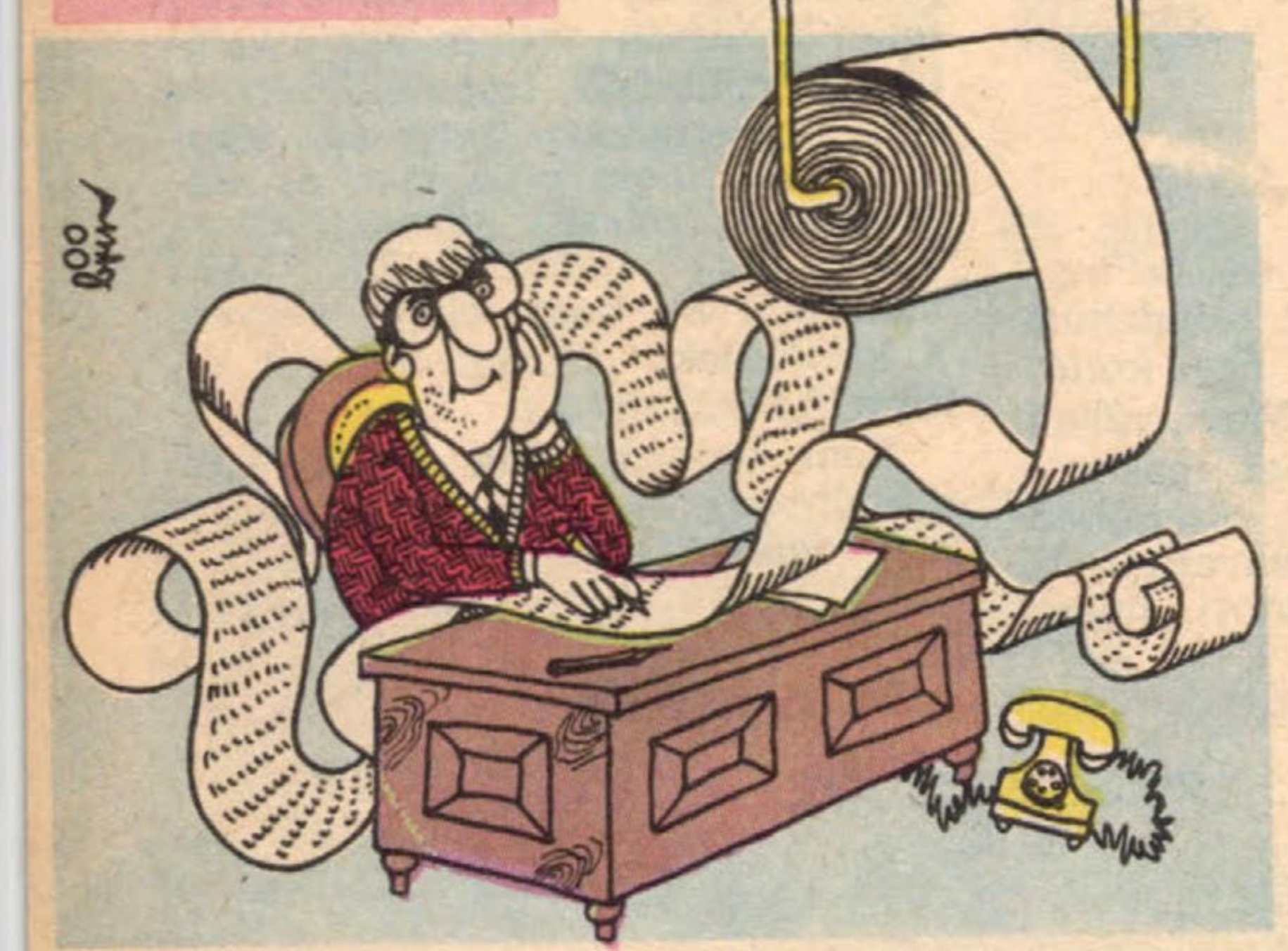

— Éppen most írom össze...

Dallos Jenő:

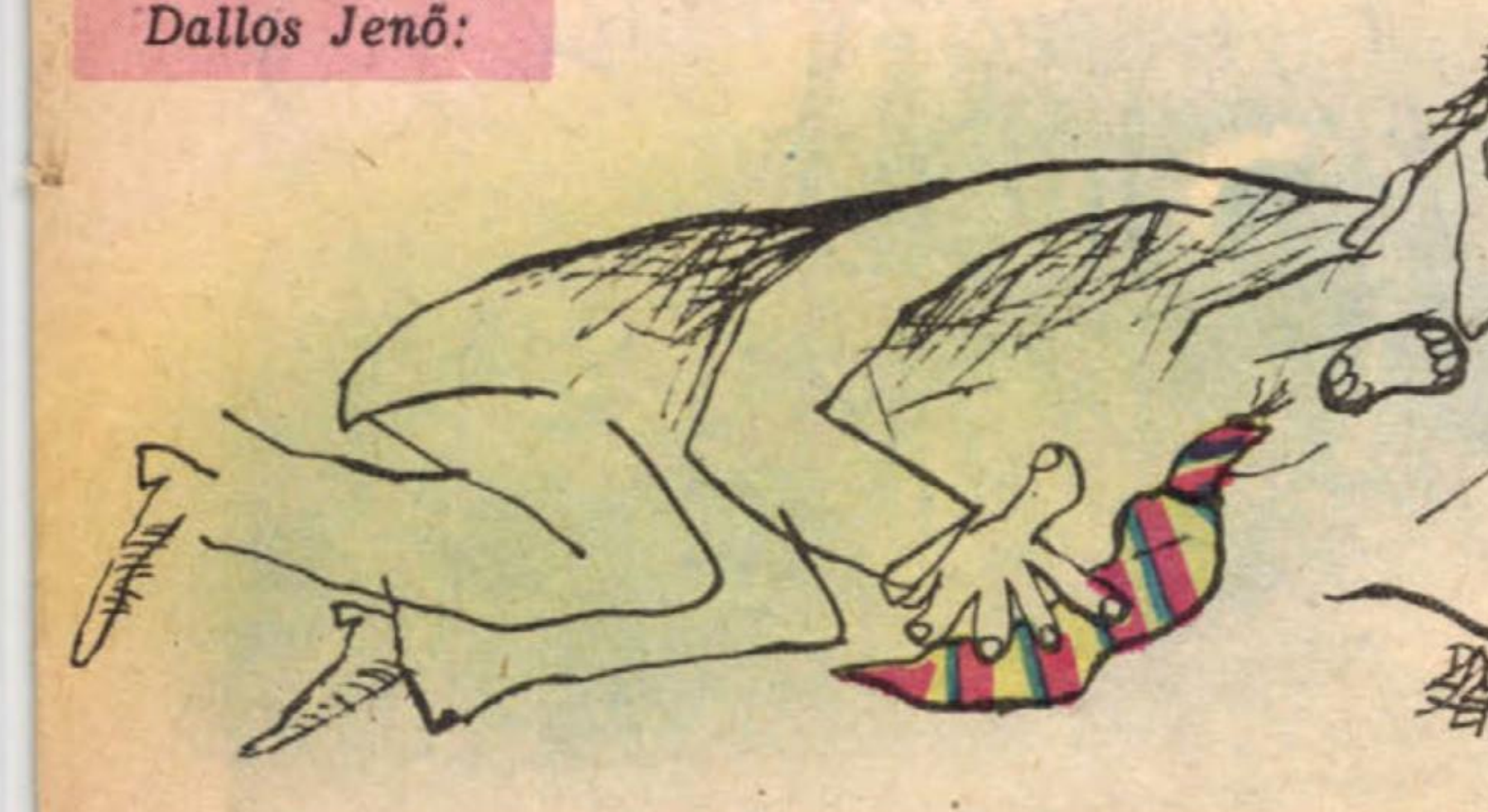

— A Kovácsék háza, a Smicek kocsija, a Béla felesége és az Árpád nőtlensége.

Erdei Sándor:

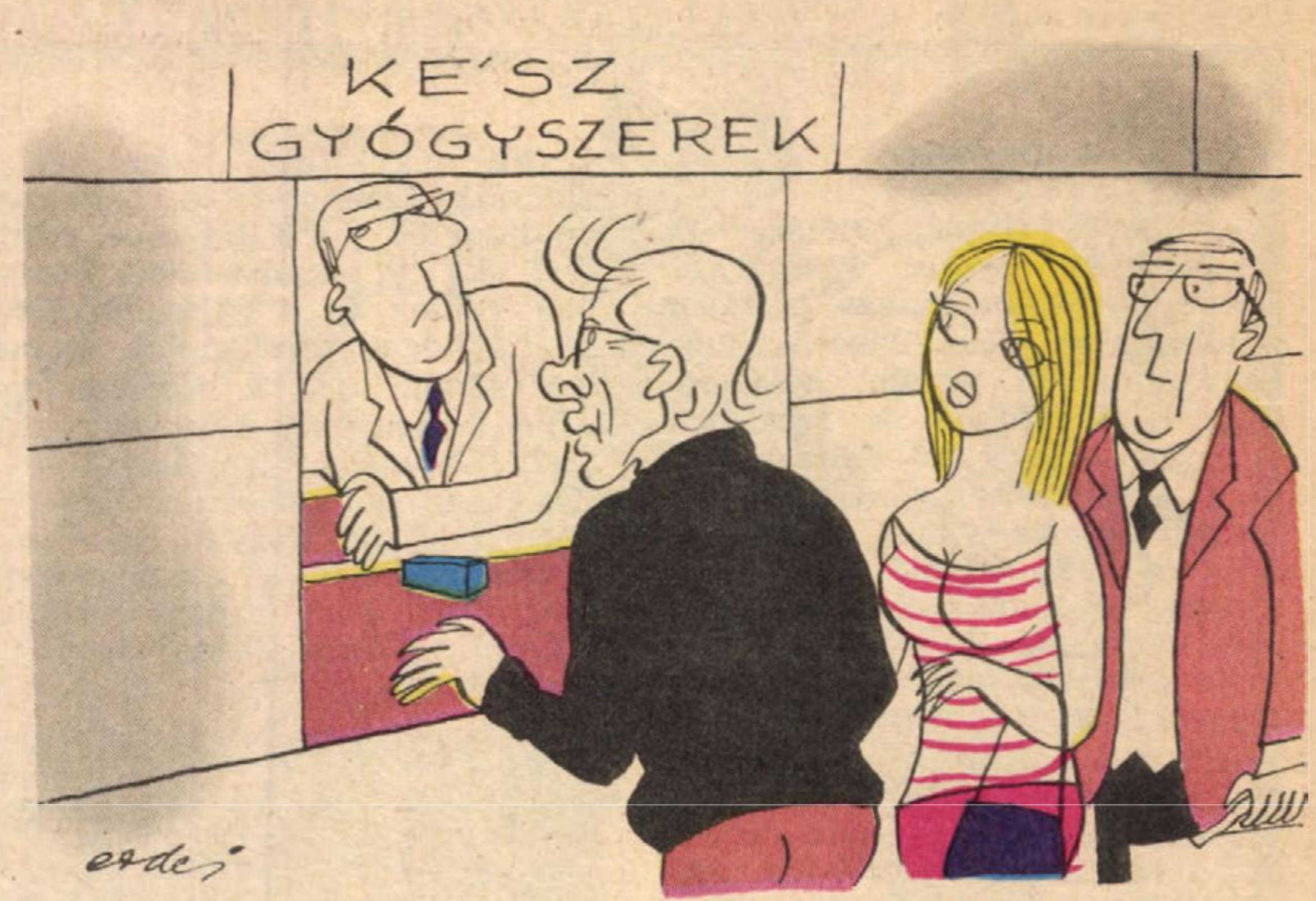

— Valami erős idegcsillapító.

Vasvári Anna:

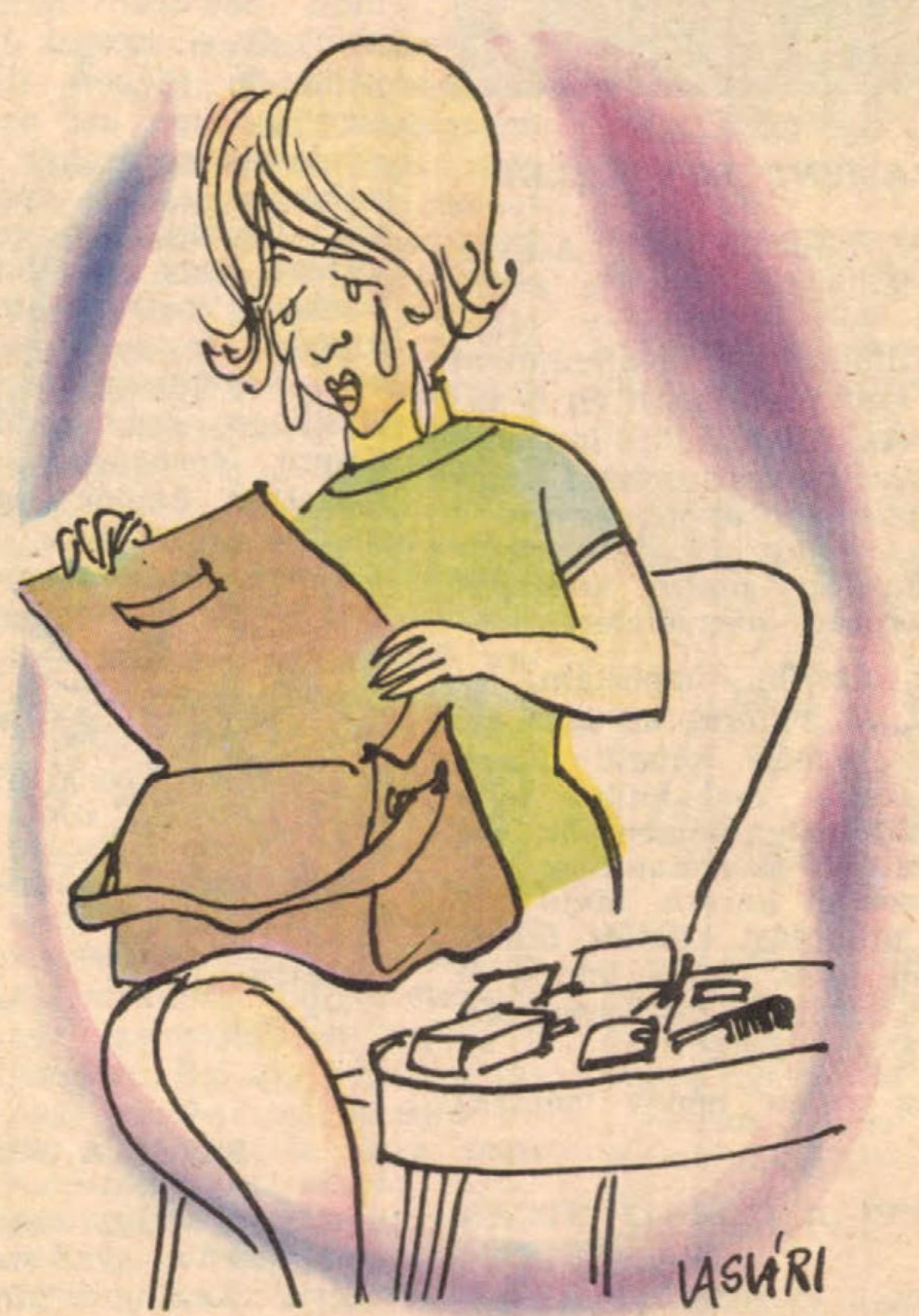

— Egy zsebkendő, hogy jól kibőgjem magamat.

Szűr-Szabó József:

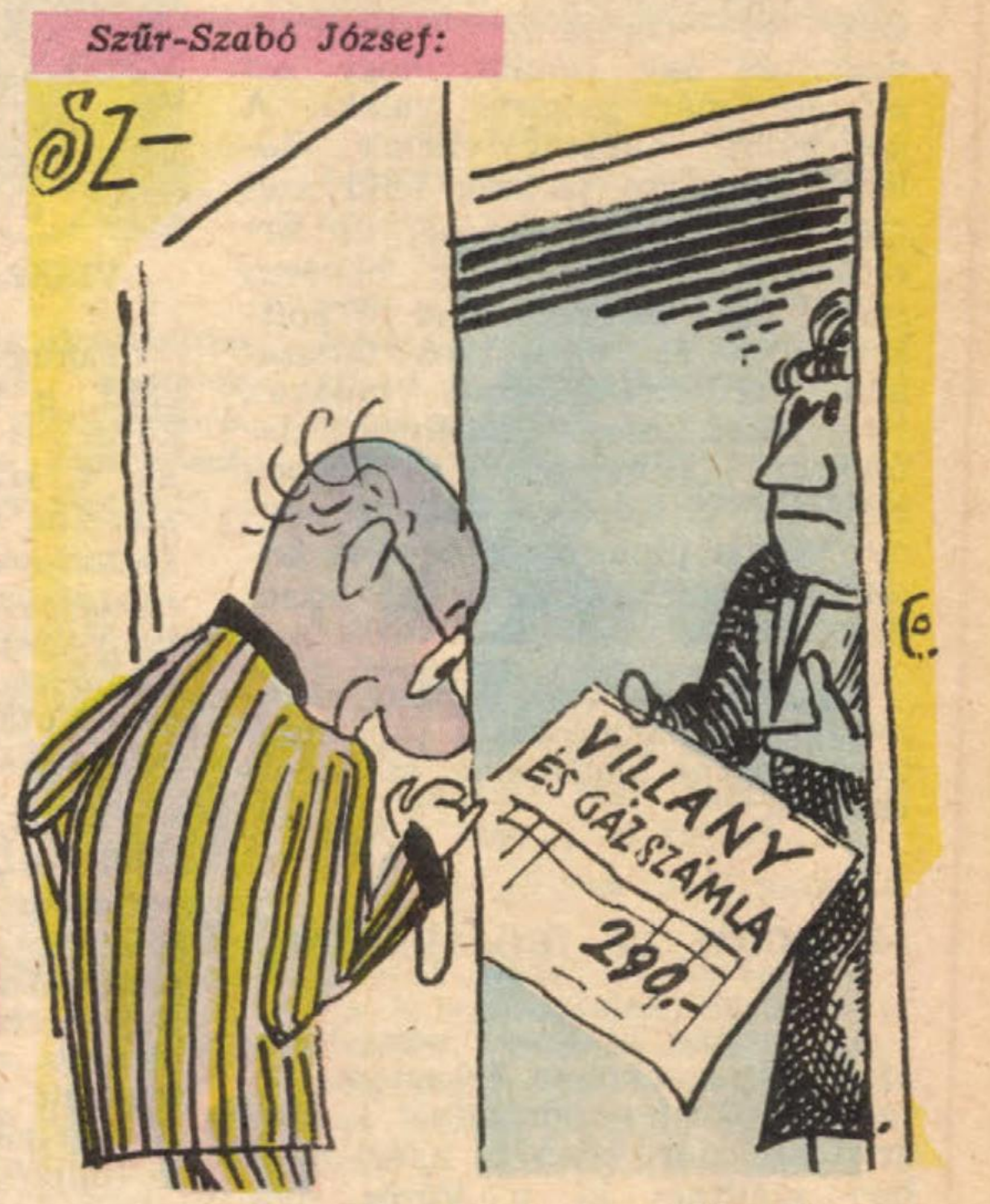

A hónap végén már csak ez hiányzik...

Endrődi István:

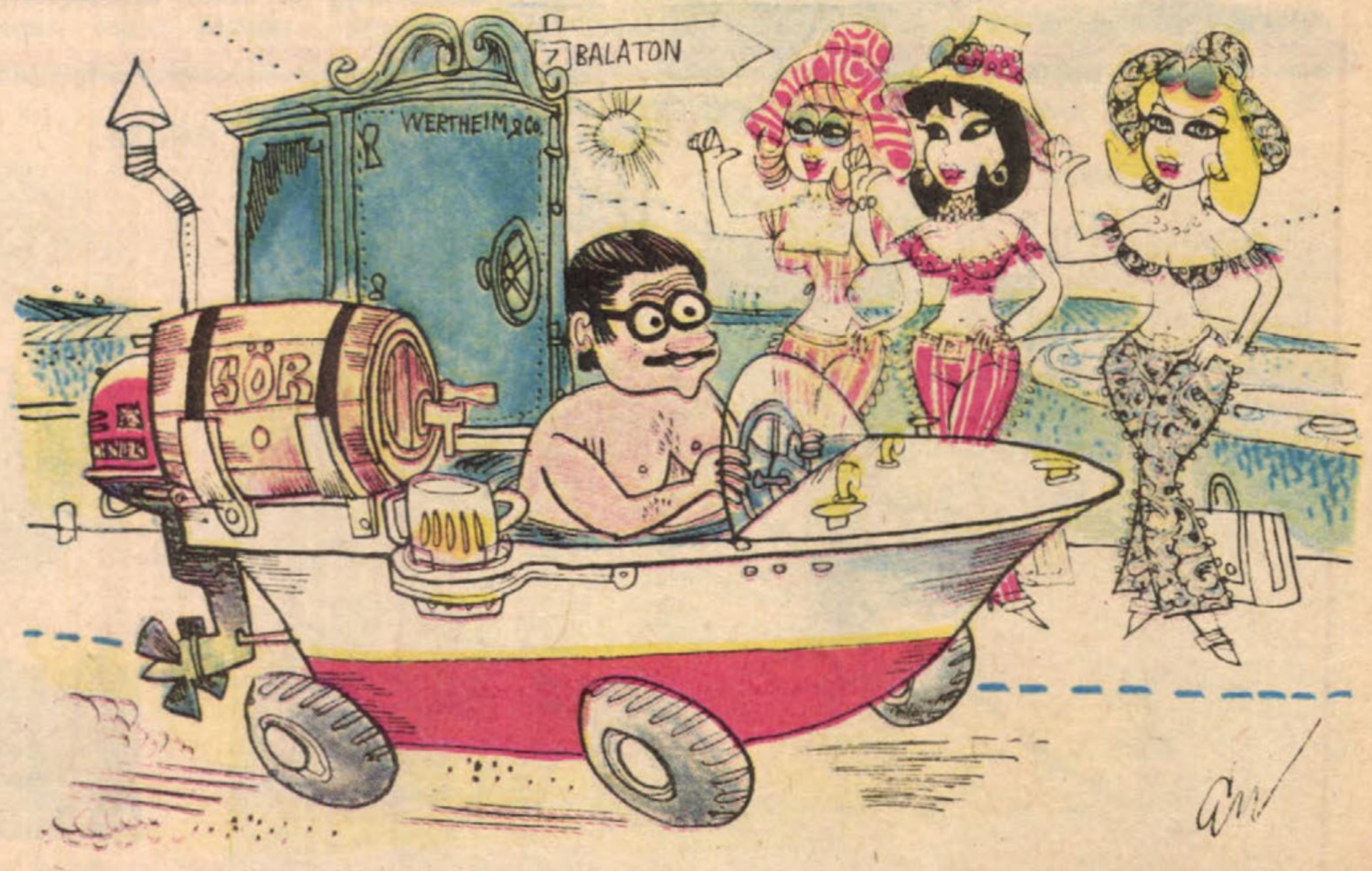

— Csak ez!...

A Szovjetunióban jártam

ELŐSZÓ

A mérleg: 10 nap. Hétezer kilométer. Két tenger. Két éghajlati övezet. Mindez egy országon belül. Ebből már világos, hogy a Szovjetunióban jártam: Moszkvában, Leningrádban és Szocsiban. A hazai méretekhez viszonyítva, ezen a hétezer kilométeres úton annyit ismertem meg az országból, mintha nálunk valaki beutazná a Budapest—Pomáz—Vecsés útvonalat. Ha egy ilyen utas nyilatkozni óhajtana Magyarországról, azt mondanánk neki: „Ácsi, jóember, menj el legalább Nyíregyházáig, aztán mesélj." Ez oroszra fordítva annyit jelent, hogy nekem Vladivosztokig kellene utaznom, ahol éppen akkor fekszenek le az emberek, amikor Moszkvában csörög az ébresztőóra. Miután erre nem került sor, csak egyetlen megállapítást merek megkockáztatni: hatalmas ország ez barátaim, irtózatosan nagy, de úgy rémlik, hogy ezt előttem már megírta valaki. A kollégáim mindent elírtak előlem: bármerre jártam, lelki szemeimmel a Tretyakovon, az Ermitázson, a Metrón, a békésen sorba álló embereken, az új építkezéseken és romantikus faházakon, kis krétajeleket, pipákat, strigulákat láttam: „megírva", „lefotózva", „filmezve", „a tévében elmesélve". Néhány helyen annyi volt a pipa, hogy nem is láttam mi van mögöttük, úgy összefirkálták.

Így aztán én csak néhány szubjektív élménymorzsát tudtam összekaparni magamnak és az olvasónak.

HARCOM AZ IDŐJÁRÁSSAL

A harcban kiütéssel vesztettem. Moszkvába zakóban érkeztem. Izzadtam. Zakó a bőröndbe! Leningrádban már könnyű nyári ingben szálltam ki a Vörös nyíl expresszből és rögtön a pályaudvaron, a Finn-öböl felől érkező sarki szél kocogtatta össze a fogam. A sark alatt nem a Nyevszkij-proszpekt egy sarkát, hanem az Északi-sarkot kell érteni, ami szovjet mértékkel mérve, ide már csak egy ugrás. A bőröndből előkerült a zakó és a ballonkabát. Így sétáltam késő éjjelig az utcán. Éjfélkor még olvasni lehetett a Téli palota udvarán, de ki szokott egy ilyen szép helyen olvasni? Leningrádban ballonban szálltam be a TU 134-esbe, mellyel alig három óra alatt Szocsiban voltam és a pálmafák tövében a hőguta kerülgetett. A meleg holmik újra a bőröndbe kerültek. Ingujjban ültem egy kocsiba és néhány óra múlva, a Kaukázus hófödte csúcsainak tövében, a „Megfagyott gyermek" címszereplőjének éreztem magam. Rövid tanulság: oroszul nemcsak beszélni, hanem öltözni is tudni kell...

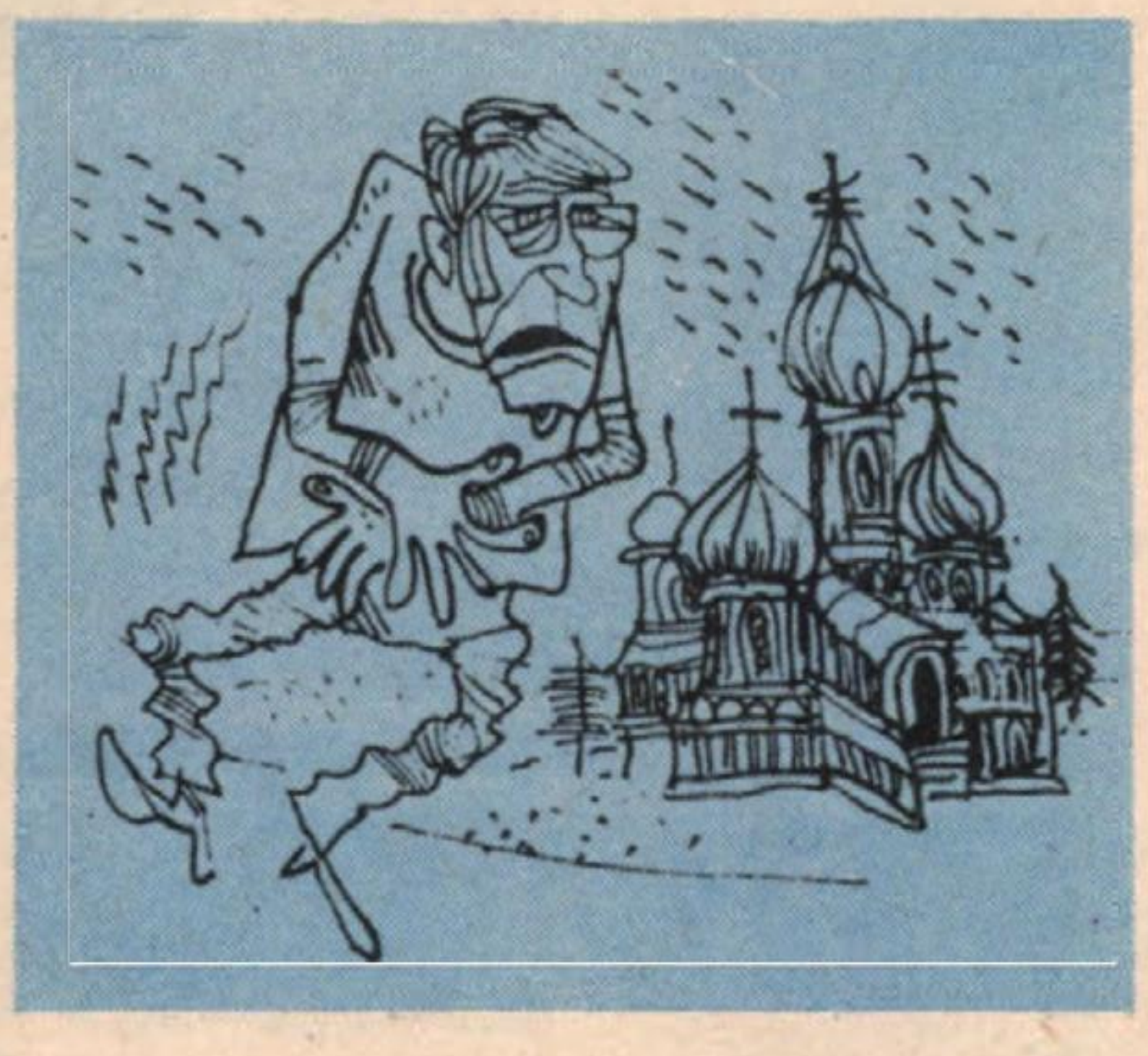

VISSZAMENT EGY ÜZLET

Csakúgy, mint a pesti Astória előtt, a leningrádi Astória szálló körül is lebzsel néhány alak, aki a külföldiektől divatholmikat szeretne vásárolni. Egyet én is kifogtam. Az illető Puskin ékes nyelvén, széles gesztusokkal ajánlatot tett a napszemüvegemre, a garbómra, majd szapora „nyet"-jeim után egy utolsó kísérletet tett a karórám megvételére.

— Ezt eladom hapsikám — mondtam, és az órát az arca elé tartottam. Mohón kapott utána, de hamarosan csalódottan tolta félre csuklómat, melyen öt éve teljesít kitűnő szolgálatot a legolcsóbb szovjet karóra. Majd egy megvető pillantást küldött felém. A nyelvét nem, de a tekintetét le tudtam fordítani magyarra. Azt mondta a szemével:

— Hogy miféle népek vannak!

EGY HIPPI A GORKIJ UTCÁN

Mármint a moszkvai Gorkij utcán. A jelenség haja a vállát, szakálla a mellét verdesi. A toprongyos alak nesztelenül suhan a járdán. Azért nesztelenül, mert mezítláb közlekedik, ahogy ez illik. Szürke arcában apró egérszemek ugrálnak.

— Nicsak, egy hippi! — mondom Irocskának, a bájos tolmácsnőnek.

— Nem hippi van áz! Pópa! — feleli a lány és állítása igazolásául egy rendkívül öreg nénike állja el a szakállas útját és megcsókolja a kezét, amit egy hippi kezével valószínűleg nem tenne meg...

MINI VAGY MIDI?

A világot foglalkoztató nagy kérdés itt nem vitatéma. A szovjet hölgyek megoldották a mini és midi békés egymás mellett élését. A szoknya a térd felett három centivel kezdődik és e viselet, ha akarom, egy hosszított mini, avagy egy kurtított midi. Úgy mondják, hogy ez a méret évek óta tartja magát, ellentétben a konyak árával, mely az elmúlt hetekben miniből maxiba ment át. A szovjet újságíró-kollégáim jó időben figyelmeztettek erre és nem azt mondták, hogy rendezték az árakat, hanem, hogy a konyak árát a duplájára emelték, óvatosabban rendeljek. Így történt, hogy csak futólagos találkozásom esett a híres grúz konyakkal és pesti barátaim, akik apró figyelmességként egy palack ötcsillagos grúz nedűt kértek, a Kreml tornyának kivilágítható makettjét kapták, egy csillaggal.

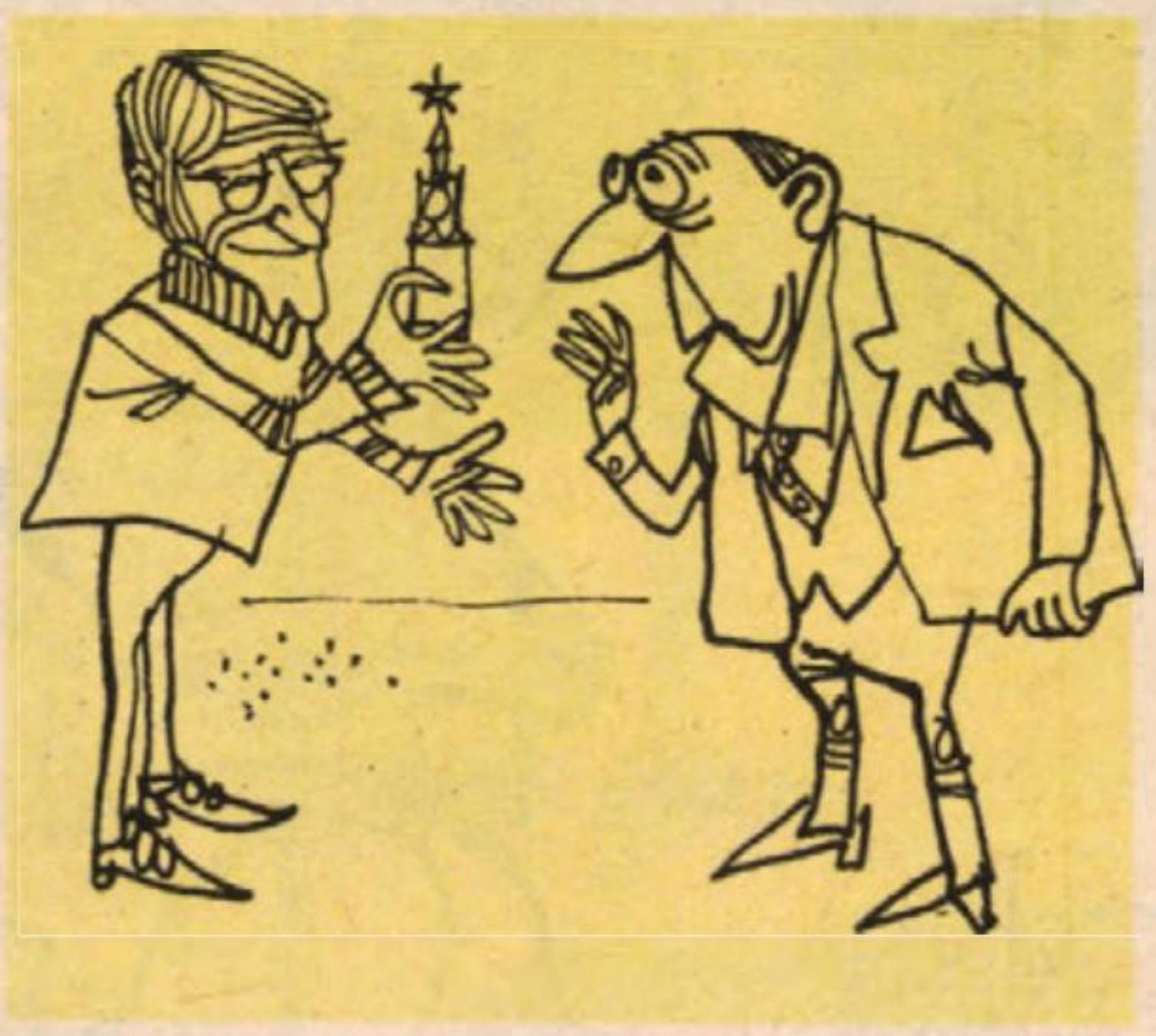

KICSI A VILÁG

Kicsi a világ, vagy sok a magyar. Mert magyar szót mindenütt hallani. Leningrádban egy kollégám fiába botlottam. Moszkvában egy volt osztálytársamat igazítottam a GUM irányába, Szocsiban pedig a bábeli nyelvzavarból is kihallatszott egy sztentori hang:

— A jószagú szentségét, ezt a vizet jól elsózták — méltatlankodott egy honfitárs mindaddig, amíg egy megtermett tengeri hullám bele nem fojtotta a szót.

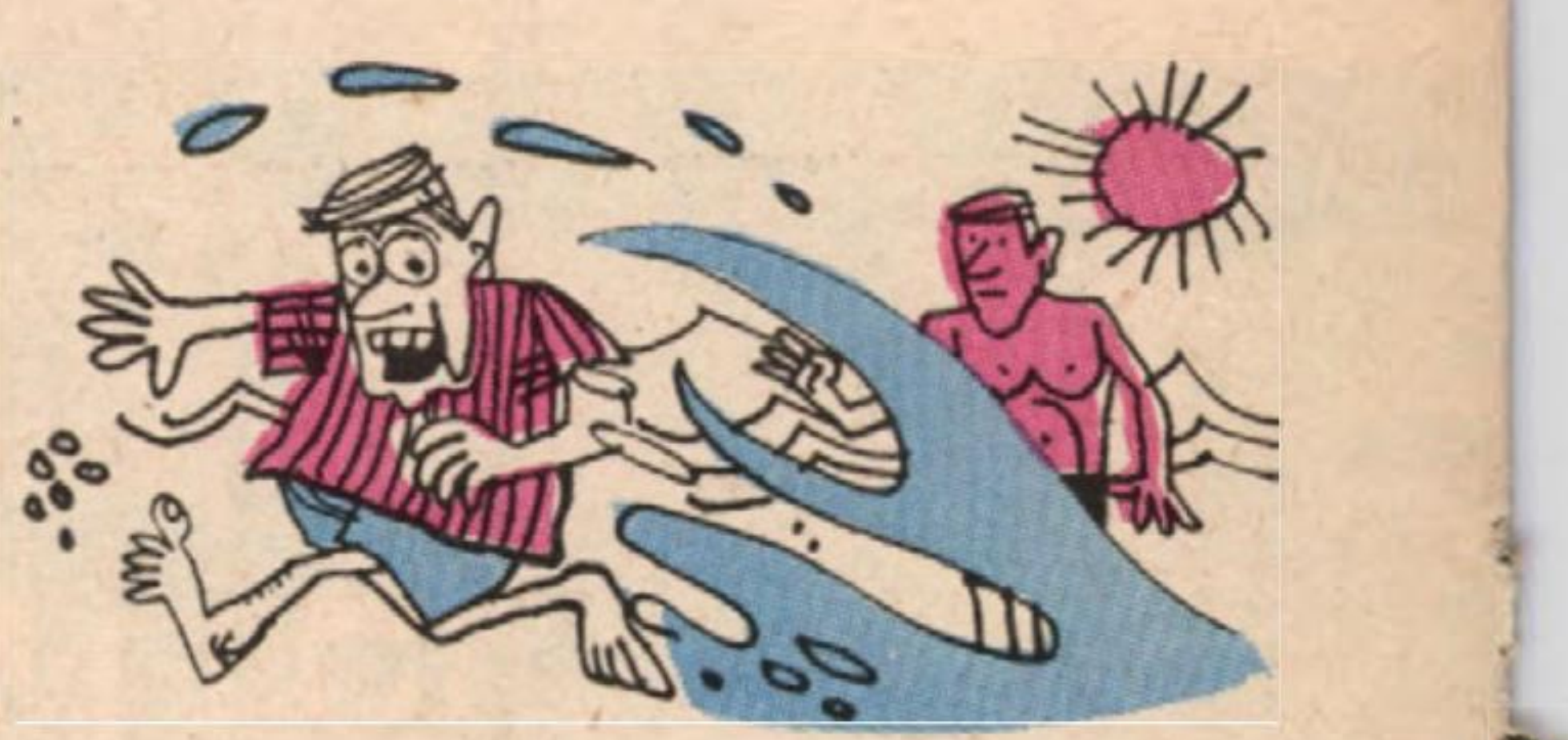

De ez semmi! A szállóban egy megtermett, s a nyugdíj-korhatárhoz közeledő hölgy adta-vette a szobakulcsomat. Mindig kissé mérgesen nézett rám, érthető, hogy nagyon elcsodálkoztam, amikor az utolsó napon, széles mosollyal fogadott:

— Miért nem megmondtad, hogy te magyar?

— Nem kérdezte — feleltem.

— Biztos ismersz te egy Barát Jóska nevű ember — mondta.

— Kettőt is — mondtam, mert ez az igazság.

— Barát az van rajzoló, vicclapnál. Pesten, mikor jártam, mellettük laktam. Mondd meg neki, hogy Verocska köszönti Szocsiból.

Nem árultam el, hogy egy szerkesztőségben dolgozunk. A régi vicc szerint úgy is azt hiszik, hogy mi olyan kevesen vagyunk, hogy mindenki ismeri egymást. Nem akartam azt a látszatott kelteni, hogy egy helyen is dolgozunk.

UTÓSZÓ

Telik a papír és jegyzeteimnek csak egy töredéke került felhasználásra. Annyit azonban még elmondok — hiszen eddig is ezt kérdezték a legtöbben —, hogy szép dolgokat vásároltam. Hihetetlenül olcsón vettem egy csodálatosan működő tranzisztoros tévét, cigarettadoboz nagyságú képernyővel, finom grúz teát, és szédületesen olcsó gyerekjátékot. Mást nem hoztam. Ezt azért mondtam el, hogy elejét vegyem a kérdésnek: „Hoztál valamit eladni?"

Nem hoztam csak élményeket. Abból még van, azt hiszem hosszú ideig el sem fogy...

Ősz Ferenc

KIS PÉNZŰEKNEK

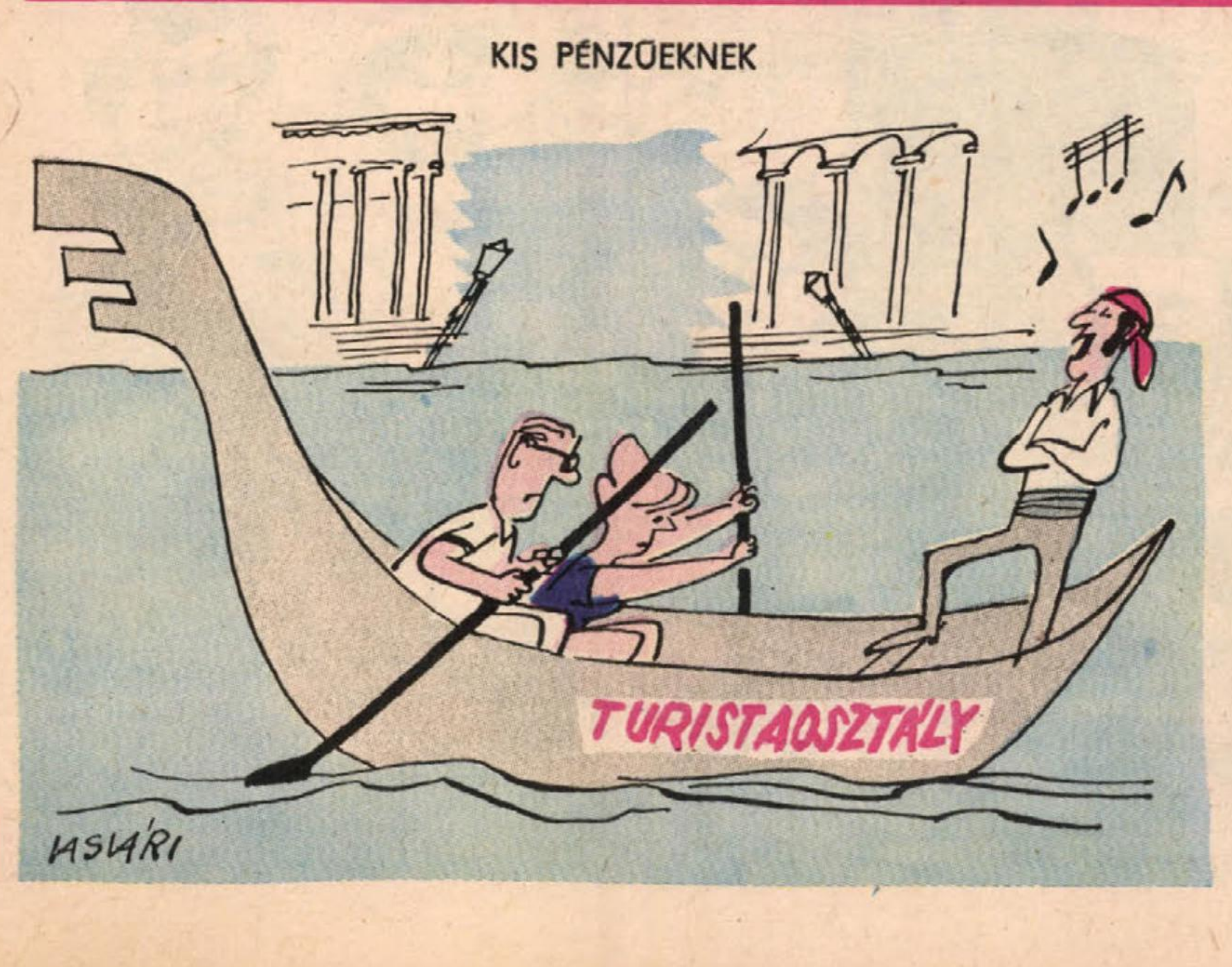

ROSSZAK AZ UTAK

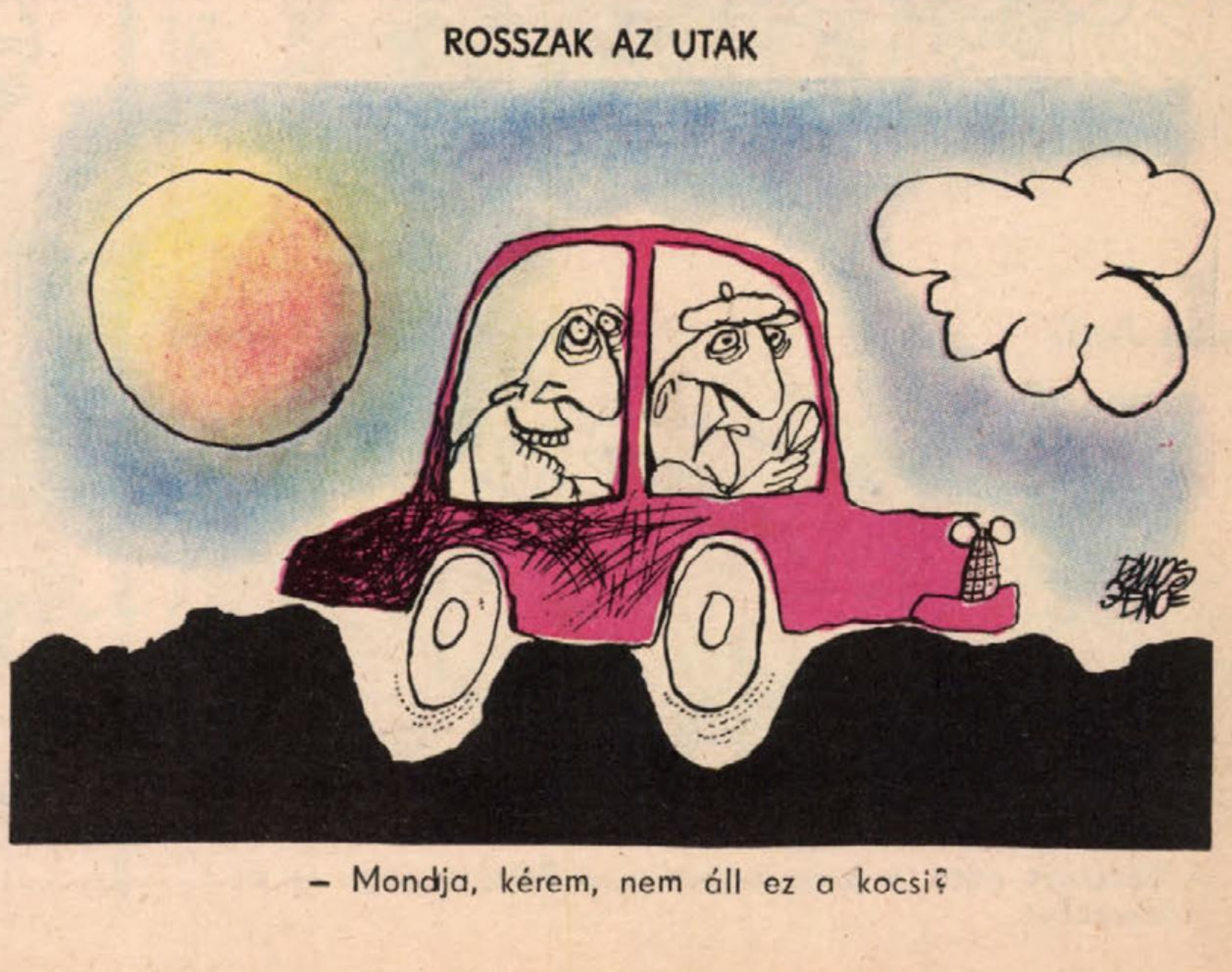

— Mondja, kérem, nem áll ez a kocsi?

MADÁR

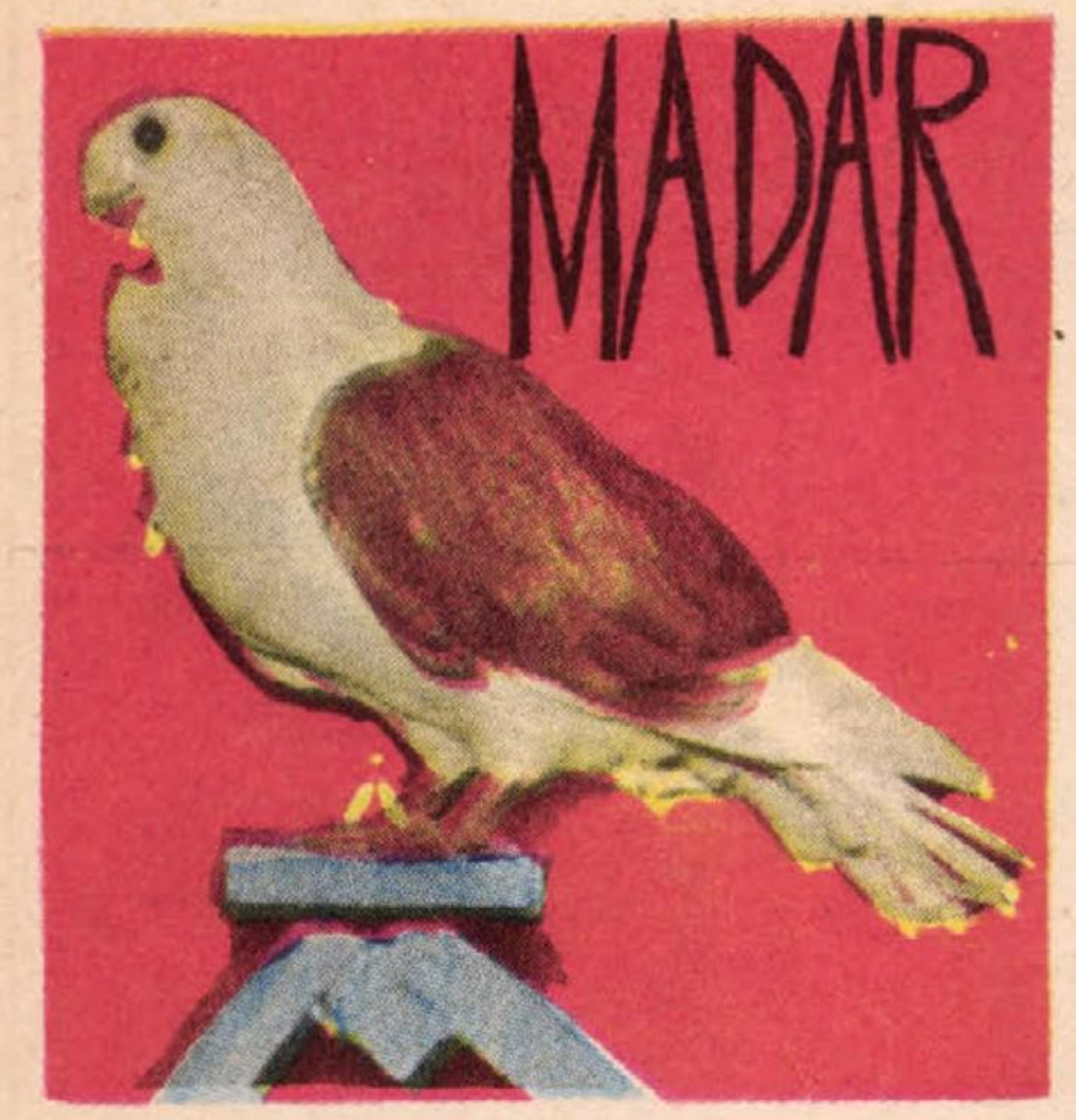

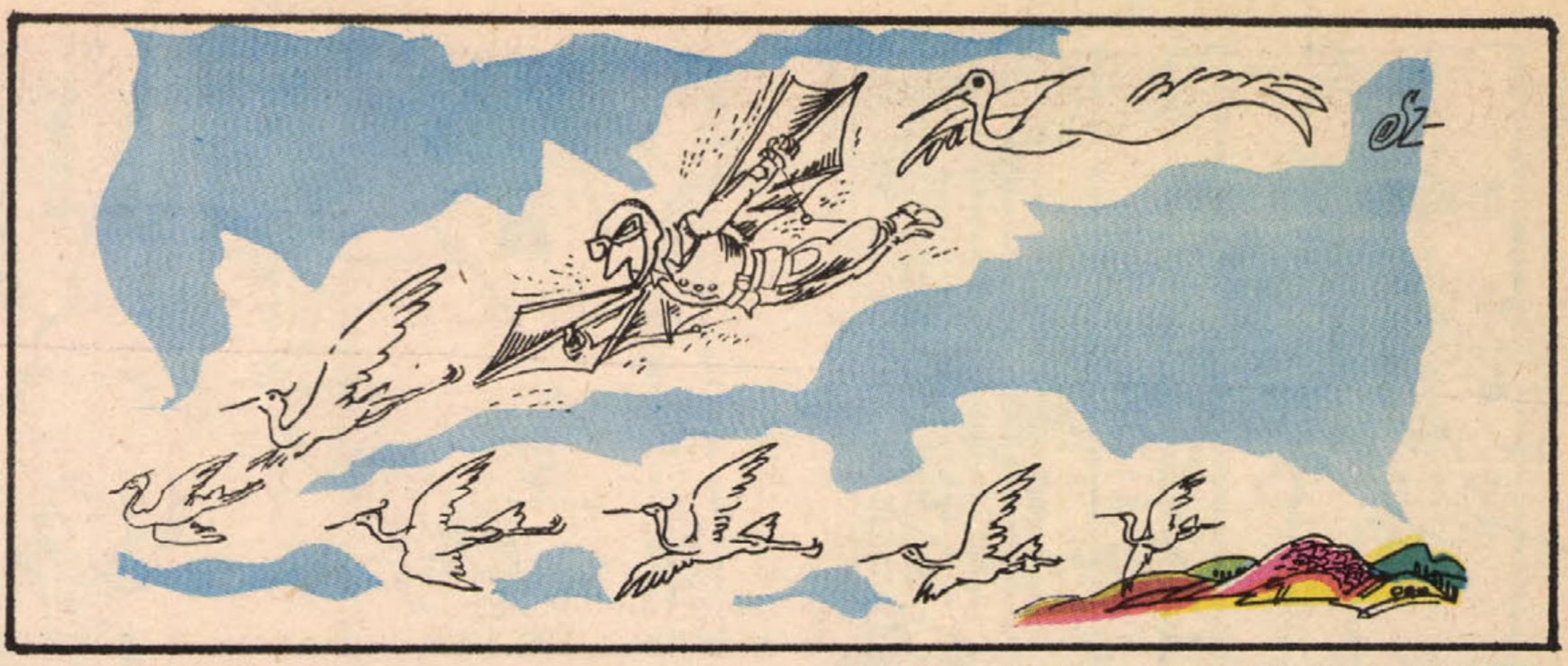

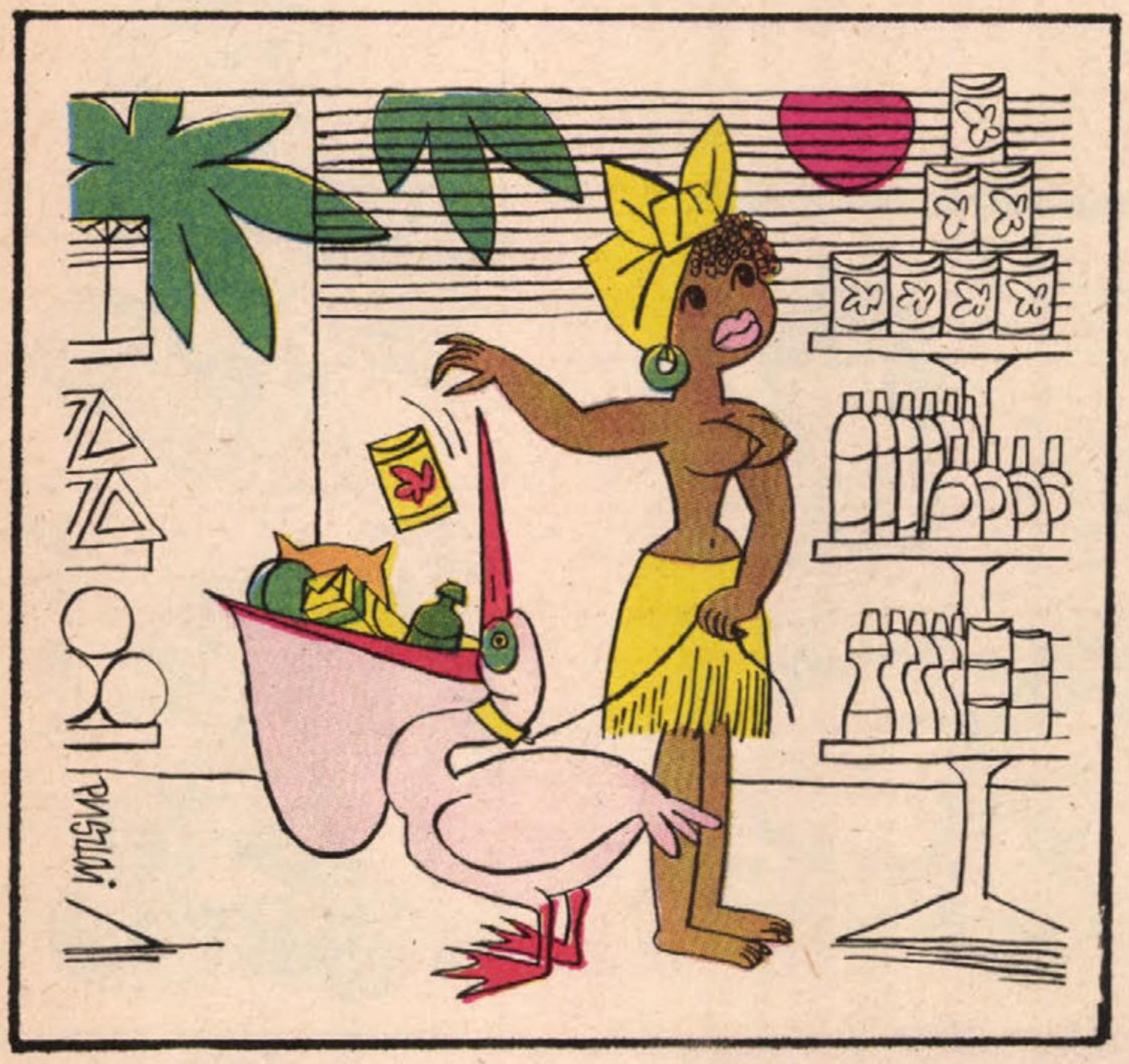

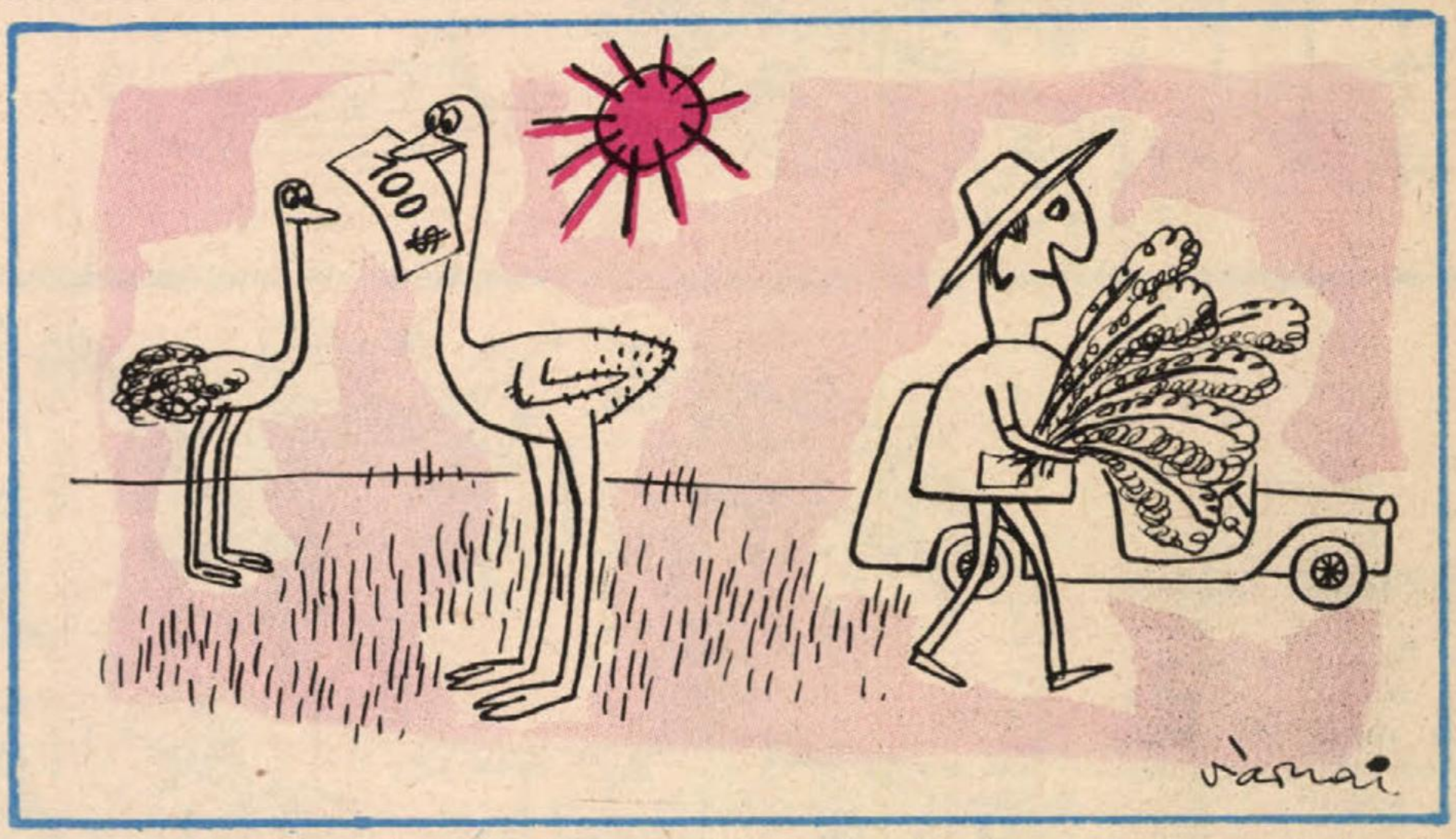

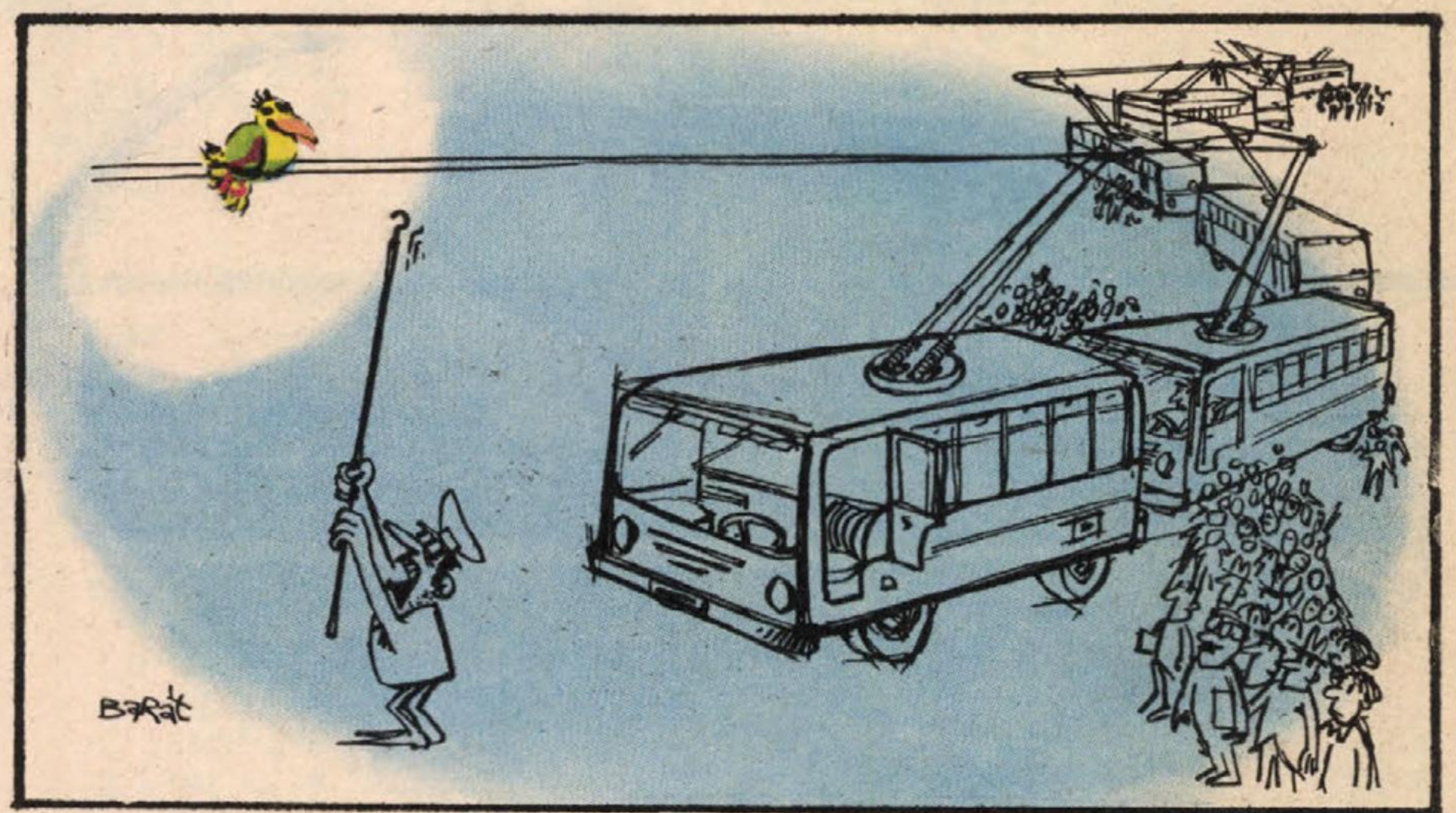

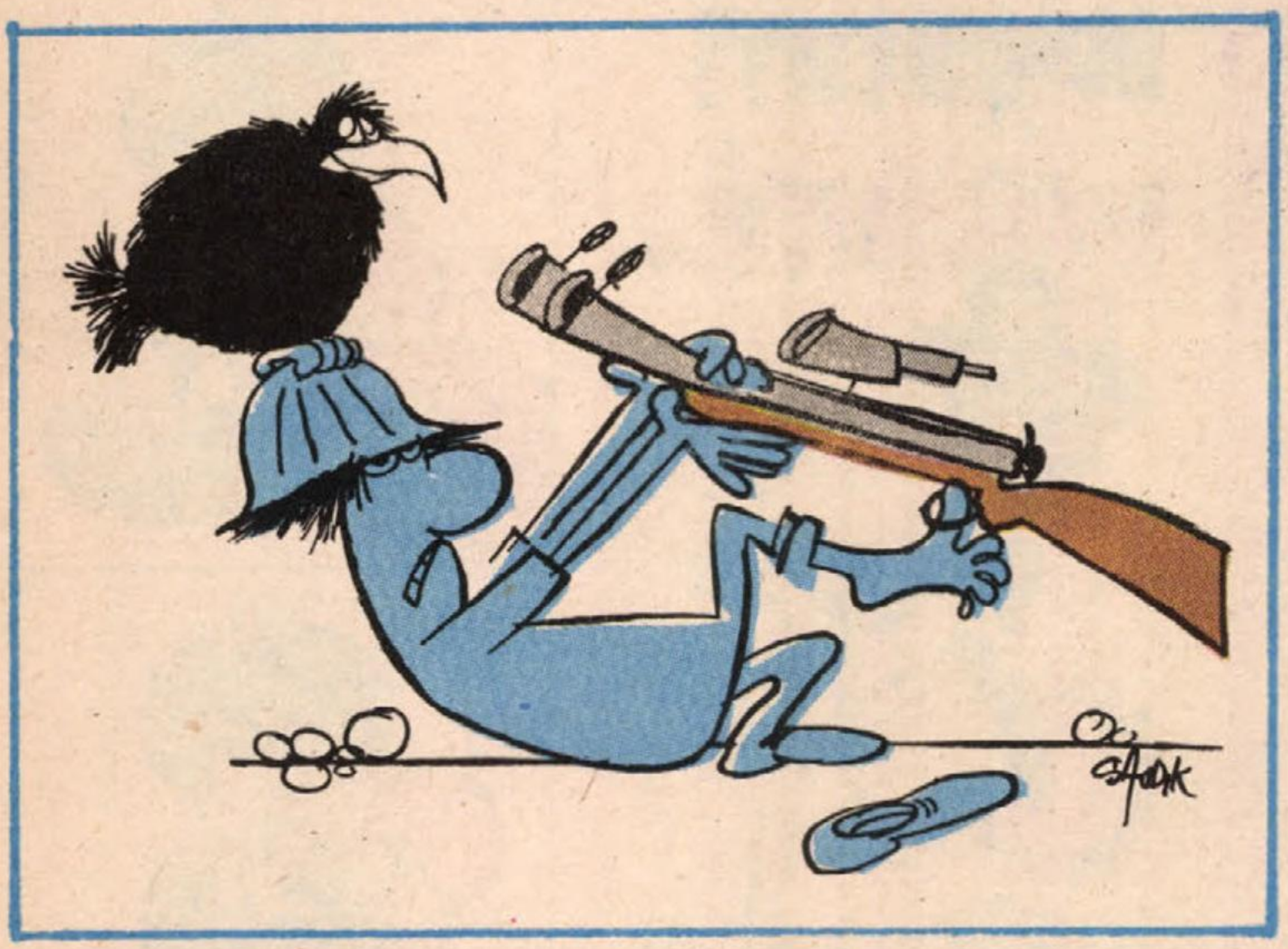

SZŰR-SZABÓ, PUSZTAI, VÁRNAI, SAJDIK, BARÁT, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP

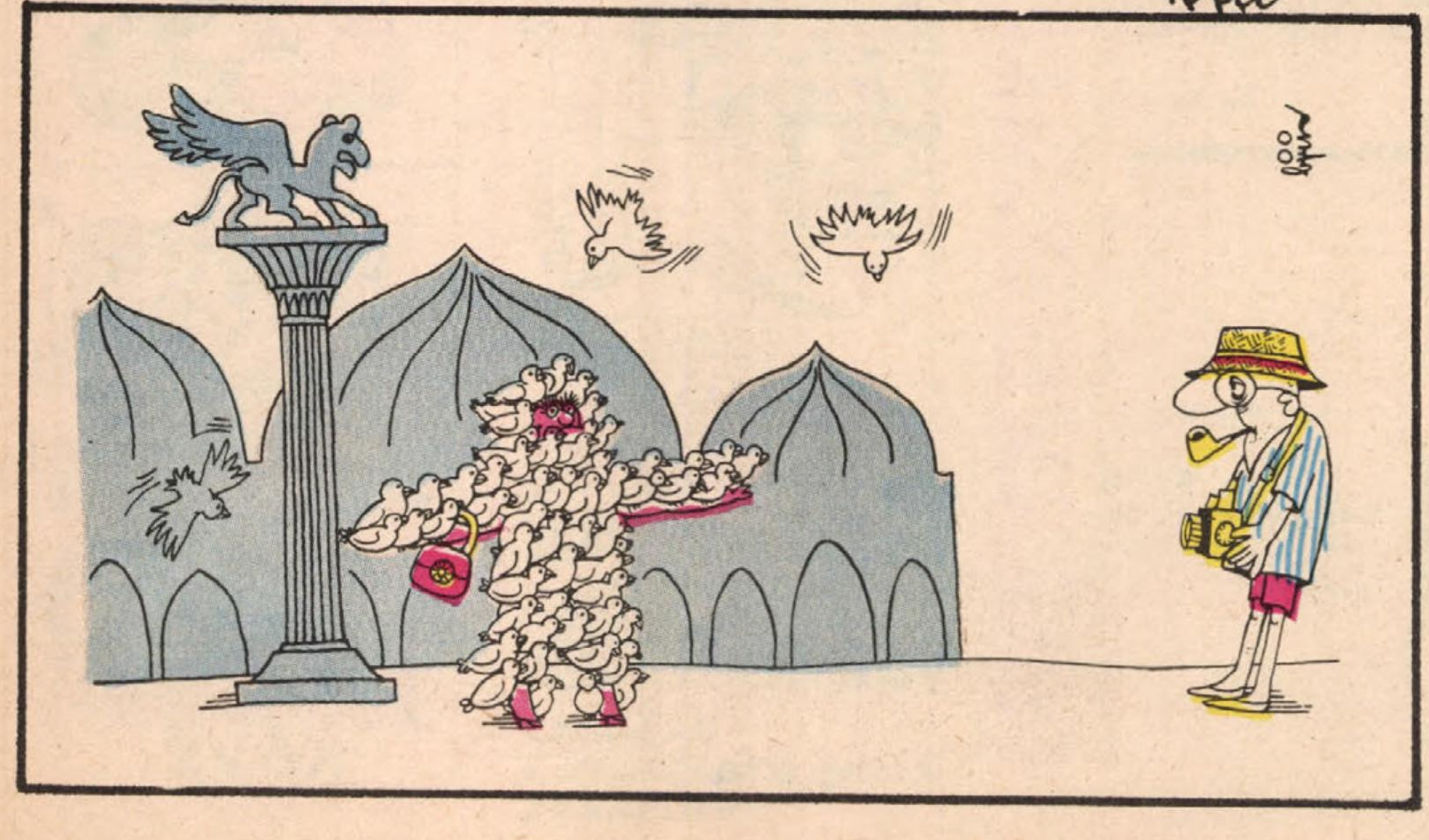

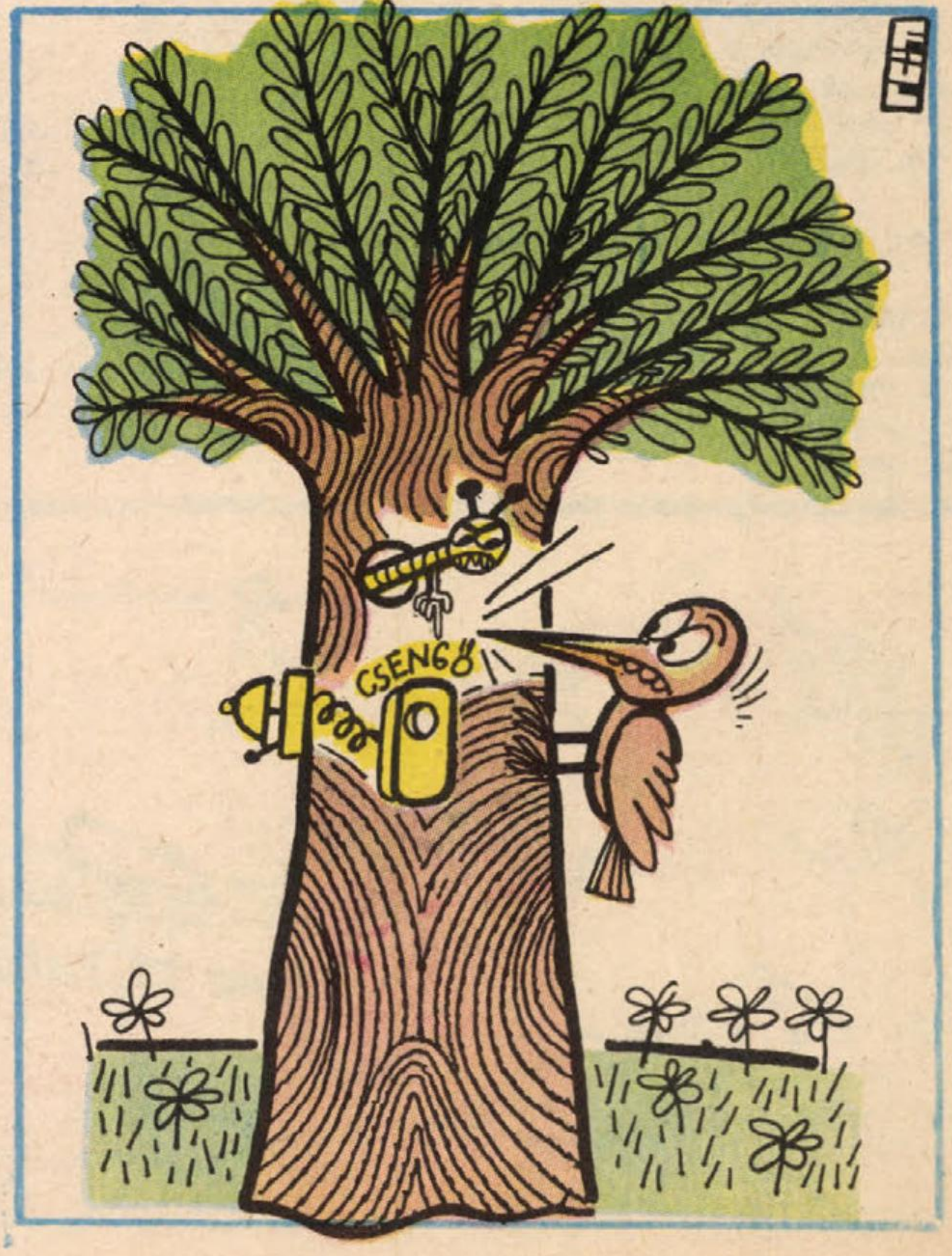

ÚJ ÁLLAT ÉRKEZETT

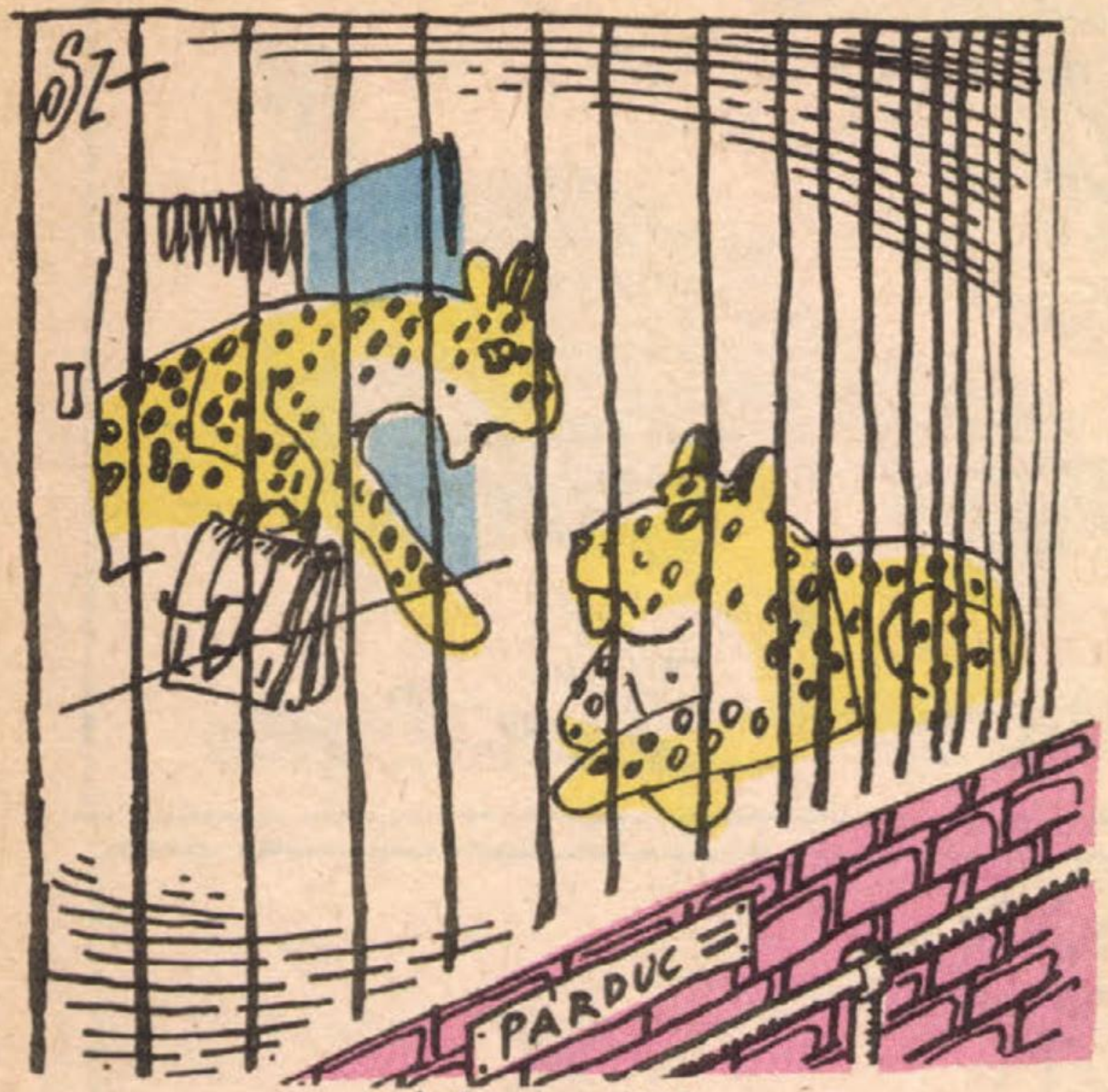

– Milyen a diri?

KARÖRÖM

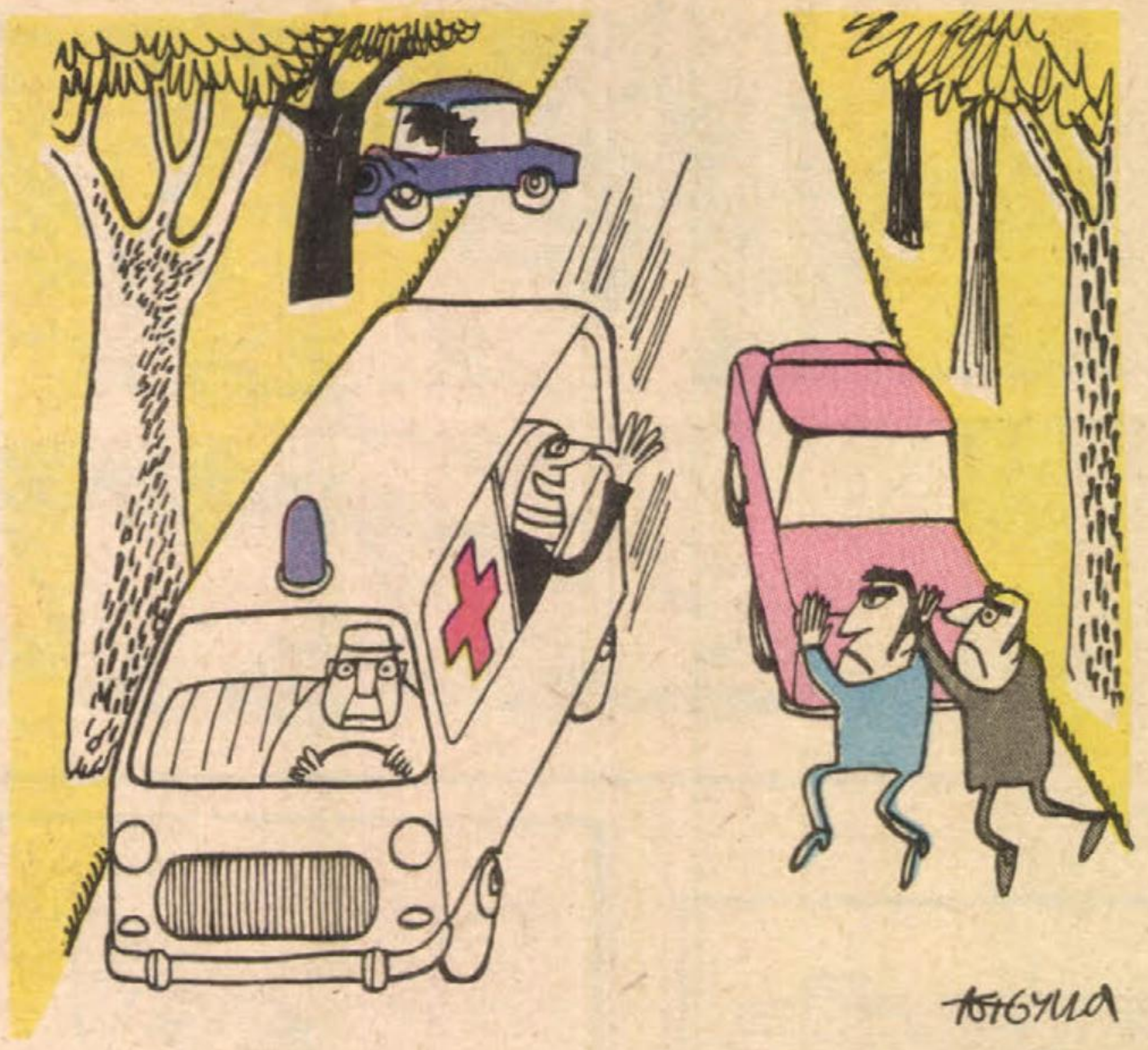

ELFUSERÁLT KARRIER

– Sem az egyetemre, sem a galeriba nem vették fel. Most elhatározta, hogy szakmát tanul!...

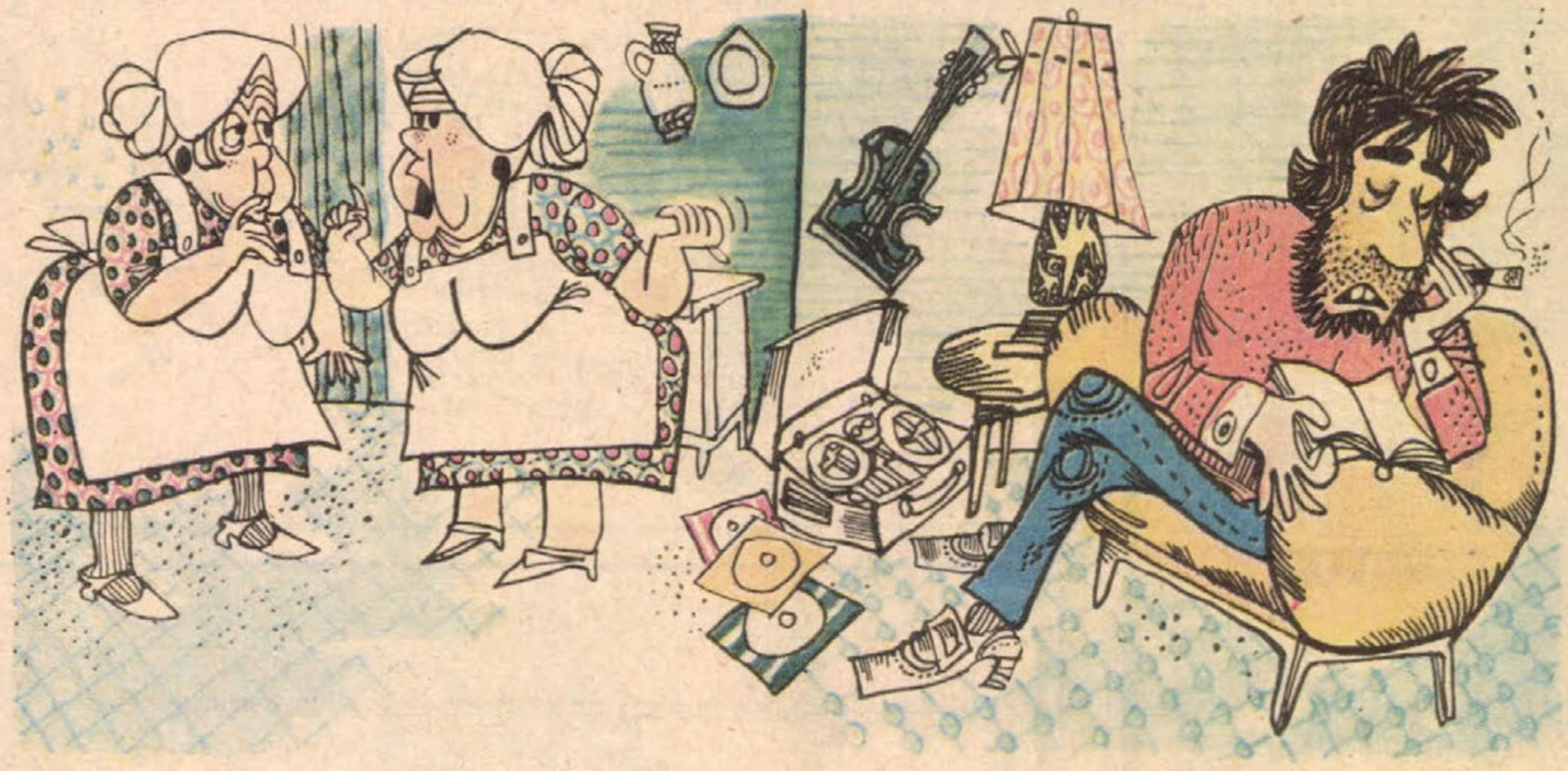

Szilánkok

GŐG

Amióta a vetélkedőn egy törhetetlen zsebfésűt nyert, magasan hordja az orrát.

RENDELŐBEN

— Kérem, legyen erős. El tudja viselni a teljes igazságot?

— Igen.

— Akkor nyíltan meg kell mondanom a doktor úrnak, hogy a boríték, amit átadtam, teljesen üres.

CSALÁDI ÖRÖM

Z barátom, aki ötvenkilenc éves korában vett feleségül egy fiatal nőt, tegnap büszkén újságolta:

— Kisfiam született. Most kezd beszélni. A feleségemnek már ki tudja mondani, hogy mama és nekem is gügyögi már, hogy nagypapa.

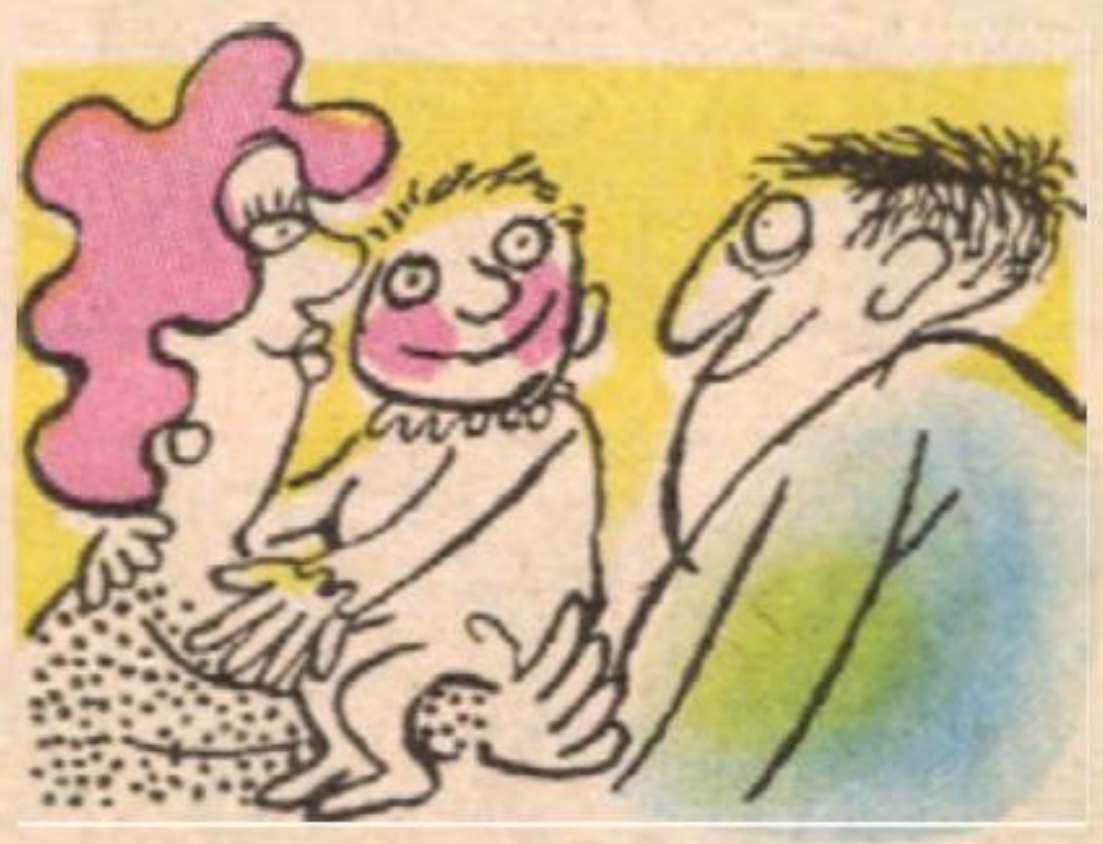

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Rémes. Mitől lett ilyen kövér?

— Az orvos csak minden étkezés után engedélyezett egy-egy cigarettát. Azóta reggeltől estig eszem.

AGGÓDÁS

A menyasszonyát vitte autókirándulásra, amikor megtörtént a karambol és az árokban kötöttek ki. Midőn a a kórházi ágyon magához tért, ezt kérdezte:

— Az ég szerelmére, mondják meg őszintén, mi van a kocsimmal?

JÓ TOLL

Csak azért tartjuk jótollúnak, mert Parkere van.

G. Sz.

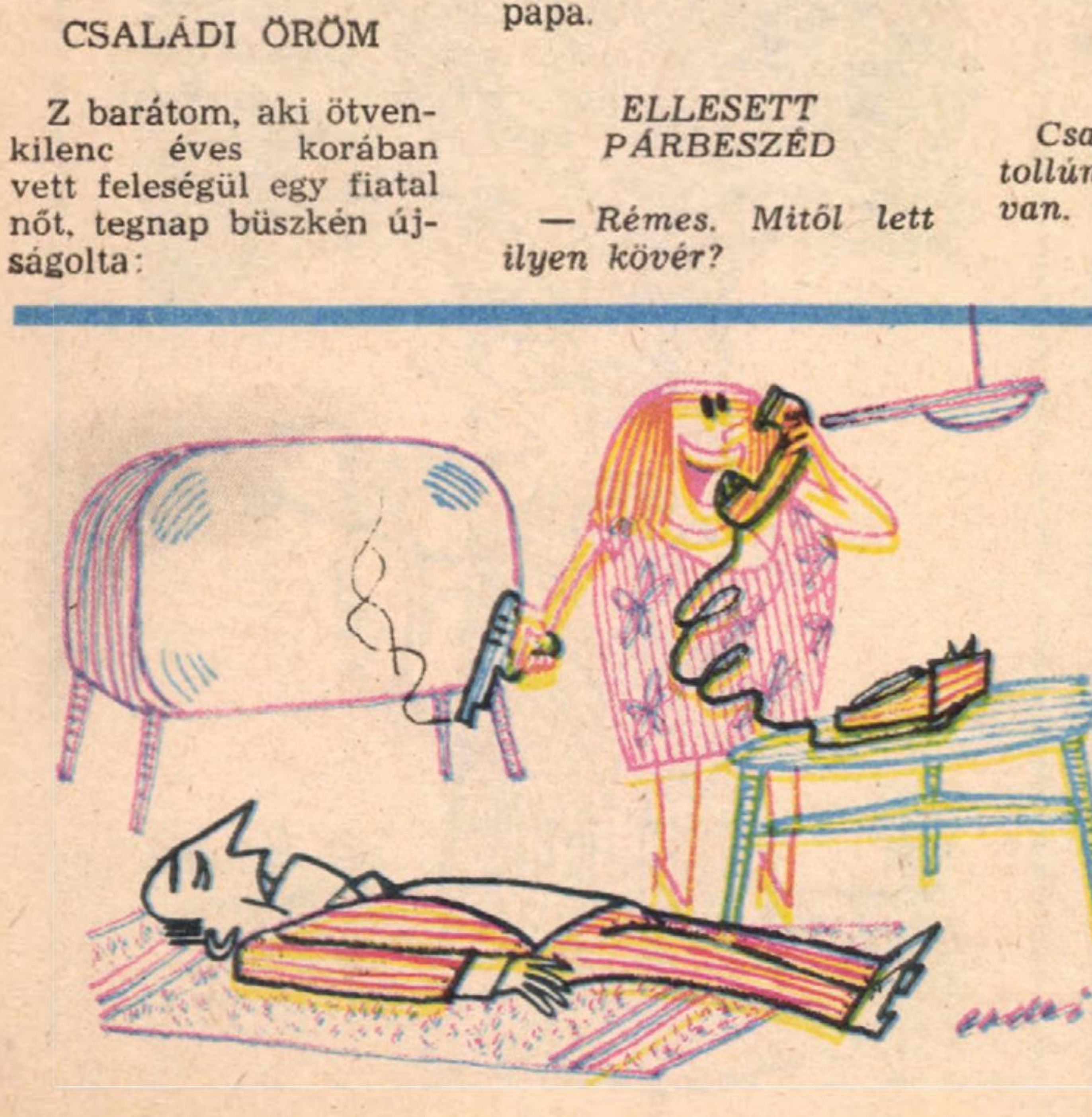

HELYESBÍTÉS

– Nem Kovács Lajosné beszél, hanem özvegy Kovács Lajosné...

E HETI HIRDETÉSEINK

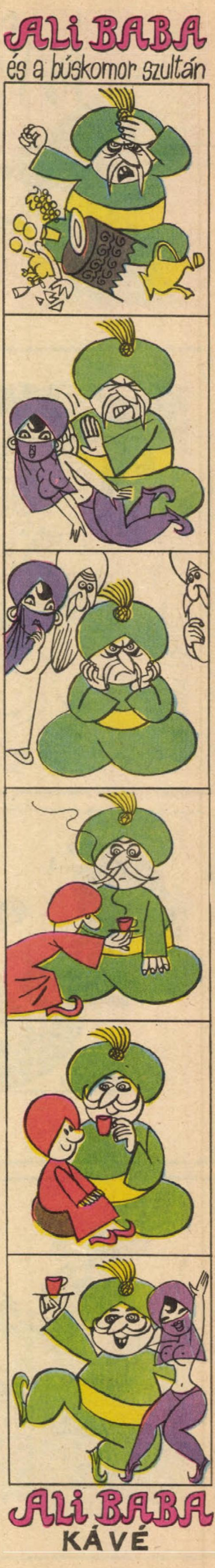
ALI BABA
és a búskomor szultán

ALI BABA
KÁVÉ

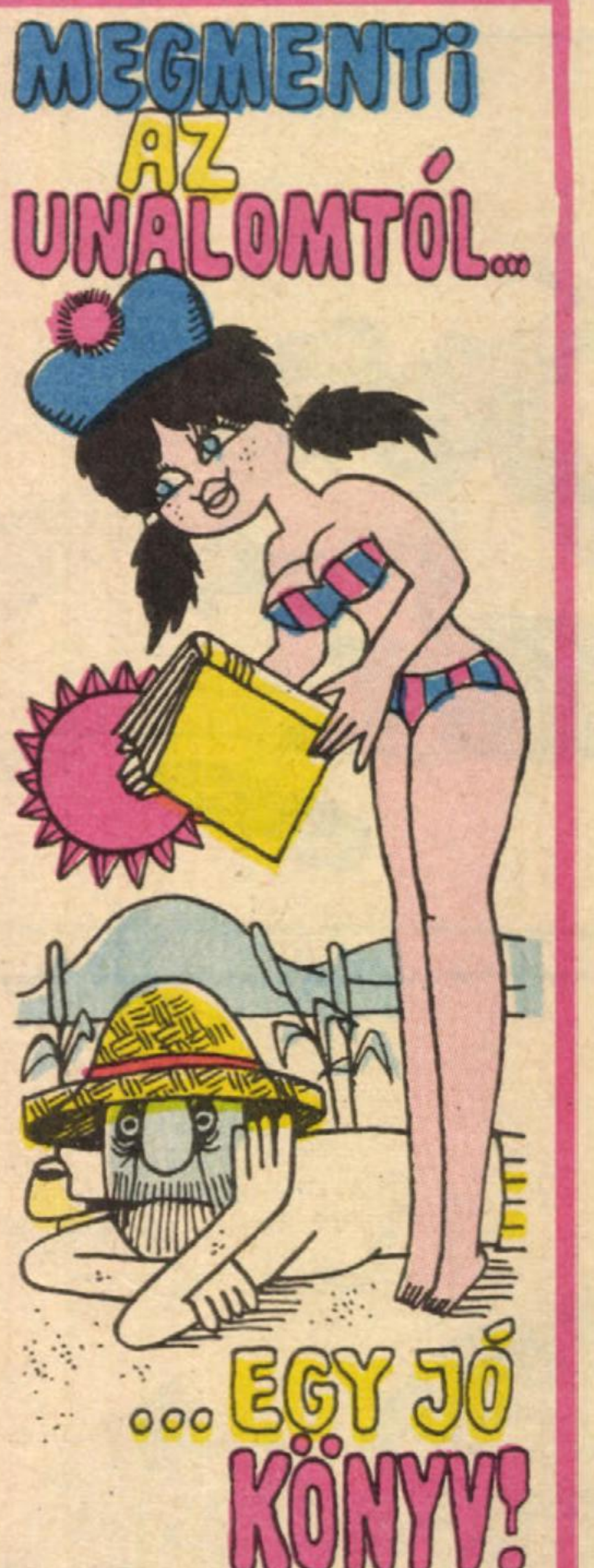
MEGMENTI AZ UNALOMTÓL...
...EGY JÓ KÖNYV!
KÖNYVPAVILONOK A BALATON MINDEN PONTJÁN
állami könyvterjesztő vállalat

E HETI HIRDETÉSEINK

MELEGBEN
JÉGBEHŰTÖTT
TEJ
JOGHURT

CSAK ISKOLÁSOKNAK!

Tisztaságcsomag 19 Ft
Iskolatáskák 81 Ft-tól 218 Ft-ig
„Praktilon" köpeny, csak a Centrum Áruházakban, 6—12-ig 140 Ft-tól 170 Ft-ig
Diák golyóstollak 11 Ft-tól

AZ ÚTTÖRŐ ÁRUHÁZBÓL

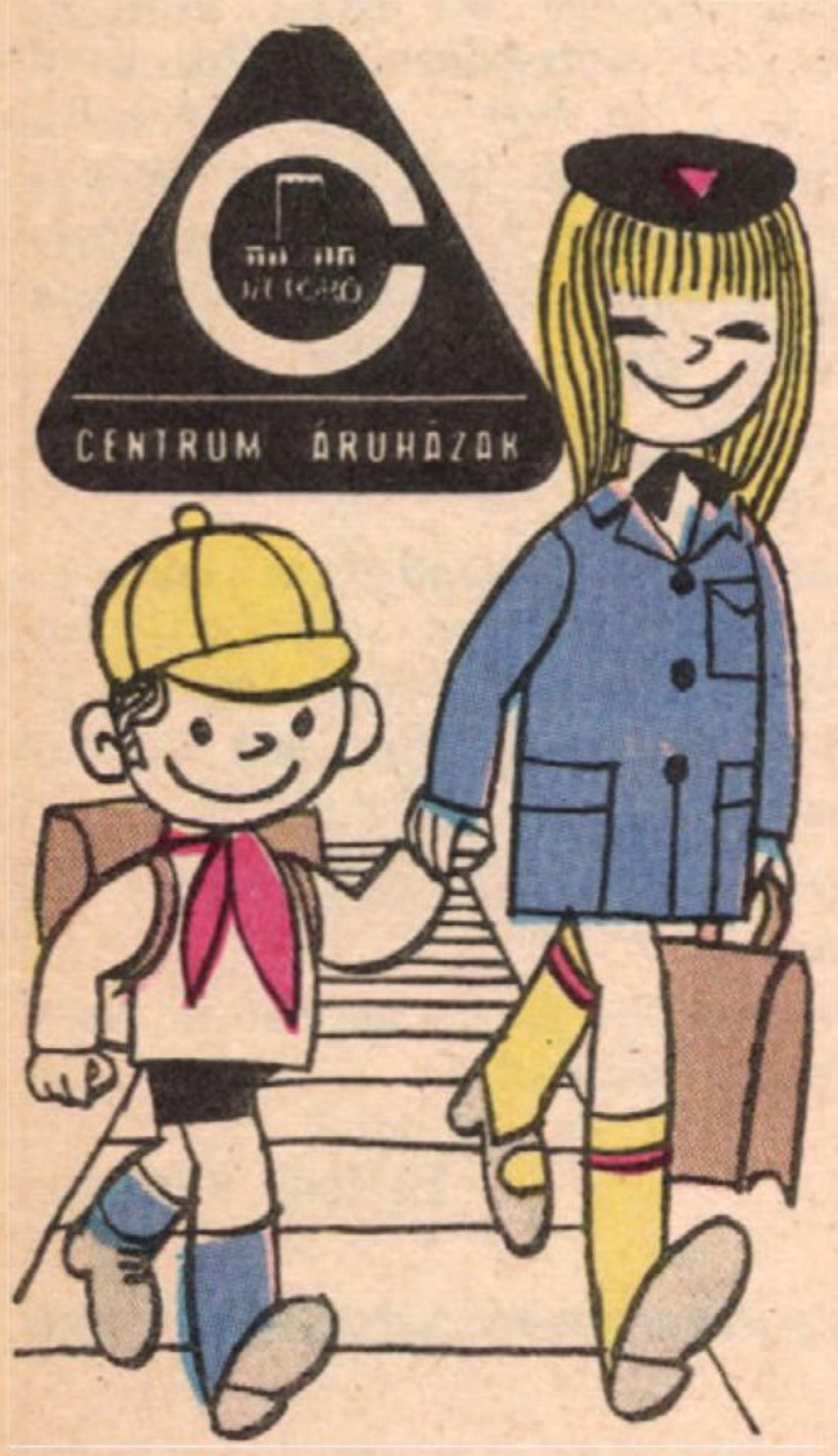

AZ ISKOLÁBA!

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

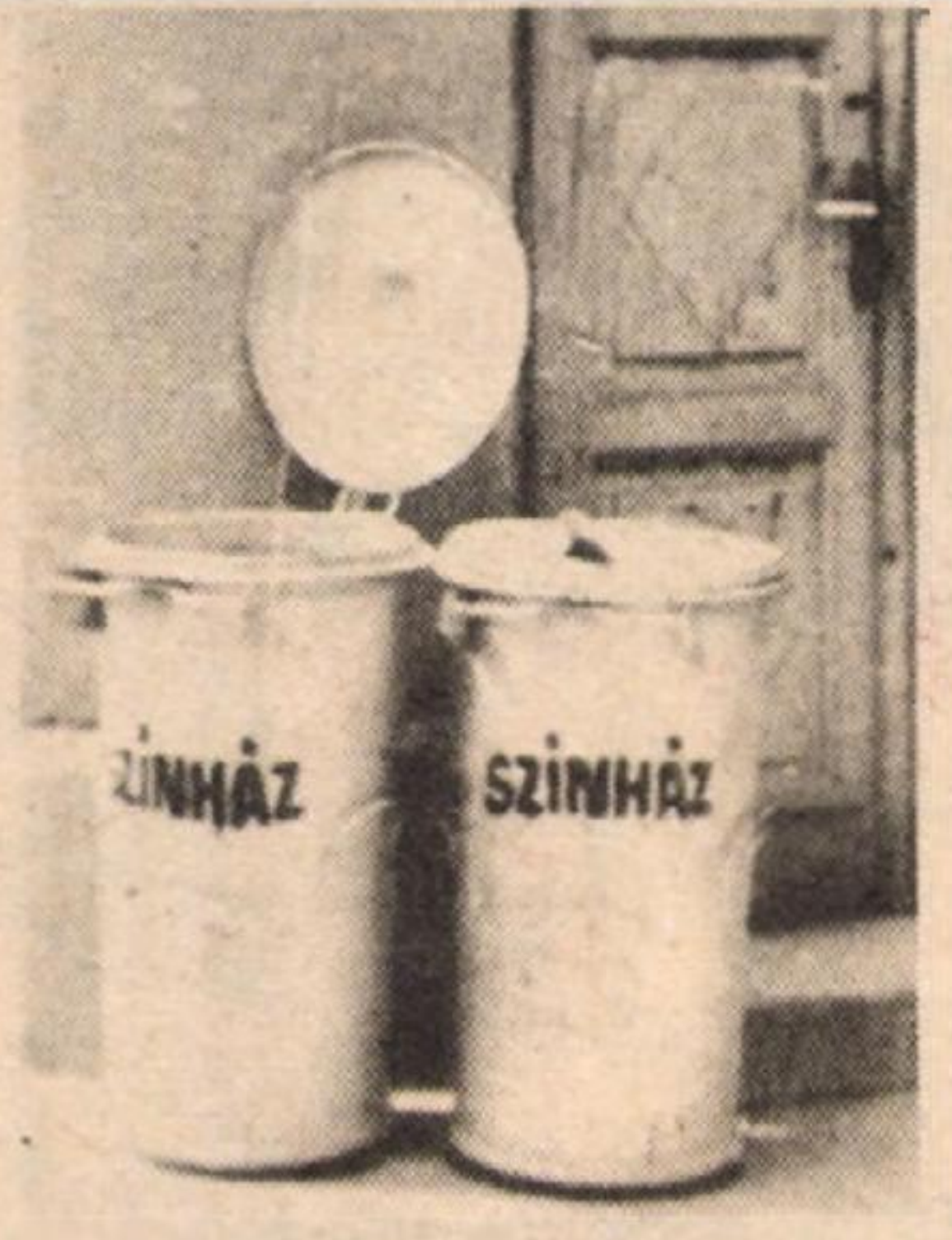

A színházak miniatürizálása világjelenség. Azt hiszem, sikerült lencsevégre kapnom a világ legkisebb színházait!

(Beküldte: Verebélyi Tamás, Szolnok)

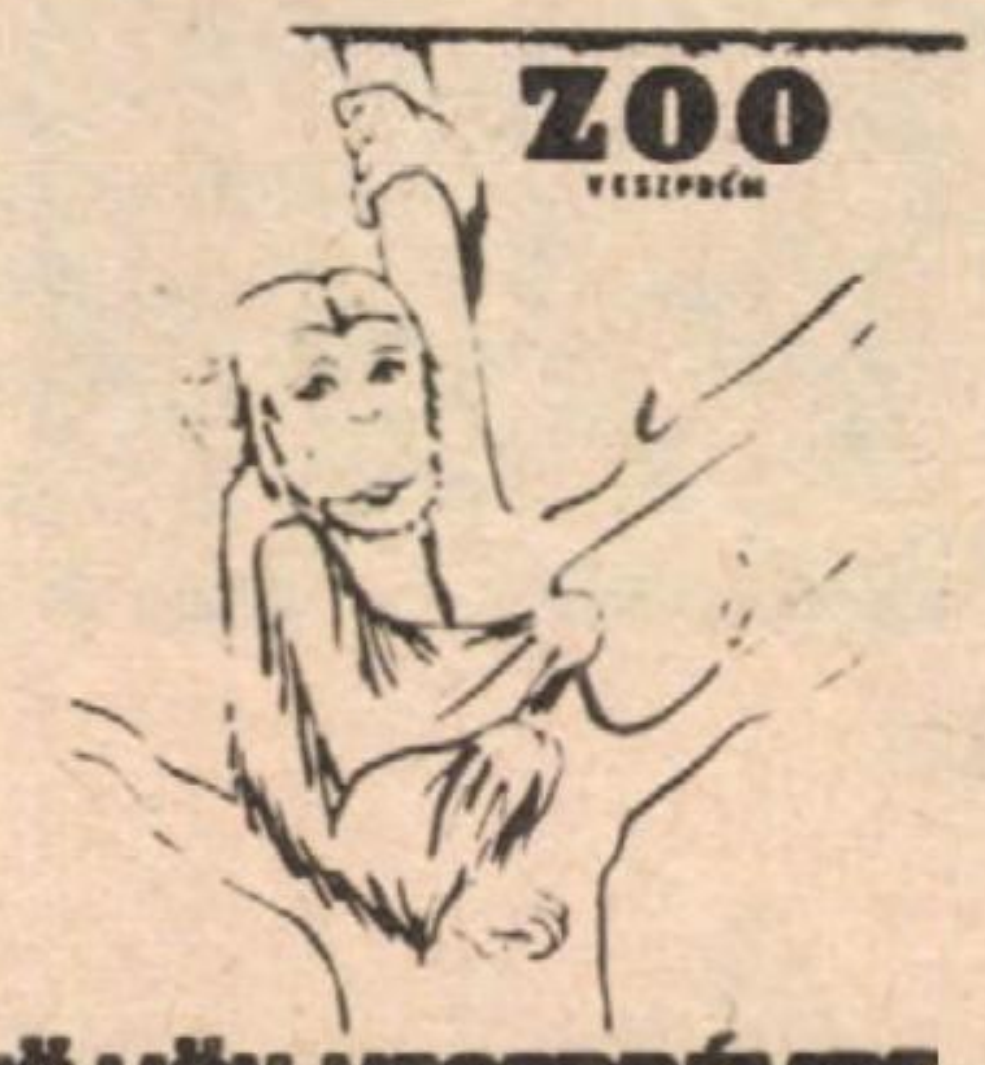

JÖJJÖN VESZPRÉMBE AZ ÁLLATKERTBE

Nem elég világos, hogy ez a plakát kit és milyen célból csábít a veszprémi Zoo-ba?

(Beküldte: Szabó Ferenc, Budapest)

Portré felvételek,
Amatőr kidolgozás

Ilyen helyen már nem amatőr, hanem profi kidolgozást várna az ember!

(Beküldte: Tomek János, Vác)

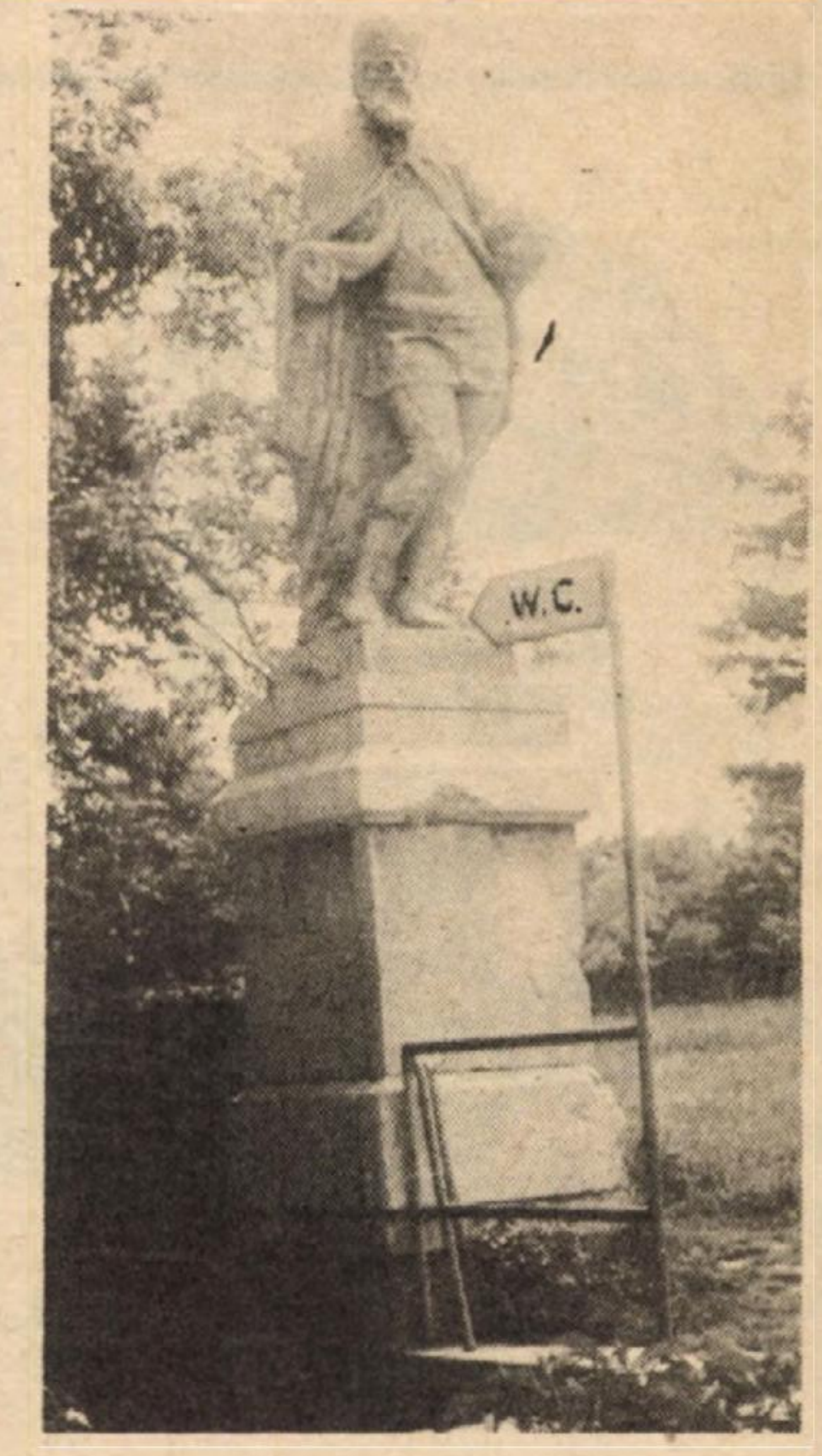

ESZTERGOMI CSENDÉLET

Igaz, hogy oda a király is gyalog jár — azért ez így mégis csak különös . . .

(Beküldte: S. G., Budapest)

FELHÍVÁS

az ebek bejelentesére es a kötelezo veszettsėg elleni oltásra

Ha kötelező a veszettség, miért oltanak ellene?

(Bánréti Zoltán, Budapest)

Kleiberné 60 méter

(Folytatás az 1. oldalról)

Nem is csoda, ha nem fért el az első oldalon . . .
(Beküldte: ifj. Horváth Nándor, Budapest)

MEGNYÍLT A BALATONI NYÁRI EGYETEM

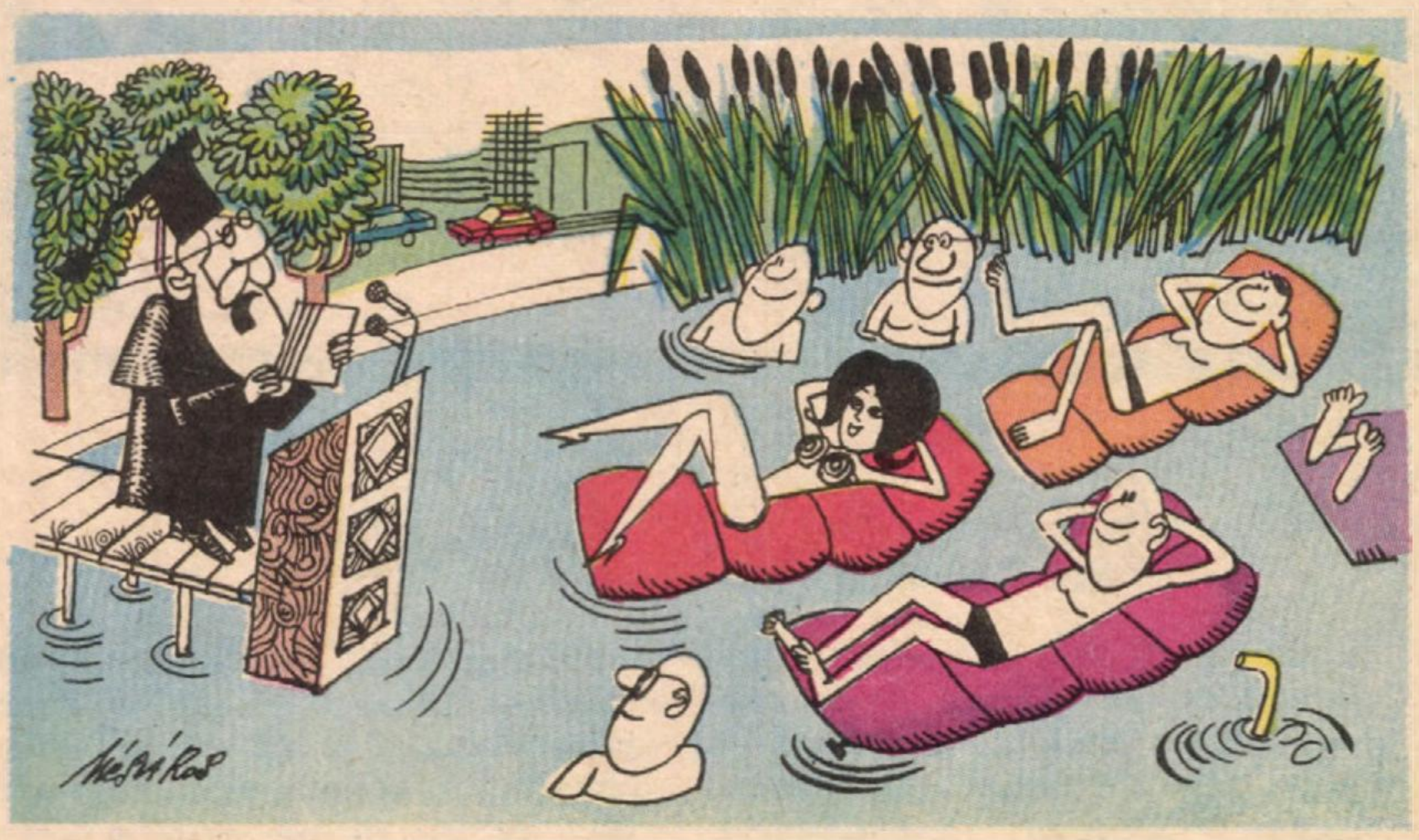

MINI-MOSOLY

— Képzeld, a feleségem ma egész nap egy árva szót sem szólt hozzám, pedig ma van a születésnapom.
— Gratulálok!

*

Az Állatkertben az őr rákiabál egy gyerekre:
— Hé, öcskös, nem mész rögtön az oroszlántól!
A srác hetykén feleli:
— De félti! Nem eszem meg!

ÚTONÁLLÓ

— Azonnal adja ide a műhaját!

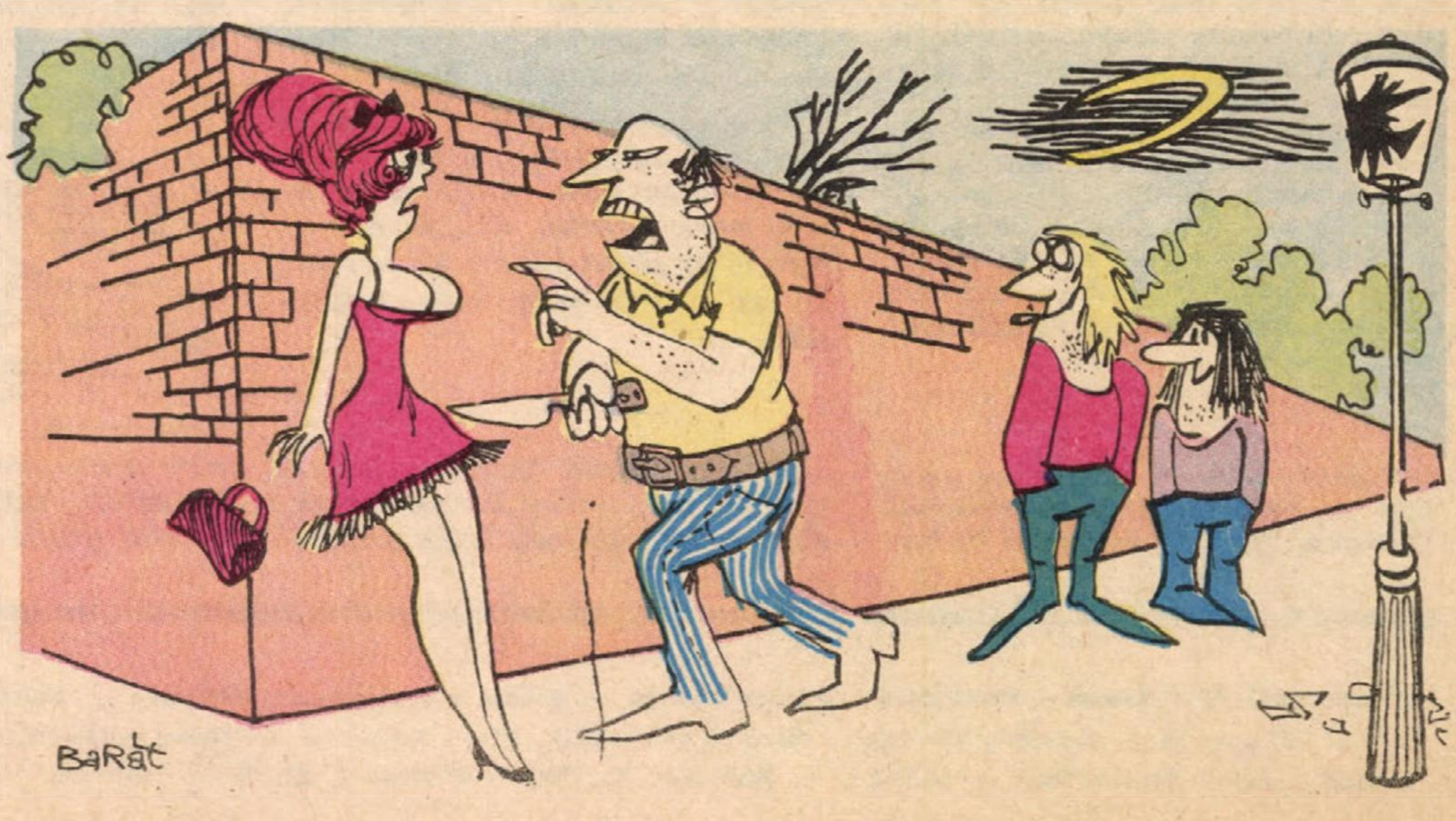

IMPORT HUMOR

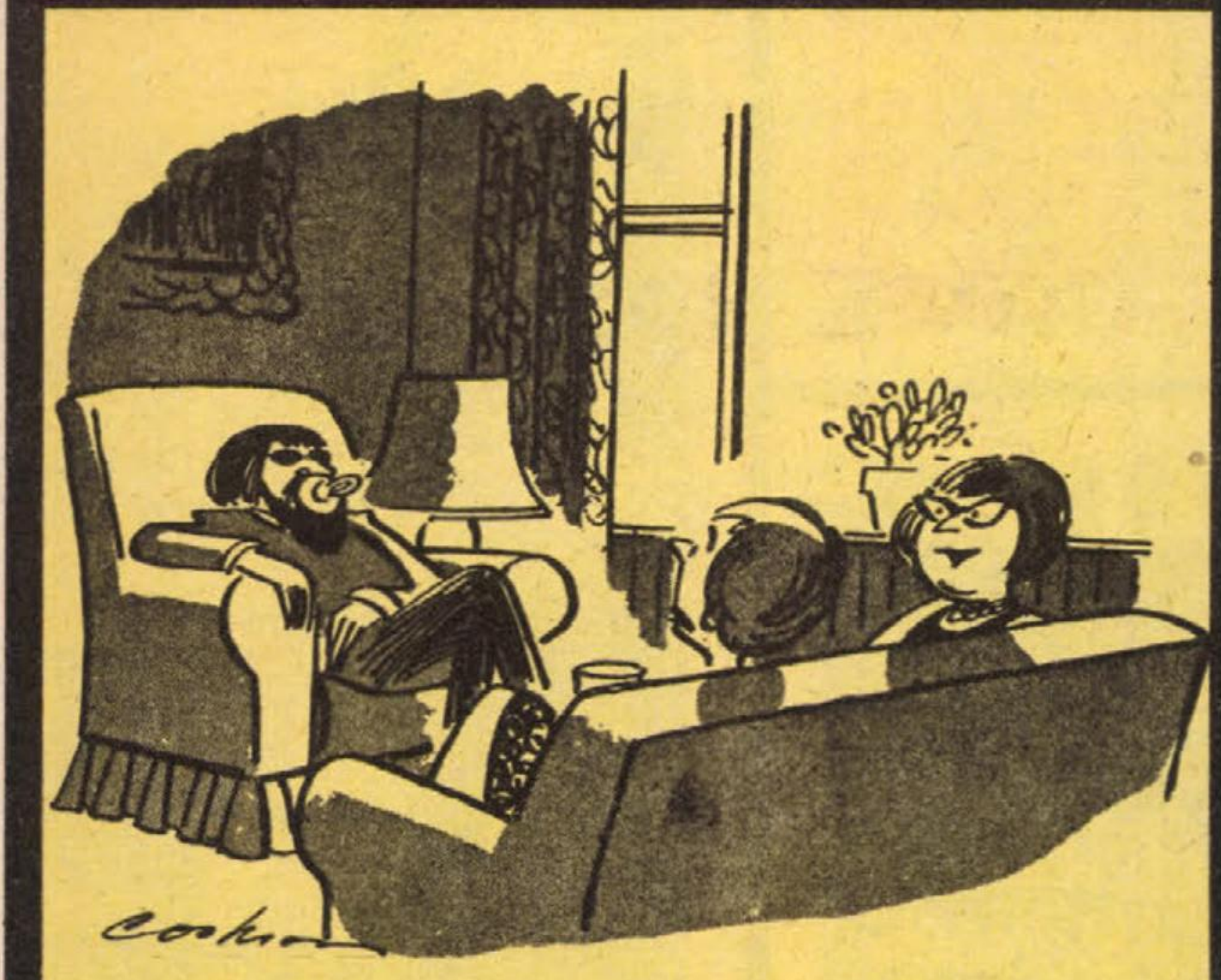

– A férjem mindent megkóstolt már: alkoholt, heroint, LSD-t, de végül is ennél kötött ki...

(„New Yorker")

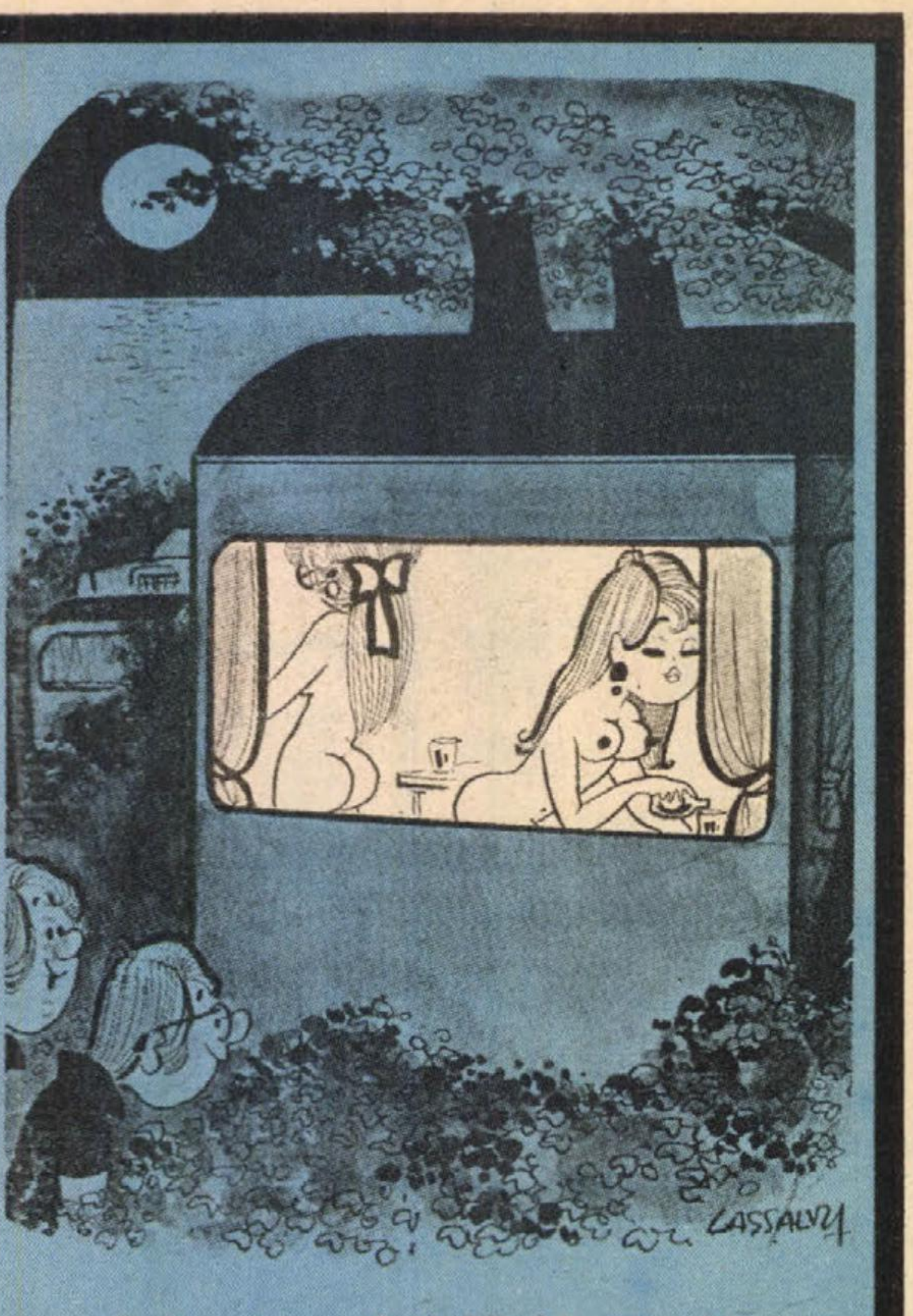

– Pont, mint a tévé! Minden este ugyanaz a műsor!

(„Ici Paris")

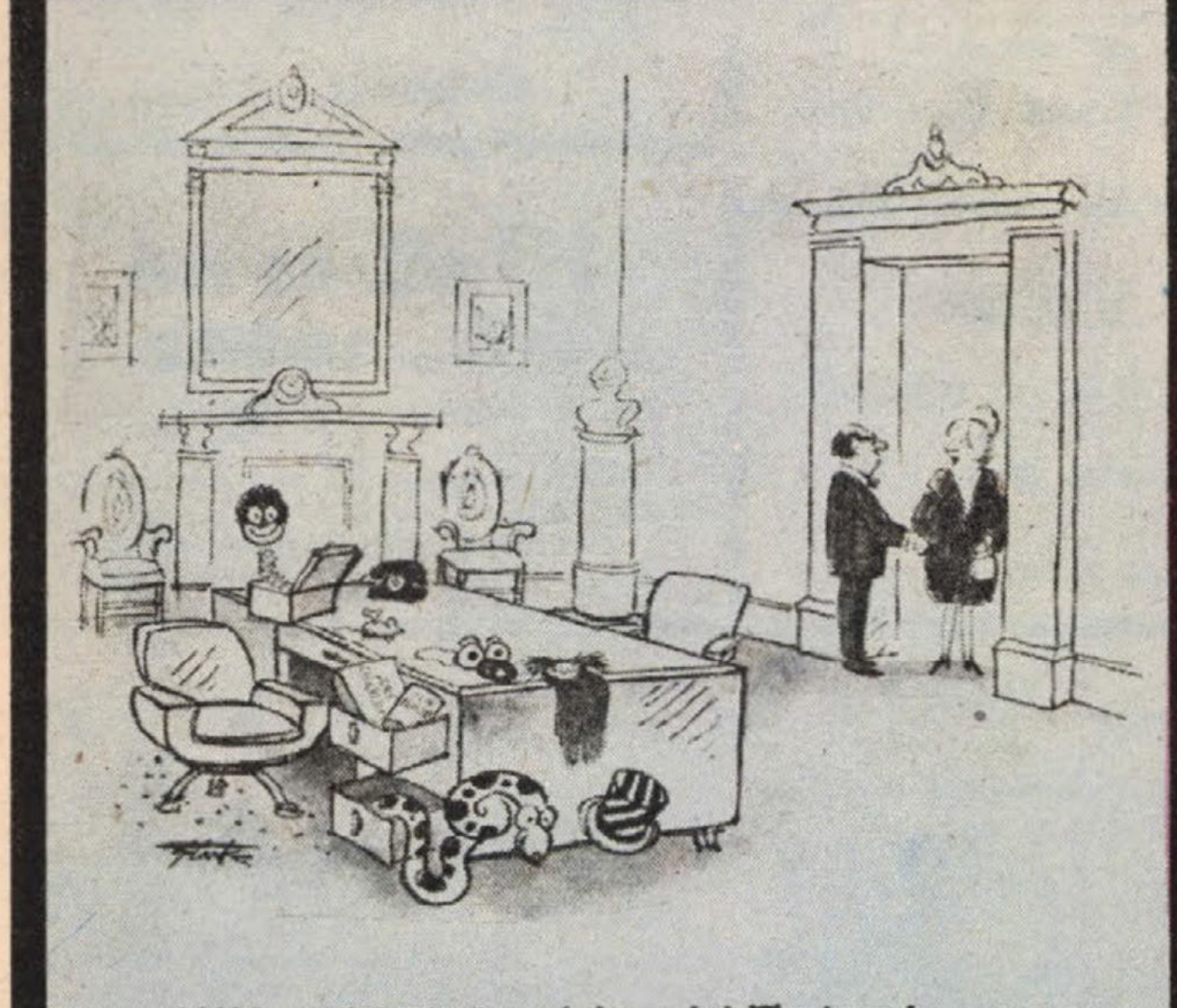

– Hálásan köszönöm, doktor úr! Ön igazán nagyszerűen kigyógyított a depresszciómból!

(„Punch". London,

REGGELI

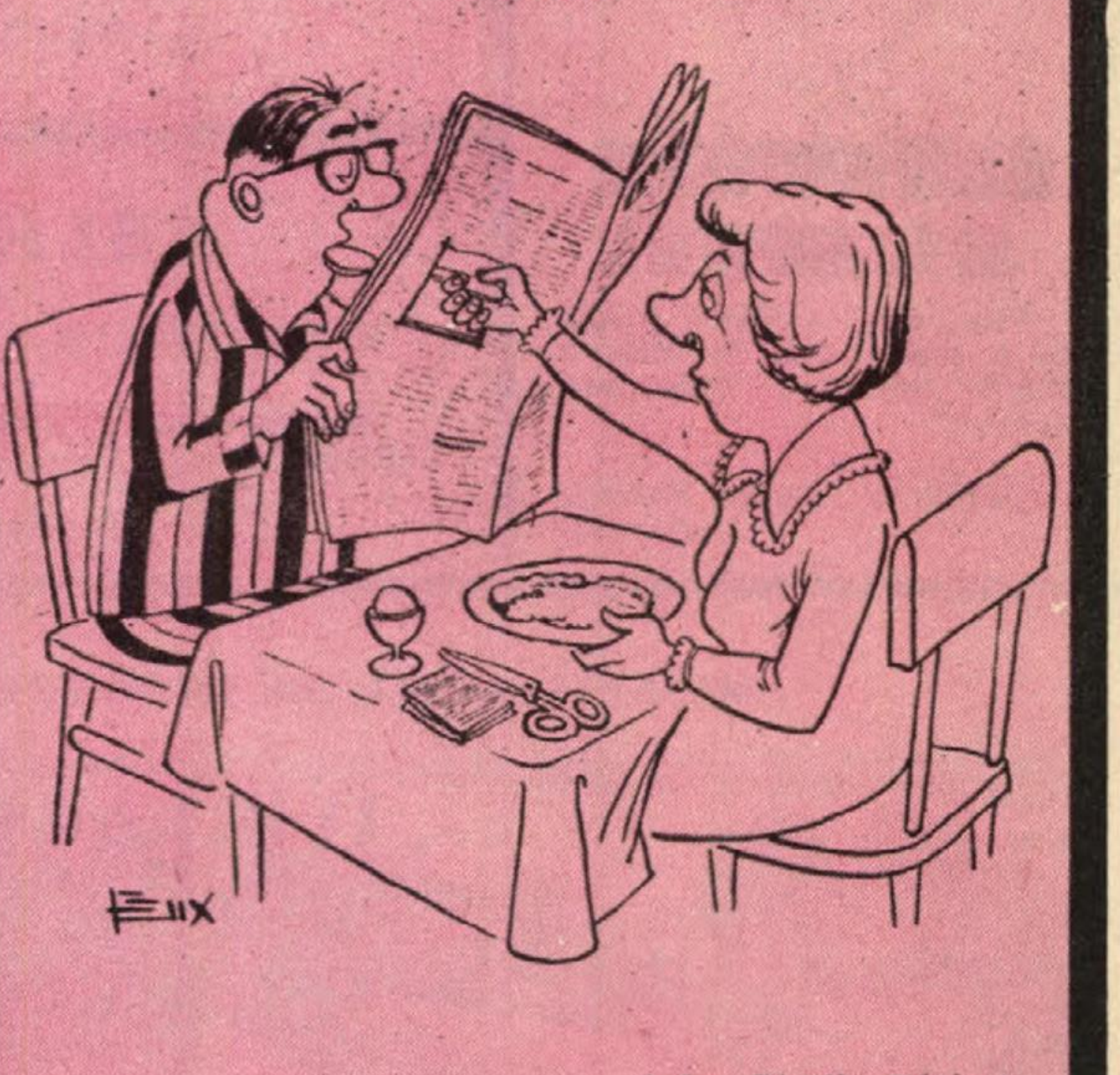

(„Le Rire". Párizs)

HA FÉRFI VAGY...

Mr. Sidney Genders 51 éves. Ez egymagában még nem érdemelne széles nyilvánosságot, hiszen szerte a világon szép számmal akadnak olyanok, akik ezt elmondhatják magukról. Genders azonban azt akarta bebizonyítani, hogy egy 51 éves férfi még egyáltalán nem öreg. Angol ember lévén, neves kalózok és tengernagyok leszármazottja, a tengeren óhajtotta ezt bebizonyítani, még pedig úgy, hogy átevezte az Atlanti-óceánt. Kilenc hónapig tartott az út. Csak az lepte meg az erőtől duzzadó férfiút, hogy amikor kikötött Miamiban, megtudta, hogy a felesége odahaza válókeresetet adott be ellene. Az ok: hűtlen elhagyás.

Úgy látszik, Mr. Genders mégsem a legmeggyőzőbb bizonyítást választotta ki.

PANASZ

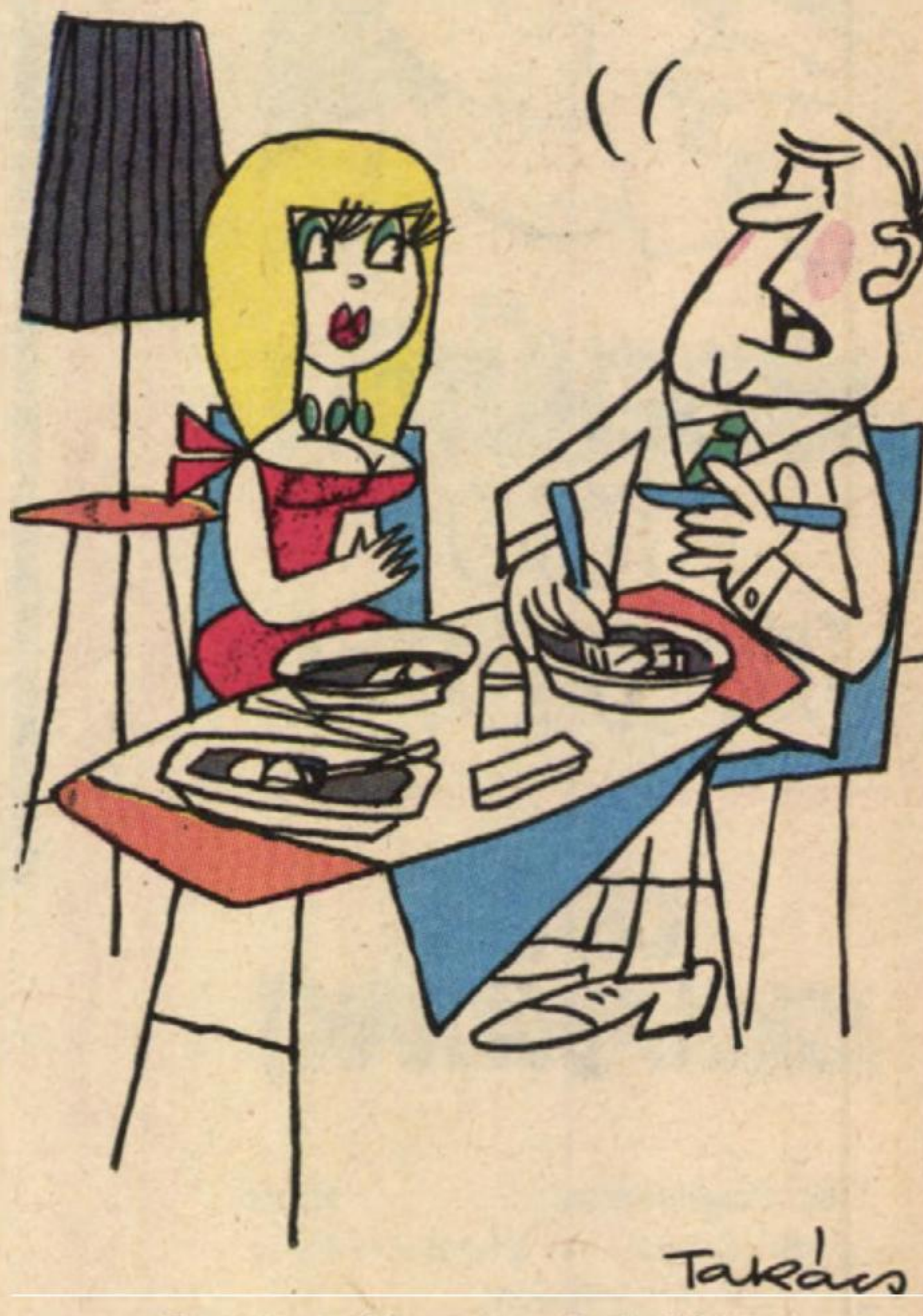

– Semmi változatosság! Már te is ugyanúgy főzöl, mint a feleségem!

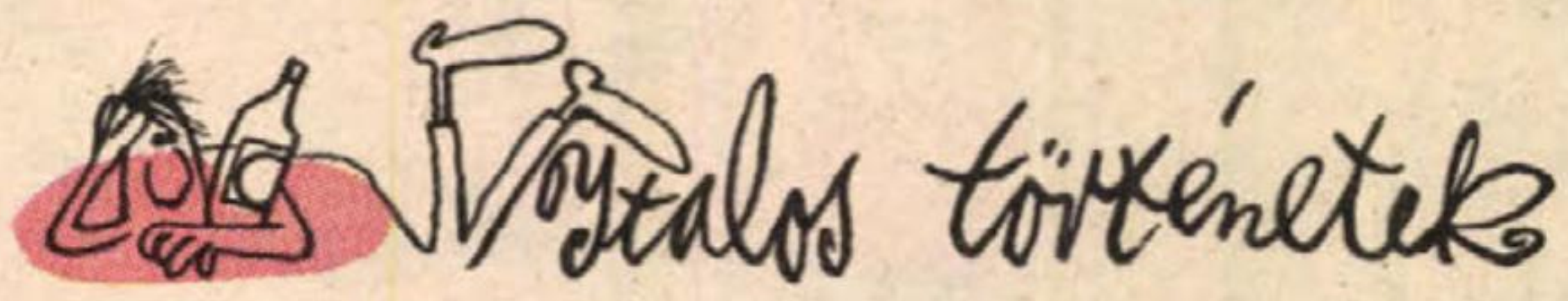

Nyitalos történetek

Nemrégiben egy kis városkában léptem fel a kultúrházban. Az előadás szünetében betántorgott az öltözőbe egy idősebb férfi. Ruházata meglehetősen zilált, kopottas volt. Lelkesen a nyakamba borult, és egy igazi borízű csókot cuppantott az orcámra:

— Drága művész úr! Rém boldog vagyok, hogy annyi év után újra láthatom. Ugye, emlékszik rám? Annak idején együtt dolgoztunk a filmgyárban...

Bizony nem emlékeztem, de azért jóindulatúan bólintottam.

— Magát, Bilicsi úr, mindig tiszteltem — folytatta —, de igazán a Jávor Palit szerettem. Ő csinált ilyen nagyszerű embert belőlem — mondta büszkén és eltántorgott az öltözőmből.

*

Vidéki színész koromban volt egy nagyon kedves borkedvelő kollégám. Néhány évtizeden át bírta is az alkohol mértéktelen fogyasztását, de idősebb korára betegeskedni kezdett, a látása is megromlott. Elment egy szemorvoshoz. Másnap érdeklődtünk, hogy mit mondott az orvos. Kollégánk így válaszolt:

— A doktor úr közölte velem, ha folytatom az ivást, meg fogok halni. Mire én csak ennyit válaszoltam neki: „Drága doktor úr, én már látni eleget láttam az életben, de az ivásból még nagy restanciám van."

*

Dezséry Gyula híres kolozsvári színész volt. Mikor Pestre szerződött, a kollégák meghívták a híres-nevezetes Kéhly vendéglőbe. Gyula bácsinak nagyon ízlett a finom zöldszilváni. Már túl volt jó néhány poháron, amikor egy szemtelen légy véletlenül beleesett a poharába. Erre figyelmeztette az egyik fiatal színész, mikor Gyula bácsi inni akart. Dezséry nagy lelki nyugalommal katonásan vezényelt a borban úszkáló légynek: „Vigyázz! Lábakat össze!" És jóízűen kiitta a pohár bort léggyel együtt.

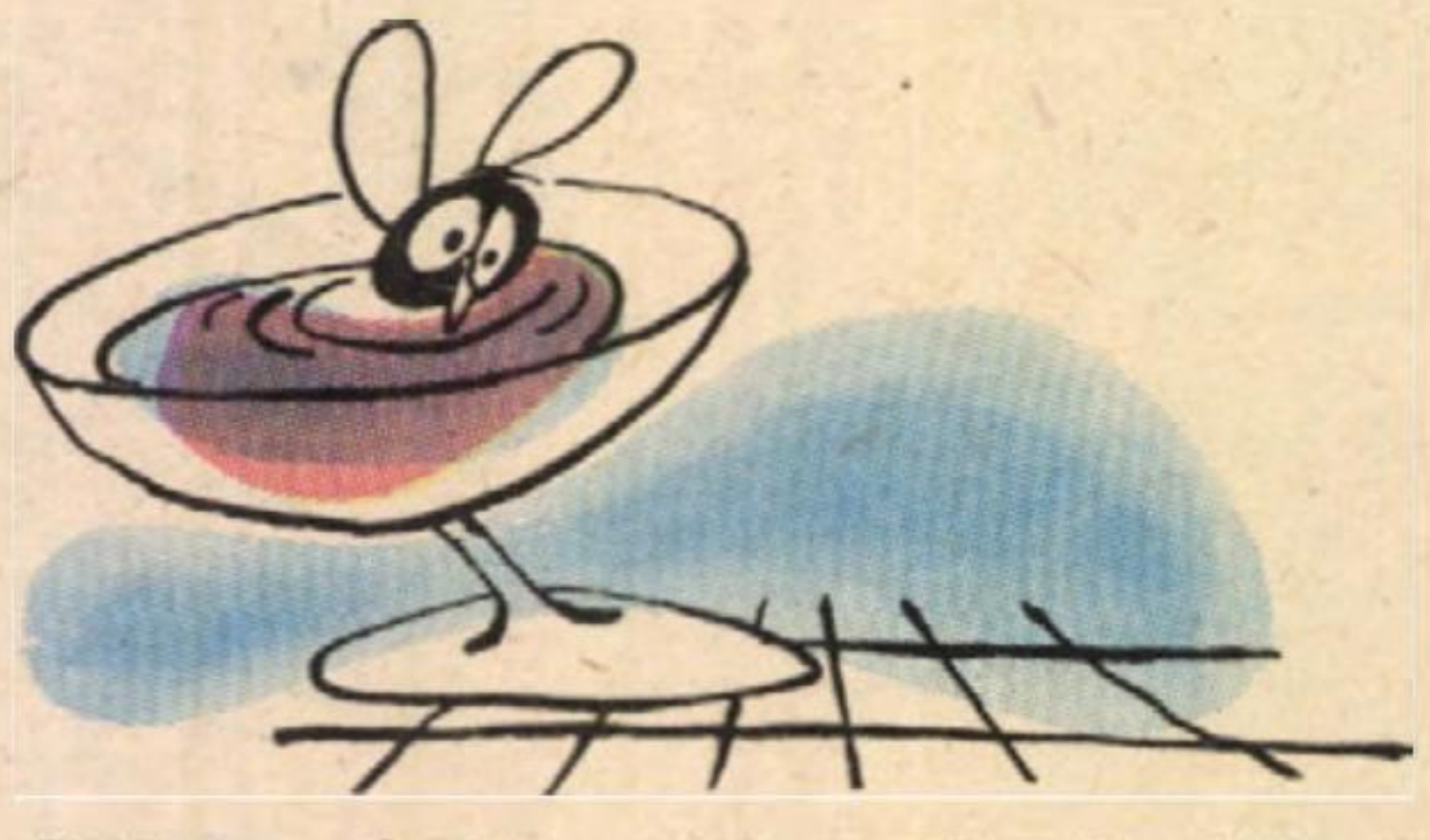

*

Balassa Jancsi, az örök bohém, nótás kedvű, szarkasztikus humorú színész is a jó bor rajongója volt. Egy alkalommal lakótársa keserűen panaszolta, hogy megint felemelték a bor árát, mire Balassa jókedvűen így válaszolt:

— Nem baj, legfeljebb majd kevesebbet eszünk!

Balassa, ha társaságban iszogatott, az első pohár bor előtt mindig elmondta ezt a kis bevezetőt: „Adja a jó Isten, hogy egy óra múlva ne ismerjük meg egymást!"

Megírta a saját sírfeliratát is eképpen:

„Itt nyugszik Balassa János tisztán! Szóda nélkül!"

Bilicsi Tivadar

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.3532 2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-és ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre

VÉKONY FALAK

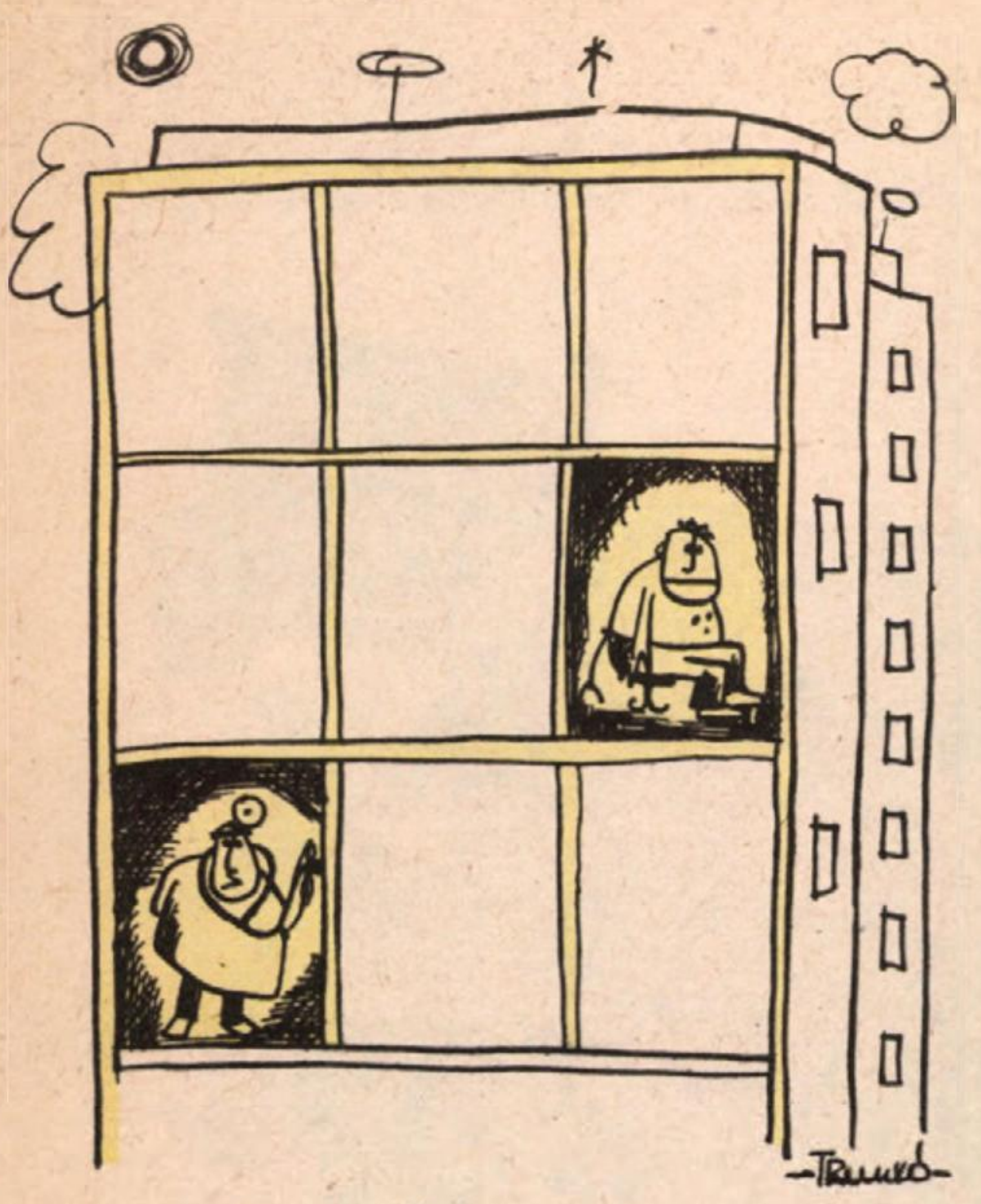

– Sóhajtson!

RÉBUSZ

135. rejtvényünk megfejtése:

ZZZZZZZASSISI FERENC

Szentigaz

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Mihály István, Tatabánya V., Komáromi u. 17.

Lengyel Sándor, Szeged, Honvéd tér 5.

Kardos Mátyás, Budapest XIII., Budai Nagy Antal u. 3.

137. REJTVÉNYÜNK

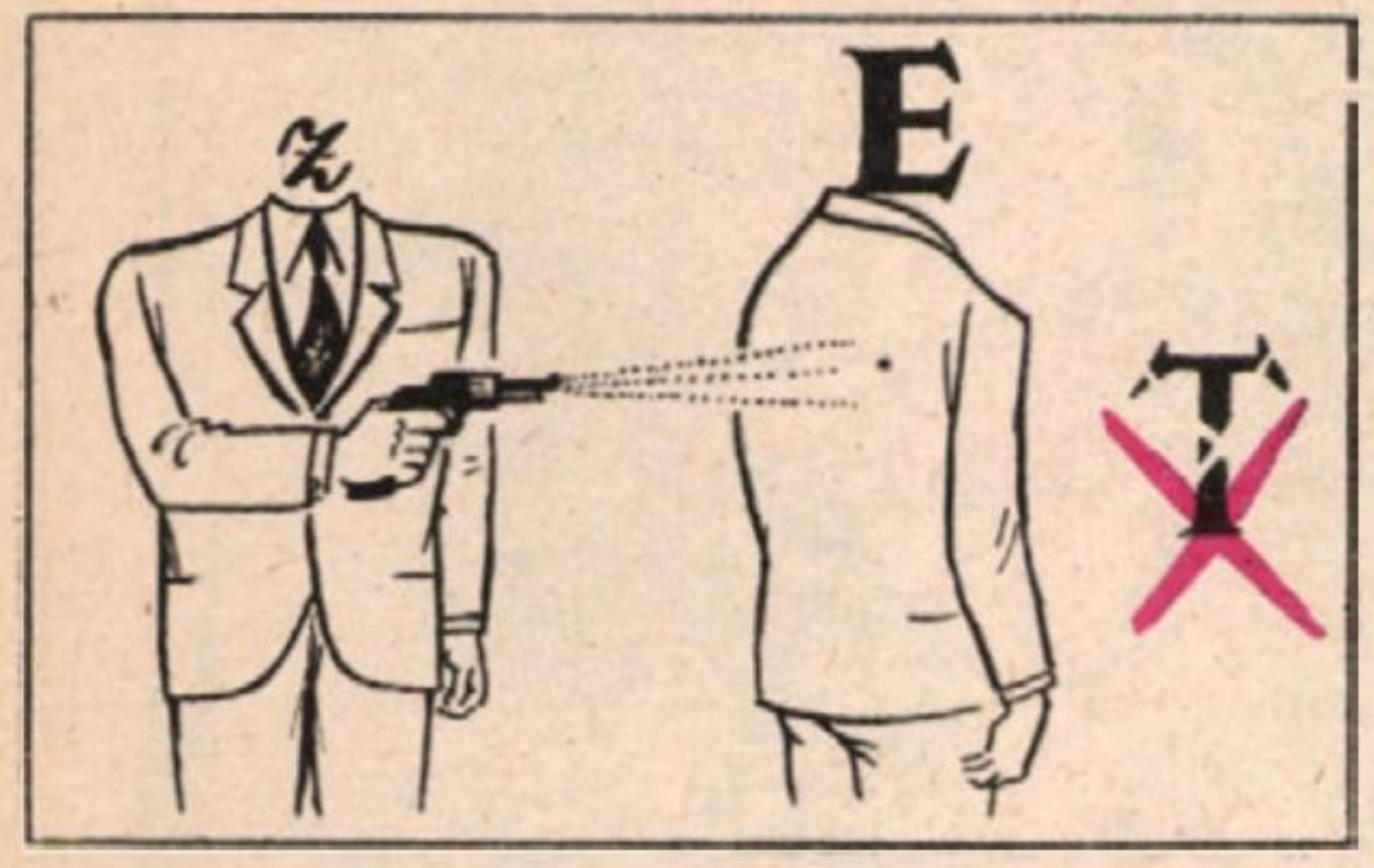

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb augusztus 17-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

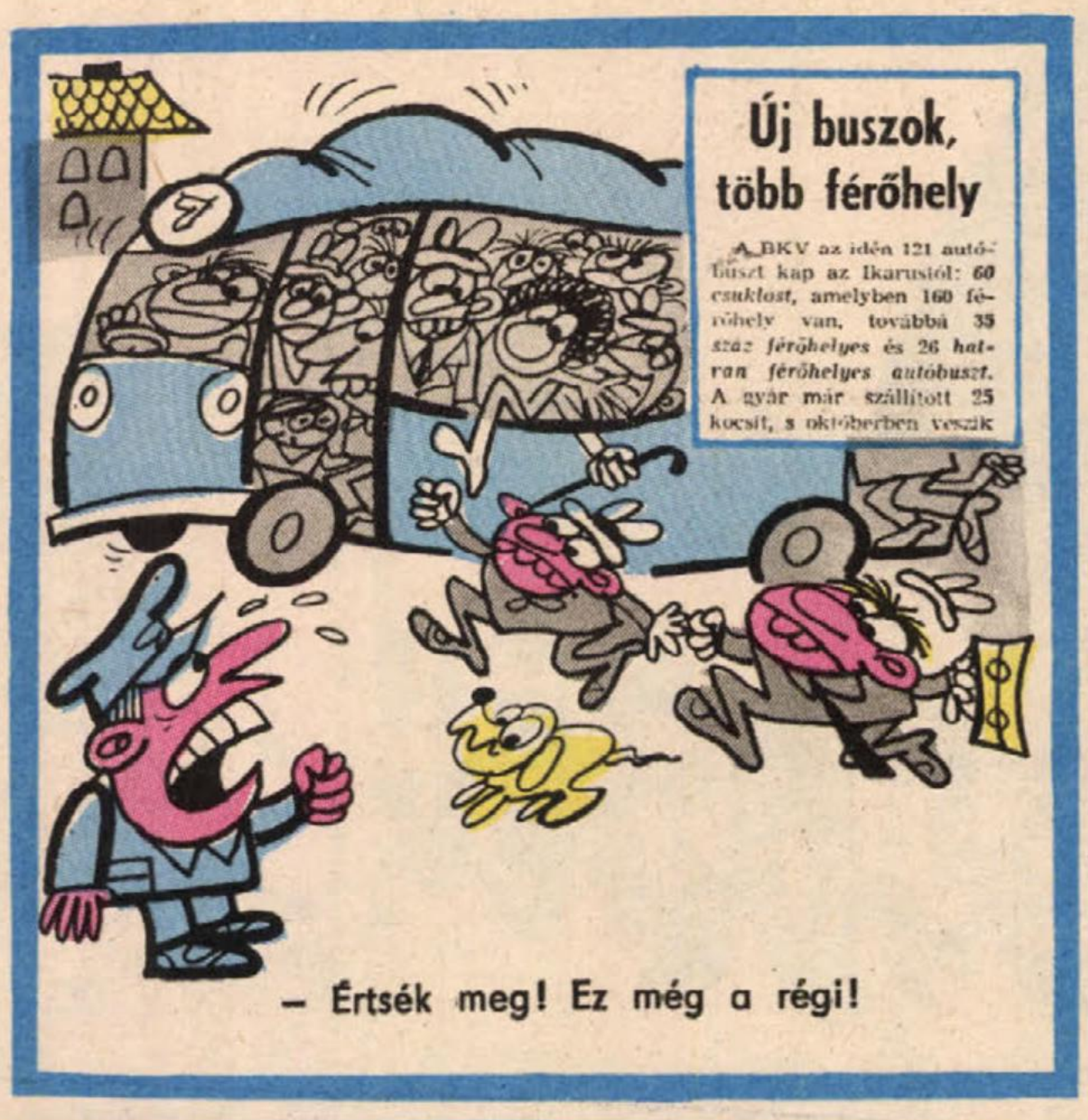

Új buszok, több férőhely

A BKV az idén 121 autóbuszt kap az Ikarustól: *60 csuklóst,* amelyben 160 férőhely van, továbbá 35 *száz férőhelyes* és 26 *hatvan férőhelyes autóbuszt.* A gyár már szállított 25 kocsit, s októberben veszik

– Értsék meg! Ez még a régi!

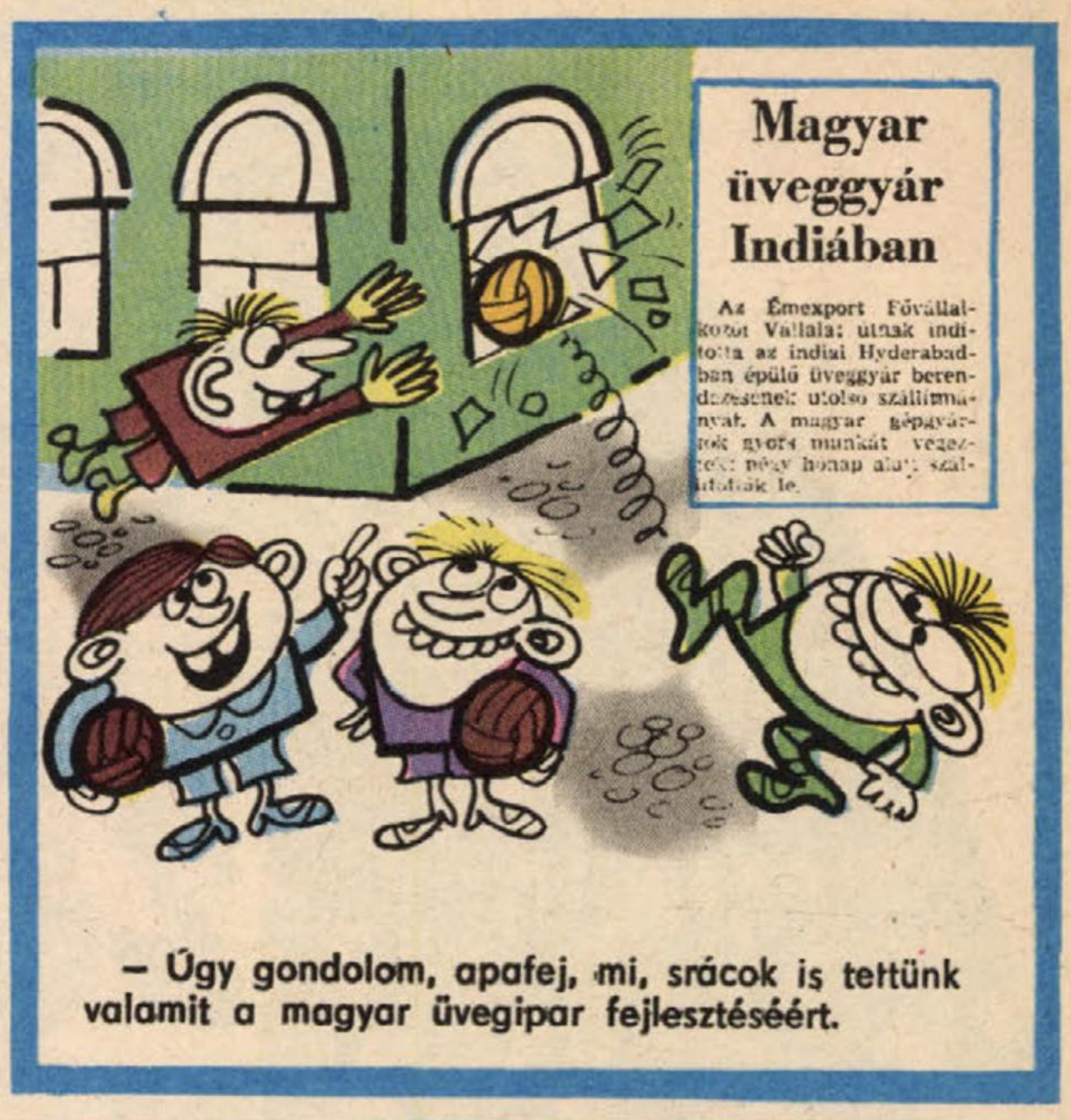

Magyar üveggyár Indiában

Az Émexport Fővállalkozói Vállalat útnak indította az indiai Hyderabadban épülő üveggyár berendezésének utolsó szállítmányát. A magyar gépgyárak gyors munkát végeztek: négy hónap alatt szállították le.

– Úgy gondolom, apafej, mi, srácok is tettünk valamit a magyar üvegipar fejlesztéséért.

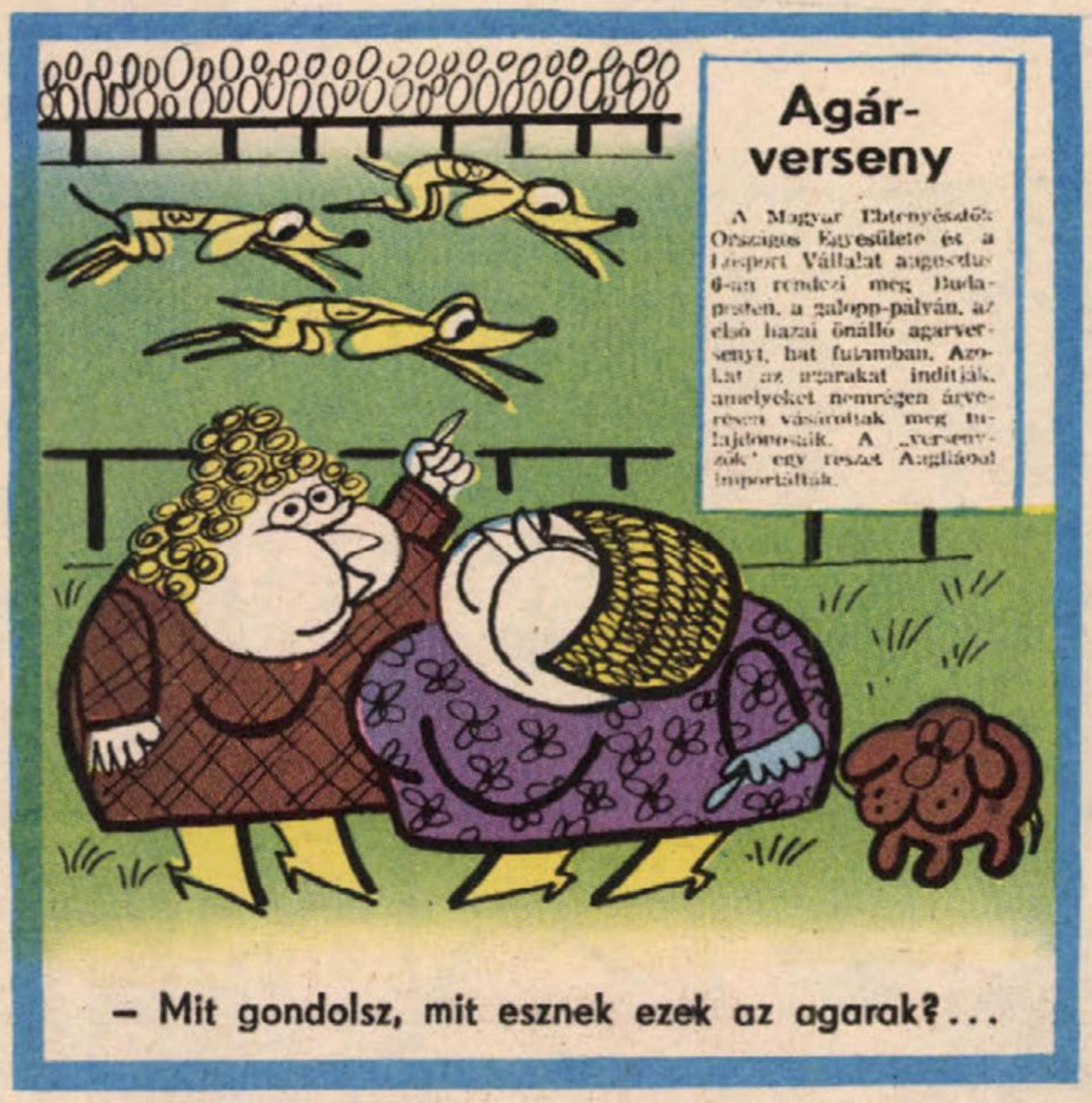

Agárverseny

A Magyar Ebtenyésztők Országos Egyesülete és a Lósport Vállalat augusztus 6-án rendezi meg Budapesten, a galopp-pályán, az első hazai önálló agárversenyt, hat futamban. Azokat az agarakat indítják, amelyeket nemrégen árverésen vásároltak meg tulajdonosaik. A „versenyzők" egy részét Angliából importálták.

– Mit gondolsz, mit esznek ezek az agarak?...

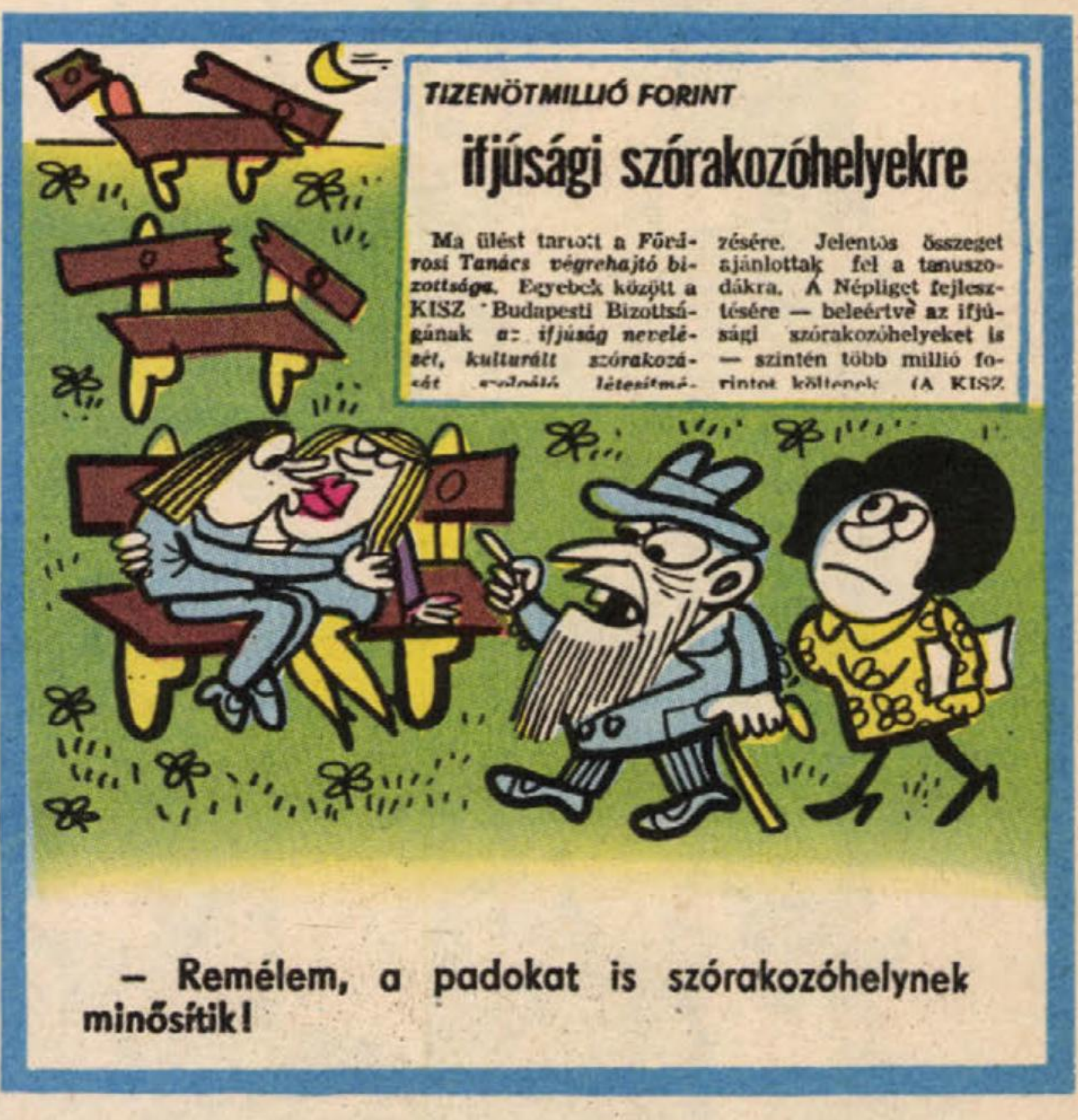

TIZENÖTMILLIÓ FORINT

ifjúsági szórakozóhelyekre

Ma ülést tartott a *Fővárosi Tanács végrehajtó bizottsága.* Egyebek között a KISZ Budapesti Bizottságának *az ifjúság nevelését, kulturált szórakozását szolgáló létesítmé*zésére. Jelentős összeget ajánlottak fel a tanuszodákra. A Népliget fejlesztésére — beleértve az ifjúsági szórakozóhelyeket is — szintén több millió forintot költenek (A KISZ

– Remélem, a padokat is szórakozóhelynek minősítik!

DEFEKT

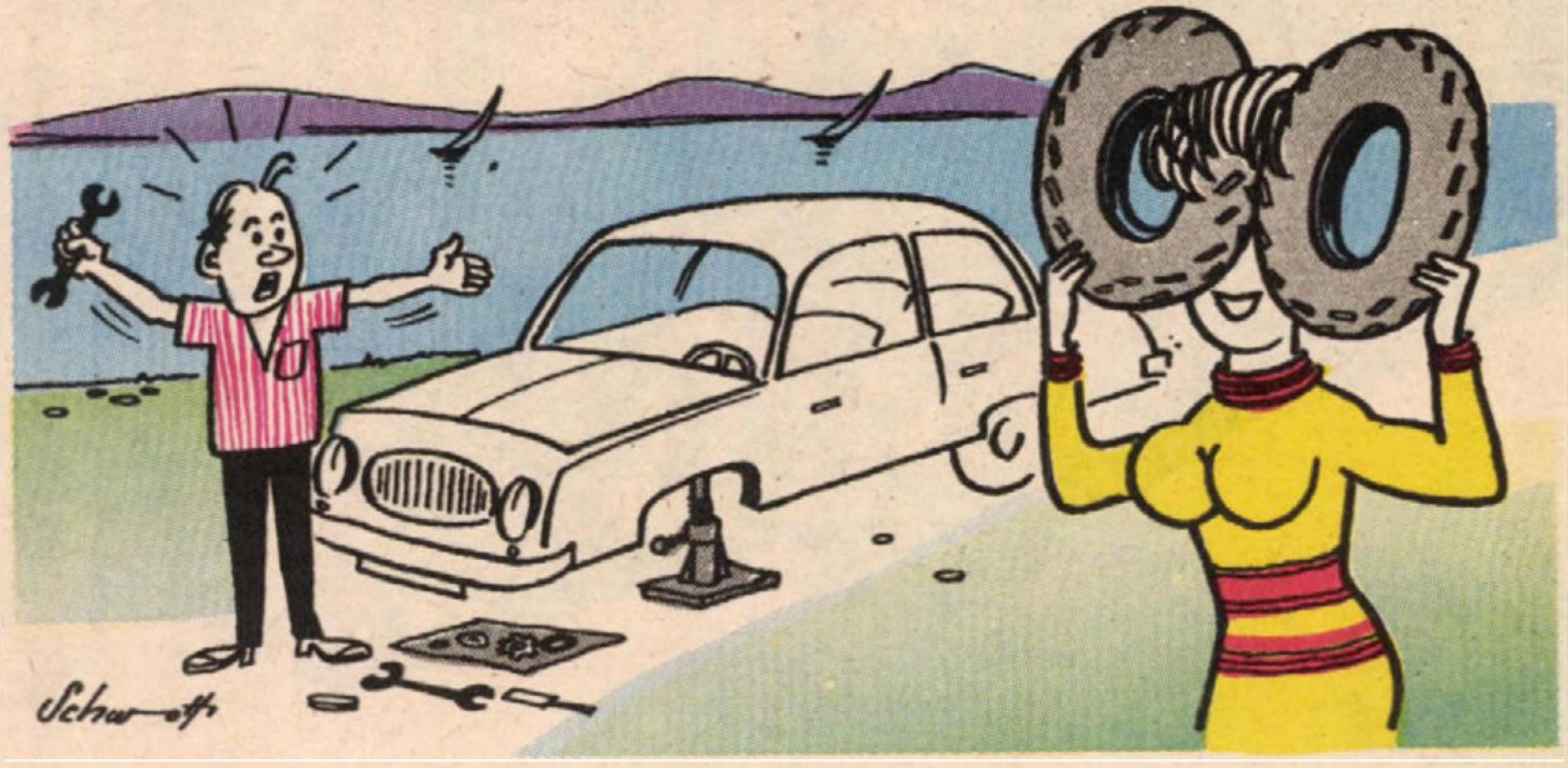

– Nézd, milyen cuki szemüveg lenne!...

ÚJ FELFEDEZÉS

A huszadik század a találmányok, a felfedezések százada. Úgyszólván minden napra jut valami, hol egy új szupernova, hol egy új elektronikus műszer, hol egy új vírus.

Üde változatosságot jelent Mr. Dick Rorabacknak, az „International Herald Tribune" főmunkatársának megállapítása:

– Felfedeztem, hogy legtöbb barátomnak nagyon csúnya füle van.

BUKSI A STRANDON

Sajdik Ferenc rajza

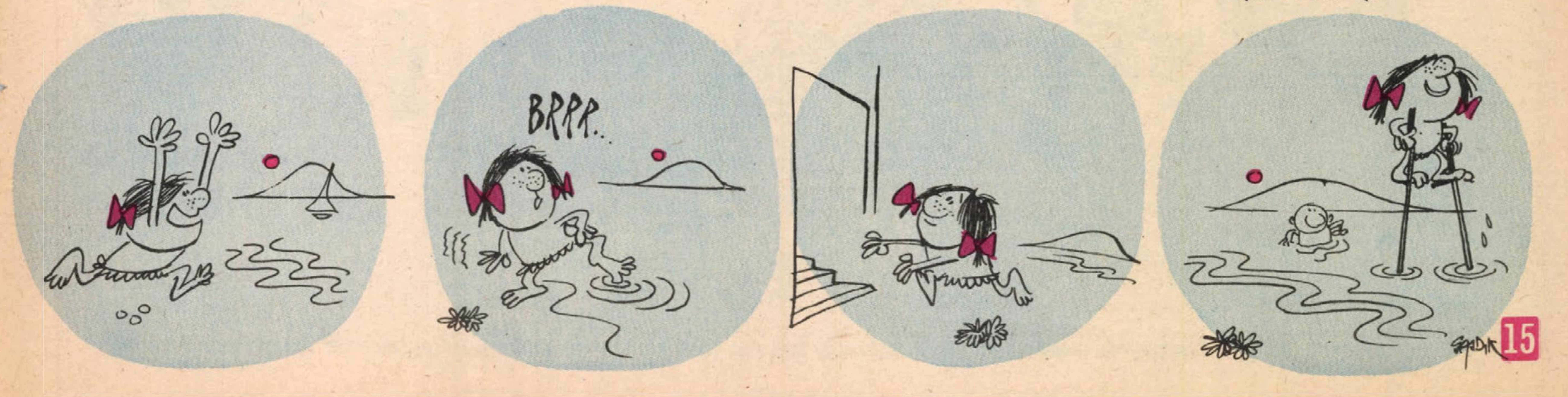

Ludas Matyi

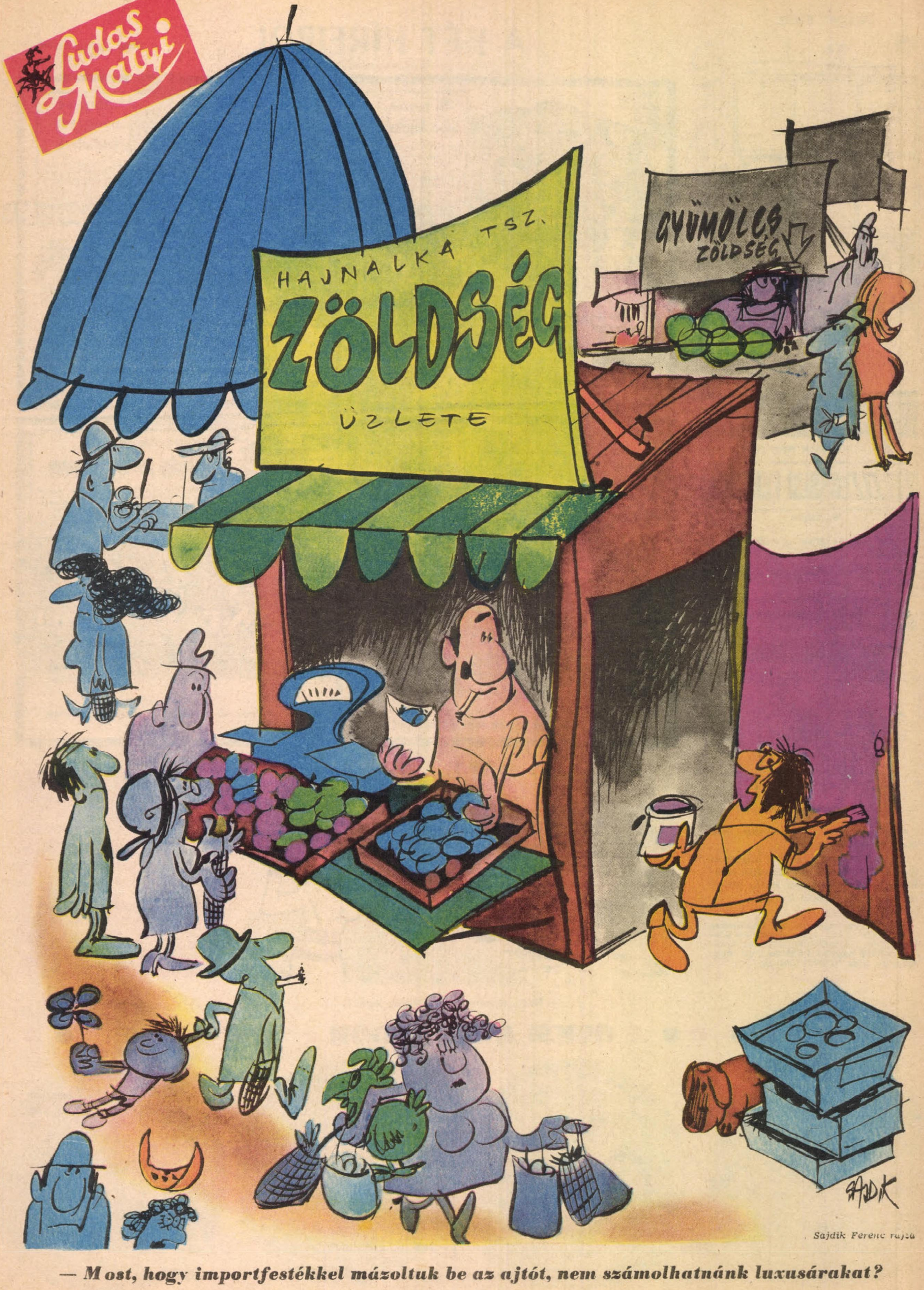
HAJNALKA TSZ.
ZÖLDSÉG
ÜZLETE
GYÜMÖLCS
ZÖLDSÉG
SAJDIK

Sajdik Ferenc rajza

— Most, hogy importfestékkel mázoltuk be az ajtót, nem számolhatnánk luxusárakat?